

БЛАГОВІСНІК

Тема номера:
Жертва,
що приємна Богові

№1, 2006

**Я просив у Бога сили, щоб багато досягнути, —
Він зробив мене слабким, щоб я навчився коритися...
Я просив здоров'я, щоб робити щось велике, —
Він послав мені неміч, щоб я робив щось краще...
Я просив багатства, щоб бути щасливим, —
Він наділив мене бідністю, щоб я став мудрим...
Я просив влади, щоб мати похвалу від людей, —
Він дав мені слабкість, щоб я відчував,
як потрібен мені Бог...
Я просив того, що може радувати в житті, —
Він дав мені життя, щоб я міг радіти всьому...
Я не отримав того, що просив, —
Але отримав те, на що мав надію.
Так мої несказані молитви отримали відповідь.
Серед багатьох — я найбільш
благословенна людина!**

**«Жертва Богові — зламаний дух»
(Пс. 51:19).**

**Згрібаю з душі голіруч жар і попіл...
Обпікаюсь і плачу...**

Питаю: «Навіщо?

**Для чого, мій Боже, ця жертва?
Я ж відбірне несла, все найкраще — для Тебе».
Та...**

**вмить зайнялося й згоріло дотла
Все, чим я дорожила.**

**З серцем, повним скорботи, перебираю вуглини.
Шукаю причину, прагну — Істини.
Зламаним духом торкаюсь жертovníка серця...
І...**

**здіймаюсь увись
у клубках фіміаму...**

**До престолу Того, Чиїх задумів ще мить тому
Не могла осягнути...**

**Руки обпечені звожу до неба —
Більше не плачу, бо знаю,
За що заплатила ціну...**

**Устами обвітряними хвалу шепочу
Й не ридаю, бо бачу плід болю —
Загартований дух,
що готовий долати усі перешкоди.**

**Піднімаюсь, іду —
Щоби знову і знову згрібати жарини —
Рости, гартуватись
і — перемогти!**

Ольга Міцевська

БЛАГОВІСНИК

№ 1 (51) 2006
січень-березень

Журнал виходить
щоквартально

Видання Церкви християн віри євангельської України

Редколегія журналу:

М. Паночко
М. Синюк
В. Онищук
Є. Мельничук
Є. Абрамович

Головний редактор:
Юрій ВАВРИНЮК

Адреса редакції:
Журнал «Благовісник»,
вул. Вороніхіна, 14а,
м. Луцьк, 43020

Телефони: (0332) 78-99-85
(03322) 544-06

Факс: (0332) 78-97-98

E-mail: blagovisnyk@yandex.ru

www.blag.org.ua

Розрахунковий рахунок
26000232440001
МФО 303440
в КБ "Приватбанку"
м. Луцьк, код 23253886

Свідоцтво про реєстрацію
КВ № 3574 від 30.11.98

Над номером працювали:

Василь МАРТИНЮК
Ольга МІЦЕВСЬКА
Юрій ТРОЦЬ
Володимир ШОЛОМ
Анна ЯРУТА
Наталія ВАВРИНЮК
Тамара КОЗАЧОК

Представник журналу
в Канаді:
Anatoliy Koren
1764 Dingman Dr.
London, ON, N6N107
Canada

Надруковано:

Релігійне товариство
«Місійна книжкова фабрика
"Християнське життя"»
(ВСО ЄХБ), вул. В. Стуса, 3,
м. Луцьк; тел. (0332) 710874

Наклад 4100 примірників

Ц номері:

<i>В. Марцинковський. Смысл життя</i>	4
<i>Л. Ричко. Навіщо я живу?</i>	9
<i>А. Яковець. Жертва, яка приємна Богові</i>	11
<i>Р. Букер. Жертвоприношення: в чому його зміст?</i>	13
<i>Д. Холл. Милість чи жертва</i>	16
<i>Д. Принс. Божий план щодо ваших грошей</i>	19
<i>В. Федоров. «Дві лепти»</i>	25
<i>Ю. Вавринюк. Досконалість жертви</i>	24
<i>М. Синюк. Жива жертва</i>	27
<i>Жива вода Сухобезводної</i>	30
<i>Сухобезводне: пора жнив</i>	32
<i>Квиток в один бік</i>	35
<i>В. Марцинковський: пасажир вагону третього класу</i>	36
<i>В. Марцинковський. Проповідь Євангелії в тюрмі</i>	39
<i>І. Кархут. Людина, що зняла кайдани рабства</i>	40
<i>Поетична сторінка. Володимир Сад</i>	44
<i>І. Корець. Клаптик України на чужій землі</i>	46
<i>Свідчення. Ю. Радченко. Моє богошукання</i>	50
<i>10 епізодів з масових гонінь на християн в 2005 році</i>	52
<i>Події, хроніка, новини</i>	55
<i>Український калейдоскоп</i>	56

Художнє оформлення **Віктора МОКІЙЧУКА**.

Фото на другій сторінці **Юрія Вавринюка**,
на четвертій - **Віктора Мокійчука**

У номері використані фото **Юрія Костюка**, **Юрія Вавринюка**,
Геннадія Андросова та інтернет-ресурсів, зокрема: www.photoline.ru

- При передруку посилання на «Благовісник» обов'язкове.
- Редакція не завжди поділяє думки авторів матеріалів, що друкуються.
- Надіслані матеріали не рецензуються і назад не повертаються.

Сторінка редактора

Я буду картати тебе не за жертви твої, бо все передо Мною твої цілопалення, не візьму Я бичка з твого дому, ні козлів із кошар твоїх, бо належить Мені вся лісна звірина та худоба із тисячі гір, Я знаю все птаство гірське, і звір польовий при Мені! Якби був Я голодний, тобі б не сказав, бо Моя вся вселенна й усе, що на ній! Чи Я м'ясо бичків споживаю, і чи п'ю кров козлів? Принось Богові в жертву подяку, і виконуй свої обітниці Всевишньому.

Псалтир 49:8-14

Людина завжди хотіла чимось віддячити своєму богові. Нерідко ця вдячність ставала фанатично-дикунською, коли в жертву приносилося навіть людське життя. Але така надвелика жертва була продиктована не стільки вдячністю божеству, скільки панічним страхом перед ним, який і штовхав безпомічну людину до неординарних вчинків.

Біблійне поняття жертви, найбільш важливим аспектом якої було пролиття крові (але не людської), було перш за все усвідомленим. Тобто Господь вимагав не сліпої покори та ритуального жертвоприношення, а розуміння внутрішнього, духовного змісту жертви.

Давид дуже добре це розумів, бо мав особисте, тісне спілкування зі своїм Богом. Тому він у своєму псалмі особливо наголошує перш за все на відданому служінні Господу, а не на відчипному жертвоприношенні. Бог Єгова каже, що Він буде судити народ не за те, що він приносить чи не приносить жертви Йому, бо все це і так Його, а за те, що його життя не відповідає Божим вимогам. Іншими словами, жертва не відповідає практичному життю.

Це і є головною вимогою будь-якої жертви: щирість у її принесенні і добрі плоди жертвовного життя. Дуже гарно з цього приводу висловився один слухач Ісуса Христа: «Один Бог, і нема іншого, окрім Нього, і любити Його всім серцем і всім розумом, і всією душею, і з цілої сили, і любити свого ближнього, як самого себе, — це важливіше за всі цілопалення й жертви!» (Мр. 12:32). Подібна думка звучить і в книзі Приповістей: «Справедливість та правду чинити — для Господа це добірніше за жертву» (Пр. 21:3).

Тому жертвне життя — це не просто зовнішнє виконання церковних догматів, це жертва серця, це вчинки, які до вподоби Богові. Це не просто принесення до храму певної суми грошей, щоб задобрити Господа, це життя, в якому інші люди можуть бачити Бога.

А якщо людина живе не за Словом Божим, коли її вчинки не відповідають духовним та моральним вимогам Біблії, ніякі жертви не зможуть наблизити її до Бога. Якими б цінними та великими вони не були. «Бо як ми грішимо самовільно, одержавши пізнання правди, то вже за гріхи не знаходиться жертви» (Євр. 10:26). Саме це розуміння жертви червоною ниткою проходить через усе Писання. І якщо ми хочемо, щоб наші жертви були до вподоби Богові, це розуміння повинно пройти і через наше серце. Серце, яке варто віддати Господеві.

Питання життя

Одна вчителька писала: «Якщо я втрачу віру в смисл моєї роботи, я не доживу до ранку».

«Жах безцільності і жах безсилля» — ось те, що смертельно ранить волю людини. Знати певну мету, поставити перед собою те чи інше завдання — і не мати сили його виконати — яке це невимовне страждання!

Але ще важче — мати силу, володіти кипучою енергією, але не знати, як цю силу застосувати. «Тяжко от силушки, как от грузного бремени», — каже богатир Святогор у російській билині. Чи не звідти й смуток, нудьга, втрата волі до життя? Страх безцільності — це воістину глибока трагедія відома особливо для молоді, яка сповнена сил та здоров'я, але не має віри в смисл та цінність життя. Для чого жити? Чи варто жити? Для чого день у день трудитися, тим більше якщо ця праця важка й іноді непосильна? Для чого терпіти нестатки, страждати, приносити жертви? О, дайте нам мету, яка

могла б нас надихнути! Тоді й жертвувати собою задля її досягнення було б радістю! Такої мети вимагає психологія здорової волі.

Воля — це здатність бажати, вирішувати і діяти. Щоб проявити міцну волю, треба знати «кінцеву мету і найближчий шлях до її втілення». Навіть для того, щоб перестрибнути через струмок, я повинен психологічно налаштуватися, «скоординувати» волю. Моя мета — бути на іншому боці струмка. Для цього я повинен зробити стрибок. Варто мені в ту мить засумніватися в його необхідності чи можливості, і я потраплю в воду.

В дні моєї юності в Петербурзі стався один трагічний випадок. Студент технологічного інституту Н. святкував день закінчення вищої школи. Яка це радість! Скільки наполегливої праці, безсонних ночей, хвилювання на екзаменах, скільки зусиль і недоїдань вартувало це торжество! Нарешті досягнута мрія довгих років — він інженер з блискучою перспективою корисної та цікавої праці в своїй батьківщині. Сьогодні в нього свято.

Володимир МАРЦИНКОВСЬКИЙ

Смисл життя

Студент попросив господиню квартири поставити самовар і купити булок. Коли через деякий час вона повернулася, то — о жах! — юнак лежав на підлозі мертвий з простріленою скронєю. Пізніше з'ясувалося, що він загинув від усвідомлення безцільності буття. Протягом багатьох років його метою було отримати диплом інженера. І ось цієї мети досягнуто, а що ж далі? А далі — порожнеча, жах безцільності. В нього була тільки тимчасова мета, але не було вічного смислу, який ставив би перед волею все нові й нові завдання, вищі завдання.

У дні світової кризи і переоцінки всіх цінностей, які ми переживаємо нині, з небувалою гостротою постає це болюче запитання: чи є в житті окремої людини, народу і всього людства смисл? І якщо є, то в чому він полягає?

Слово «ціль» взяте з мови мисливців. Індійський мислитель Будда уподібнює людину мисливцю, який не зводить очей з двох точок — з кінця стріли, покладеної на тятину лука, і з голови яструба, що летить над ним. Ось він збирає всю свою волю, весь зосереджується на одній цілі — як би не промахнутися! Та й ціль потрібно знайти справжню, щоб не боротися за примарні цінності, як городовий в комедії Гоголя «Ревізор», чи змагатися з вітряними млинами, як рицар-фантазер Дон Кіхот. Тільки велика мета може зробити людину цільною, неподільно захопити, зцілити, умудрити, підняти від усього нищого, нечистого до істинної цільності, цнотливості духа і тіла. Не будь же схожий на мисливця, який цілиться в соснову шишку, приймаючи її за перепілку. Знайди ціль, яка вартує порошу. Тим більше, коли зарядом повинна служити енергія всього життя, сила молодості, яка не повторюється, бо воістину — «страшно втратити молодість»!

Видима нісенітниця

Чи не праві песимісти, ті, які похмуро дивляться на життя і не бачать в ньому нічого світлого? Насправді, якщо поспостерігати за життям людини, то можна прийти до сумного висновку. В цьому житті, напевно, панують страждання, зло, неправда; в ньому царюють хвороба, гріх і смерть. Недаремно єгиптяни ставили на своїх торжествах мумію, як грізне нагадування про смерть: *memento mori*.

Ми народжуємося, щоб померти. Невже саме смерть і є метою життя? І всі наші прагнення, пориви, праця й жертви закінчуються кладовищем? Лікарня, в'язниця, кладовище — ось три заклади, які, за висловом російського мислителя Бердяєва, панують у житті. І якщо це так, то воістину можна прийти лише до безвихідного відчаю і стверджувати ли-

шень про безглуздя життя.

Світ дійсно лежить у злі, глибоко потонув у болоті гріха й неправди. І той, хто не бачить нічого, крім цієї темної дійсності, воістину повинен визнати, що життя — це «цинічна насмішка над людським стражданням». Тоді зрозуміло стає вся ця «світова скорбота», починаючи від Соломона («все марнота і ловлення вітру») і закінчуючи песимістами нашої епохи.

Та, можливо, існує інший світ, в якому на ділі збувається наша мрія про чудову дійсність? Пошукаймо ж інше світло, те, яке було б гідне цього великого імені. Бо воістину царства світла прагне душа. І якщо прагне, то не надарма. Через це прагнення таємний голос, інстинкт життя говорить, що це світло істинне, цей смисл буття існує.

Яким повинен бути смисл життя?

Який смисл міг би задовольнити всіх нас? Всіх, без винятку, з урахуванням відмінності рис, національностей, партій та релігій? Який смисл може задовольнити людину, відповідати всім високим прагненням людства, яке носить на собі чоло вічності, всім вимогам розуму совісті і почуття прекрасного — постати перед нами як Істина, Добро і Краса?

Перш за все цей смисл повинен бути звеличеним, прекрасним, здатним надихати, піднімати вгору, ввись над усіма незгодами, над всіма перешкодами, які створили ми, люди, в своїй егоїстичній, сліпій сектантській вузькості.

Шукаючи істинний смисл, як би нам не схибити, не зміліти! Як би, за словами французького письменника Віктора Гюго, «не прийняти за зорі сліди гусячих лапок на мокрому піску»! Пам'ятай, що ти людина — істота, погляд якої має спрямовуватися у вічність. По-грецьки «людина» — «антропос» — «істота, яка зводить погляд вгору». Саме туди, до надзоряних висот, і ваблять нас крилаті мрії юності.

В Москві, на курсах для робітників, я якось читав лекції про високі ідеали російської літератури, про Бога, про Христа в російській поезії. Хтось з адміністрації протестував проти цих лекцій на користь матеріалізму та безбожності. Питання обговорювалося на раді робітників у моїй присутності. В результаті з шістнадцяти членів ради п'ятнадцять перейшли на мій бік. Один з них, робітник-металург, своєрідно і просто виніс резолюцію на мій захист: «Треба ж нам і про небо мати уявлення!..»

Тісно орлу літати в клітці! Він задихається без висі лазурної і простору безмежного, широкого, як російські степи, як безкрає море.

Далі, ми хотіли б знайти життєвий смисл, не абстрактний, не такий, що базується лише на мріях чи побудові утопії (цим словом англійський письменник Томас Мор (1770-1852) назвав досконалу, ідеальну країну, якої, однак, не має на землі, а існує лише в уяві поета), а той, що існує реально, якщо не в нас, то в житті взагалі, смисл буттєвий (онтологічний), «виправданий і історією, і біологією». Бути життєвим — значить бути таким, що пробуває, невмирущим, вічним. Ніхто з нас свідомо не погодився б працювати на вітер, для мильних бульбашок, якими б надзвичайно чудовими не були вони в цю мить! У важке становище потрапив одного разу великий італійський скульптор Мікеланджело, якому правитель Петро Медичі доручив в день свого народження зробити його статую... зі снігу. Її зробили, але в перший же теплий день статуя розтанула під гарячими променями сонця. Труд генія зник безслідно. Як жаль! А як же чинимо ми, коли живемо для цього швидкоплинного світу: з дня на день, з року в рік ми ліпимо статуї зі снігу, намарно трудимося, «трудимося для вогню».

В Палестині я відвідав комуну, члени якої сповідують матеріалістичний світогляд, заперечують Бога і безсмертя. Я запитав у них: «Яка мета вашої роботи, якщо немає безсмертя? Це ж означає, що ви працюєте для кладовища». «О ні, ми трудимося для майбутнього покоління», — відповів мій співрозмовник. «Але ж і майбутнє покоління помре. І знову виходить, що ви працюєте для кладовища. Саме воно і є кінцем всіх ваших трудів, жертв і страждань. Тож чи варто жити заради такої кладовищної програми?» Невже нам тішитися лиш тим, що ми, як казав Достоевський, послужимо «гноєм для гармонії майбутніх поколінь»? І до того ж сама ця гармонія досить сумнівна?

Зрештою, ми погодилися б прийняти лише такий смисл життя, який доступний всім, завжди і при будь-яких обставинах — і на батьківщині, і на чужині, і на свободі, і в тюрмі; смисл життя повинен бути таким, щоб його могли осягнути і дотриматися всі.

Як відомо, Будда не приймав у свою общину монахів цілий ряд людей, а саме: калік, п'яниць, вбивць, оскільки він, через свою людську обмеженість, не міг і навіть не надіявся їх виправити.

Ми прагнемо смислу вселюдського, який не виключав би жодного бідняка, бездарної, безталанної чи будь якої іншої людини, навіть такої, яка впала досить глибоко. Ми шукаємо смислу, з яким немає на землі обздолених, відкинутих, немає зайвих.

Не дивно, що ми дуже швидко розчаровуємося в різних відповідях на питання про

смисл життя, які пропонують нам різні філософські течії.

Одні кажуть нам, що смисл життя полягає в насолоді. Так вчать прихильники гедонізму (від грецького слова «гедоне» — «задоволення»). «Будемо їсти і пити, бо завтра помremo!» Але де докази того, що ми помremo і не будемо жити після смерті? Наші думки, розум, совість, внутрішнє відчуття (інтуїція) підтверджують одкровення Біблії про безсмертя та вічність. Біблія говорить нам: пам'ятай, що ти помреш (memento mori). Вона ж попереджає: пам'ятай, що ти будеш жити (memento vivere), існувати після смерті. І чи не викликають всі насолоди і задоволення цього світу й тепер почуттів пересичення, нудьги, втрати самого бажання жити (taedium vitae)?

Прихильники евдемонізму кажуть нам, що смислом життя є благо (від грецького «евдемонія» — щастя, благоустрій). Та в чому ж воно? Де таке благо, яке задовольнило б усі вищезгадані вимоги людини?

Проповідники утилітаризму бачать смисл життя в досягненні користі (від латинського слова «utilis» — «корисний»). Але в чому ж користь — абсолютна, вічна, всім доступна?

Послідовники матеріалізму, які визнають тільки видиму матерію, яку можна сприйняти на дотик, і заперечують природу духа, вічність, приводять все до безвиході, до глухого кута відчаю і безцільності.

Всі схожі теорії, оскільки вони є лише щирими шуканнями людини, в межах її власних сил, породжують лише нові запитання, непосильні для неї.

Чотири групи людей

Кожна людина так чи інакше визначає своє ставлення до даного питання. Одні, стомившись від безплідних пошуків і втративши бажання наполегливо шукати, опускають руки. Вони намагаються не думати про це «прокляте запитання». Їхнім єдиним бажанням є залишити надокучливу і невирішувану думу, забути.

Вони, за висловом французького поета-лірика Бодлера, «впиваються». Впиваються в пряму розумінні — алкоголем. Вони задурманюють себе нікотиним, опіумом, морфієм, які допомагають їм хоча б на мить втекти від буденного, сірого і непринадного життя. Люди втікають у світ мрій, шукають забуття в мистецтві, театрі, кіно, а часто навіть в релігійному екстазі. Чи не звідси схильність до нездорових містичних прагнень та уподобань? Вони зачитуються книгами, занурюються в якусь справу, не даючи собі перепочинку, щоб знову не постало в їхній свідомості тривожне запитання: чому? Для чого? Ці люди бояться не восьми годин що-

денної праці, а решти шістнадцяти годин відпочинку, коли залишається наодинці з собою і знову опиняється перед цим же невідчепним питанням.

Люди другої категорії — це ті, які намагаються перебудувати світ зовнішніми способами — шляхом мирних реформ чи насильницьких заходів, переворотів, шляхом еволюцій та революцій. Вони не бачать смислу в такому житті, яке воно є, і намагаються надати чи навіть нав'язати йому свій надуманий і часто зарозумілий смисл. Але, на жаль! Від всіх цих впливів і переворотів, які вимагають величезної витрати енергії і вартують потоків крові та сліз, неприваблива дійсність по суті

не змінюється. Лікарня, тюрма, кладовище як і раніше панують у ній. Правда, тюрма іноді, як наприклад в СРСР, має більш приємну назву — «будинок для примусових робіт». А в Парижі гучні слова, за які боролась в 1879 році Французька революція: «Братство, рівність і свобода» — красуються на стінах урядових установ, в тому числі й на приміщенні тюрми. Кладовище, місце вічного спокою, стоїть тихо й непорушно при всіх людських режимах. Правда, доріжки між могилами посипають жовтим пісочком, і замість лопухів надгробки прикрашають духмяними гіацинтами. Але ніякі пахощі не приховають смороду трупа, який почав розкладатися. Ніякі квіти не закриють безодню смерті, її не зможуть забути ніякі перли красномовства!

До третьої групи належать люди, які, розчарувавшись в істинних пошуках смислу

буття, йдуть з життя. Йдуть зовні, намагаючись перервати нитку життя. Йдуть внутрішньо, замикаючись в собі, як у футлярі. Вони залишають людей і занурюються в самотність. До них безпідставно зараховують християнських самітників: вони втікали не від життя, а від його обману, від небезпеки духовної смерті; вони шукали життя справжнього і заглибленого, подалі від мирської суєти, в лоні пустелі. А справжні втікачі та дезертири, які покидають фронт діяльної участі в житті, шукають небуття, буддійської нірвани, свободи від свідомості і волі. Втративши волю до життя, вони хворіють душевною хворобою, що зветься абулія (втрата здатності бажати).

«Я ходжу по краю життя», — говорила мені одна московська студентка цього типу. Щось схоже переживав і Лев Толстой, коли писав у своєму щоденнику: «Я живий, але не живу». Цим людям загрожує небезпека стати живими трупами, не похованими мерцями, які розповсюджують довкола себе трупну отруту смутку, зневіри, пригніченості й депресії. Будучи не в змозі сумістити прагнення смислу з видимим безглуздя, такі люди божеволіють, залишаючи грань розуму, який став банкрутом у вирішенні загадки буття. Вони йдуть... Але куди? На жаль, тільки йдуть, і там, куди йдуть, вони залишаються зі своєю невдоволеною душею.

Але є й четверта група людей — це ті, які знайшли життя, повне смислу. Вони почали з того, що перестали шукати його в собі, в темному, безглуздому житті щоденного досвіду, тому що це все одно, що шукати вогню в глибі льоду чи світла в темному підвалі. Вони знайшли життя осмислене, іншими словами, набули Живий Смысл, прийняли Його і пішли з Ним.

Німецький поет Гете художньо зображує кризу духа в житті вченого доктора Фауста в однойменній драматичній поемі. В пошуках істинного життя і сили для цього життя Фауст і продумав і випробував все, що доступне для людини, але не знайшов розгадки таємниці буття. У відчаї він вирішує накласти на себе руки. Ось він підносить до уст своїх чашу з отрутою. Але раптом до його слуху доливає спів ангелів: «Христос воскрес! Мир вам, прощені люди, з небес!» Як зачарований, він слухає цю неземну вістку про торжество життя. Віра і бадьорість вливаються в його серце. Він повертається до життя.

Так геніальний письменник відповідає на запити людського духу, який потрапив у пастку відчаю. Не священник і не проповідник, а світський поет, далекий від формального благочестя, чутливий до потреб реально-го життя. Характерно, що Фауст на шляху своїх роздумів та духовних шукань зупи-

няється саме на великому відкритті про Смысл — на пролозі Євангелії від Івана.

Об'явлення про логос

Геніальний російський мислитель Володимир Соловйов у своїй статті «Смысл життя» (яка є частиною твору «Духовні основи життя») схиляється перед даним відкриттям про смысл світу, смысл буття. «На початку було Слово». В оригінальному тексті Євангелія від Івана «Слово» відповідає грецькому «Логос», що означає «Смысл». Тому в даних віршах дійсно дане розкриття таємниці про Смысл. І тут з коротких і чітких висловів ми дізнаємося наступні чотири факти, пов'язаних питанням, яке цікавить нас.

По-перше, Смысл є. Він був вже на початку, коли Бог творив небо і землю. Він охоплює собою все і все пояснює. Древній «незаписаний вислів» Христа (агафон) каже: «Розрубай дерево, і ти знайдеш Мене там. Розбий камінь, і там ти знайдеш Мене». Він в кожній піщинці і в далеких зорях. Його знає, по суті, кожна людина по-різному; іноді, може, навіть і неосмислено. Бо «Світлом правдивим був Той, Хто просвічує кожную людину, що приходить на світ». Це світло близьке кожній свідомості та совісті кожної людини. В кожній людині, як в радіоапараті, є світлоприймач (детектор), який відгукується, реагує на поклик Євангелії, — аби тільки він був налаштований на потрібну хвилю. В кожній людині є сліди Логоса, іскра Божа, іноді у прихованому (потенційному, латентному) стані. Це прагнення любові, чистоти, прагнення Бога. Ось чому на поклик Христа відповідає і первіснообщинний дикун Африки і культурний житель Європи. Саме тому в пророка Агея Він зветься «Коштовністю всіх народів».

По-друге, цей Смысл в Його досконалому стані прийшов на землю, зійшов у долину печалі і сліз, у світ гріха і зла. Прийшов у образі Ісуса з Назарета. «Слово сталося тілом, і перебувало між нами, повне благодаті та правди, і ми бачили славу Його, славу як Однородженого від Отця».

В записнику Достоевського знайдені слова: «Умови *sine qua non* (тобто необхідні) для буття всього світу містяться в трьох словах: «Слово плоть бисть», і вірі в ці слова». Христос — втілений смысл, ідеальна людина. Він — досконалий Бог і досконала людина. Він — Боголюдина. Саме Його й називає Логосом Іван. Він — образ досконалої краси, весь зітканий з променів любові, правди, чистоти, поєднання неба і землі, Бога і людини. Це — Бог, сказаний людською мовою.

Ніхто й ніколи не знайшов у Ньому жодного гріха чи недоліку, хоча тисячі суддів з усією суворістю і ретельністю шукали їх.

Людський погляд і совість не знайшли жодної помилки в Його вченні любові та правди. В усі часи бути схожим на Христа, христоподібним — було вищим прагненням людей, які шукають правди. І ті, хто наближався до цього ідеалу, мали невимовний вплив на оточуючих. Таким був у наші дні апостол Індії Саду Сундар Сінг. Після його лекції в Цюриху один із слухачів, комуніст, сказав: «Якби всі християни були такими, як Сундар Сінг, комуністичний переворот не був би потрібний».

По-третє, цей Смысл переміг владу темряви, гріха, смерті. Надаремно шукати в Євангелії похоронні промови, сказані Христом. Зустрічаючи похорон, Він не біг від нього, як Будда, але зупиняв його, воскрешаючи з мертвих. Христос помер на хресті, щоб подолати джерело зла і першопричину смерті — гріх, який відділяє людину від джерела життя, щоб відновити єдність всіх і всього, зцілити зруйновану всеєдність. Він воістину, дійсно воскрес тілесно і цим показав, що істинний Смысл вічний. «Світло у темряві світить, і темрява не обгорнула його».

В Петербурзі перед революцією, архімандрит Михайло, звертаючись до матеріалістів та атеїстів у своїй публічній лекції, говорив: «Ви переможете, але після всіх переможців переможе Христос».

Христос — смысл вічно суцільний і живий. Недаремно Фауст, перекладаючи Євангелію від Івана, не може передати глибокого змісту слова «Логос». Він вживає слова: «смысл», «сила», «справа» — і відчуває, що їх значення обмежені. Тому що воістину, Живий Смысл включає в себе всі ці поняття.

По-четверте, цей смысл доступний всім і реальний для всіх, хто тільки приймає Його. І тому-то ці слова в пасхальну вранішню читаються в православних храмах різними мовами — для свідчення про всевітність Євангелії Світла. «А всім, що Його прийняли, їм влада дано дітьми Божими стати».

Так було, коли Він жив на землі: грішники, митники, блудниця і розбійник знаходили через віру в Нього оновлене життя. І так триває протягом всієї історії аж донині. Він був і залишається Єдиним, Хто міг з правом сказати про Себе: «Я — дорога і правда, і життя; ніхто не приходить до Отця, як тільки через Мене». Саме цей смысл задовольняє всі наші людські вимоги, згадані вище. Цей Смысл — суцільний, життєвий, тому що Він був і є в природі та в історії. Промені Його дійсно розлиті в творінні, в істинному мистецтві, у величній творчості обранців людства. Його сліди ховаються навіть в глибинах серця людини, яка опустила і впала дуже низько.

(Закінчення у наступному номері)

Навіщо я живу?

Навіщо я тут, на цій землі?.. Довгі роки я намагалася знайти відповідь на це питання своєї стражденної душі, але шукала не там, де була відповідь, тому одержувала одні розчарування і травми. Покалічена душа нестерпно боліла, а я все намагалася безуспішно знайти в цьому світі для неї ліки. Особисте сімейне життя не склалося. Заміжжя, що починалося з любові, закінчилося розлученням, що принесло нове розчарування. Працювала вчителем, більше часу приділяла чужим дітям, ніж своїм. Але ця жертвність незабаром була забута людьми цього світу. Чому це так? Теж не могла зрозуміти. Душа все більше озлоблялася в невір'ї, хоча намагалася і далі учити в школі дітей добру. Говорила їм те, в що сама вже давно не вірила.

...Травма хребта надовго вклала мене в ліжку. В той важкий період я гостро зрозуміла, чому люди кінчають життя самогубством. Одна з причин — ти нікому не потрібний, ти тягар. Власна спроба самогубства не вдалася. І от, нарешті, після цього до мене в гірких сльозах прийшло покаяння.

У ті дні я ще гостріше стала задавати собі запитання: навіщо я живу? Нитку відповіді я одержала через уста проповідника християнської телепрограми. До цього я не вірила нікому, хоча мої знайомі, з якими я працювала в християнському таборі, свідчили мені про Бога. Сестри говорили мені про любов Бога до мене, про те, що Він чекає мене. А я не чула, не розуміла, тому що не вірила. Але вони вірили! На руках молитви завзято продовжували нести мене до Бога. Цього разу я

повірила і відкрила для Нього своє серце. Моїй душі стало так легко. Господь подарував мені Свою Любов, любов щирю, не фальшиву. Фізичні неміч і біль залишилися зі мною (я перенесла 11 складних операцій), але я знайшла щось незрівнянно краще.

Господь дав мені більше, ніж я мріяла. І мене не засмучує навіть те, що плоть моя ще не зцілена. Я зрозуміла, що потрібна Йому саме в такому стані. Зараз прошу тільки сили для служіння. Вірю, що попереду мене очікують ще багато Божих чудес і благословень...

Газета «Жива надія», 2004р.

Ціль мого життя — служити Господу з радістю! (Кілька років потому)

... За цей рік мені справді довелося пережити немало труднощів, і без Божої милості я би не встояла. П'ять місяців я перебувала в реанімації. Потім ще декілька місяців — в районній лікарні. Дивлячись на те, як я все переносила, лікарі дивувалися й говорили, що тільки Бог може дати сили те терпіти. На мені були лише шкіра і кістки, я важила не більше сорока кілограмів.

В реанімації я бачила багато смертей. Лікарі боялися, що це може негативно впливати на мене. Та я смерті не боюся, я лише про одне думала, бачачи чергову смерть: чи встигла та душа примиритися з Богом? Господь давав мені там свідчити про Ісуса Христа як медперсоналу, так і пацієнтам. Я знала, що отой пекучий біль і задуха, які переживала, закінчатся, але коли я уявляла, що невимовний біль буде постійно у людей, що не покаються, то мені ставало бо-

ляче і страшно за них. Хотілося ще дужче волати і молитися за всіх людей: «Господи, пошли їм покаяння!»

...Я також упевнилася через ці страждання, що світло сильніше темряви. Завжди з ранковою зорею приходило й полегшення. Щоразу я чекала світанку, знаючи, що з ним прийде і відносний відпочинок моему тілу. Мені глибше після перенесених страждань став зрозумілим стан душі Йова. Слава Богу, що зі мною були мої діти, друзі, які відізналися від друзів Йова, і ми знаємо благодать Господа Ісуса Христа.

Хоч я немічна, але не знаю, чи зміг би Господь так діяти через мене, коли б я була здоровою фізично? Господь зводить мене з різними людьми, чи то лікарем, чи то з медсестрою, що робить мені уколи, чи з ув'язненим, з котрим я листуюся. Пережите мною спонукує їх до того, щоб всі вони прийшли до пізнання Божої правди. Я знайома з однією медсестрою з нейрохірургії 10 років, і лише тепер вона нарешті покалася. Але для цього потрібно було 10 років терпіння. Це був час великого випробування для мене і разом з тим — час великого Божого благословення.

Тепер я вдома, до мене щонеділі приходять віруючі з села, і ми проводимо зібрання. Часто я спілкуюся з ними по телефону. У мене багато планів щодо дитячого служіння. Я продовжую писати дитячі сценарії для християнських таборів. Але головне для мене: служити з радістю, не зважаючи ні на який біль! Бог мене відшліфував за ці місяці випробувань.

*Люба Ричко, с. Майорщина,
Полтавська обл.*

ЖЕРТВА, ЯКА ПРИЄМНА

Поняття жертви притаманне будь-якому суспільству з давніх давен: починаючи від примітивних племен до сучасних цивілізацій, які за своєю суттю можуть бути навіть атеїстичними. Умовно жертву можна розділити на два види: релігійна жертва якомусь божеству та жертва, принесена в ім'я когось чи чогось. Навіть в радянській ідеології, яка боролася з віруючими, мовляв, вони приносять в жертву дітей, було дуже поширене поняття жертви: люди жертвували собою заради революції, батьківщини, великої перемоги, світлого майбутнього. Більше того, такі жертви в ім'я пануючої ідеології широко заохочувалися та пропагувалися. В мистецтві тема жертви чи самопожертви є провідною,

особливо популярною в усі часи була жертва в ім'я кохання: згадаймо хоча б Ромео та Джульєтту, Трістана та Ізольду...

Для віруючої людини жертва у стосунках з Богом займає далеко не другорядне значення. В принципі саме поняття віри є невіддільним від жертви: віруючи, людина не просто переконана в існуванні Бога, а присвячує, віддає себе для служіння Йому. Іноді дивують зауваження невіруючих людей на адресу тих, хто віддано служить Господу, мовляв, це фанатизм, для чого обмежувати себе у чомусь, відмовлятися від певних задовольень. Але разом з тим, ті ж самі люди захоплюються тими, хто в повному розумінні приносить свої сили, час, гроші, навіть саме життя в жертву заради науки, мистецтва, спорту, політики чи того ж самого кохання. Виникає логічне запитання: якщо жертва заради чогось тимчасового, обмеженого є подвигом, гідним наслідування, чи не повинне бути принесення себе в жертву Творцеві неба і землі ще чимось більшим та значимішим?

Біблія з перших і до останніх сторінок присвячена темі жертви. Вона нас вчить якою повинна бути жертва і заради чого. І, безперечно, найбільш яскравим прикладом є жертва Вічного Бога, Який приніс Самого Себе в жертву заради спасіння грішного світу. Чи не буде логічним віддячити Йому тим самим? Віддячити жертвою, яка була б приємна Йому.

БОГОВІ

«Коли ж Ісус був у Віфанії, у домі Симона, на проказу слабого, і сидів при столі, підійшла одна жінка, алябастрову пляшечку маючи щирого народного дуже цінного мира. І розбила вона алябастрову пляшечку, і вилила миро на голову Йому!» (Мр. 14:3-9).

Така історія трапилась з Ісусом Христом, коли Він жив на землі. Посудина, яку розбила жінка, коштувала триста динаріїв. Динарій — римська монета. Робітникам платили один динарій за день тяжкої та виснажливої праці (див. Мт.20:2). Триста динаріїв — це були великі гроші, щоб заробити їх потрібно було працювати цілий рік. Коли ми читаємо про цю подію в інших євангелістів, то вони говорять, що цю жінку звали Марія. Вона була небагата, можливо, це було все її багатство, все, що вона збрала за життя, віддала, щоб придбати це «чисте народове дорогоцінне миро» і все його вилила на голову Ісуса Христа. Найцікавіше те, що Христос сказав: «Поправді кажу вам: де тільки ця Євангелія проповідувана буде в цілому світі, — на пам'ятку їй буде сказане й те, що зробила вона!» Значить Христос хоче, щоб ми взяли для себе з цієї історії урок.

Головний наголос в цій історії робиться на те, що ця жінка все, що мала, віддала Господу, і в цьому заключається велика істина. Сьогодні багато людей приходять до церкви для того, щоб брати щось від неї. Щоб їм служили, щоб їм щось давали, — така позиція спостерігається сьо-

годні в церкві. Захворіла дитина — Боже, дай, чоловік п'яниця — Боже, дай, чи якісь інші проблеми, просимо щоб Він допоміг, ну а зі свого боку для Нього нічого не робимо. Пам'ятаю, як одного разу до мене прийшла жінка з нашого села вся в сльозах і просить: «Поможіть, мене спіткало горе, я отримала листа від сина з армії, йому загрожує небезпека». І тремтячими руками подає мені листа. Розгорнувши його, я прочитав: «...Маммо, можливо це останній лист, якого ти отримала від мене, я тут зустрівся з великою несправедливістю, далі так жити неможливо, тому я вирішив покінчити життя самогубством». Далі в листі описувалось, що він знаходиться в слідчому ізоляторі та чекає суду воєнного трибуналу, і що його звинувачують в злочині, якого він не вчинив. Крізь сльози мати просить: «Я вас прошу, помоліться в церкві, щоб не сталось чогось страшного, він же в мене один син». То була п'ятниця, в нас в церкві молитовне зібрання, я запропонував і їй прийти в зібрання і ми помолимось, щоб милість Божа проявилась, та прийшла розв'язка цієї проблеми. Не дивлячись на те, що жінка збиралась того ж вечора від'їжджати у ту військову

частину, де служив її син, вона прийшла на зібрання. Віруючі люди ревно помолились до Господа, щоб Бог явив Свою милість, і милість прийшла, Бог відповів. Зразу ж наступного дня було доведено його невинність, та звільнено з-під варті. Але мама цього солдата забула, що потрібно прославити Того, Хто висушив сльози з її очей. Ось так сьогодні спостерігається в багатьох випадках.

Але та жінка, про яку ми прочитали на сторінках святого Євангелія, прийшла до Господа не для того, щоб отримати зцілення, не для того, щоб за неї помолились, не для того, щоб отримати відповідь на якісь земні проблеми. Вона прийшла, щоб послужити. Богу потрібні люди, які були б готові послужити Йому, і саме таких людей Він сьогодні шукає.

Одного ранкового часу Христос проповідував на березі Генісаретського озера (Лк.5:1-10). Там зібралось дуже багато людей, щоб послухати Його, рибаки повернулись з нічної ловлі риби. І ось увагу Свою Ісус Христос звернув на могутнього рибака, який недалеко від берега вимивав сіті. Судячи з усього, в цього рибака був не дуже добрий настрій. За всю ніч він не

спіймав ні рибини. Ім'я рибачка було Симон. І ось тепер він збирався іти додому на відпочинок, але Христос попросив Симона скористатись його човном. Не дивлячись на те, що у Симона були свої плани на той день, він з радістю починає служити Ісусу Христу. Часто люди задають питання: «Чому Христос вибрав Симона?» Тому, що Симон готовий був служити Ісусу. Бог вибирає людей, які готові за будь-яких обставин Йому вірно служити, і саме з ними має справу. Не один човен був на Генісаретському озері, але Христос звернувся до Симона. Чому? Тому, що човен Симона готовий був служити Христу, що мав Симон, тим міг користуватись Христос. Не вважаючи ні на що, Марія все віддала Господу. Віддала найдорожче, віддала все, що мала.

Якщо ми не віддаємо Господу найдорожче, найцінніше — свою молодість, силу, здоров'я, таланти, свій час, те, що ми надбали, — все своє життя, то бідніємо, не маємо радості, задоволення в житті. І стається це тільки тому, що ми прийшли брати, а не давати. Бідна вдова з Євангелії від Марка (13 розділ) віддала Богу все, що мала, весь свій пожиток, не лишивши собі нічого.

Звичайно, багато людей не зрозуміють вас, як не зрозуміли й Марії, коли вона вилила на голову Ісуса дорожцінне миро. Коли людина прийшла до Господа, щоб Йому щось віддати, коли регулярно ходить в зібрання, молиться, вивчає Слово Боже, йде на співанку, віддає свої сили, кошти, таланти, люди говорять, як говорили учні жінці: «Навіщо таке марнотратство?» Ти молодий, перспективний, життя попереду, успіхи в політиці, науці, бізнесі. Навіщо тратити життя на релігію. І коли це говорить світ, то ще можна зрозуміти. А коли це говорять твої брати? Марії неспокій в серце принесли учні Ісуса Христа, ті, які

були найближче до Нього. Тому Христос змушений був сказати: «Залиште її, вона добре діло зробила для Мене». Вчинком цієї жінки Христос був задоволений.

А чи задоволений Він особисто мною? Чи скаже сьогодні про мене Господь, як сказав про ту жінку? «Вона зробила, що могла». Все, що надбала, те і віддала Господу. Як багато ми з вами надбали, як багато нам Господь дав. А що ми віддаємо Йому? Коли ми вирішили належати до Христової церкви — це не жарт. Тут розслаблятися не можна, потрібно повністю присвятити себе Богу, а якщо ні, то наша поведінка може викликати

обурення зі сторони Христа. Тому нехай Господь допоможе взяти добрий урок з цієї євангельської історії. Скажімо сьогодні щиросердно Богу в молитві: «Господи, я не хочу просто так ходити в зібрання, щоб тільки користуватись Тобою. Господи, я приходжу до Тебе, щоб послужити Тобі».

Будемо перебувати в Нью-му, «щоб, як з'явиться Він, то щоб ми мали ВІДВАГУ та не були засоромлені Ним під час Його приходу» (1 Ів.2:28).

*Анатолій Яковець,
заступник старшого
пресвітера Рівненської
області*

Ціна жертви

В Киргизії вбили працівника християнської місії

В селі Жеті-Огуз (Іссик-кульський р-н, Киргизія) 29 грудня 2005 року було по-звірячому вбито Сактинбая Усманова, працівника місії «Логос-Інтернешенал-Центральна-Азія». На жаль, широкий розголос ця справа отримала тільки тепер.

С. Усманов керував невеликою групою віруючих в селі де жив сам. Після Різдва Сактинбая відвідав його віруючий син і пробув у нього до пізнього вечора. А третього січня його тіло знайшли сусіди. Їх здивувало те, що двері його дому в холодний зимовий період були відчинені протягом дня (можливо, навіть кількох днів), тому вони зайшли туди, щоб перевірити, чи все добре. В кімнаті вони виявили по-звірячому вбитого Сактинбая. На тілі лідера церкви було безліч ножових поранень в спину, а його голова була розбита внаслідок жорстоких ударів. Сактинбай вже давно розповідав віруючим, що мусульманські лідери Жеті-Огуз не раз погрожували вбити його і один раз намагалися це зробити.

Після вбивства С. Усманова серед жителів села поширилася чутка, що «баптисти (це загальна назва всіх християн в країні) самі принесли Сактинбая в жертву», тому великий натовп односельчан перекрив дорогу, щоб не дати можливості християнам похоронити тіло брата на мусульманському кладовищі. Лише після втручання Чолпон Баєтової – першого судді Верховного суду — християни отримали можливість похоронити служителя на спеціально виділеній ділянці кладовища.

На похорон приїхало приблизно 400 християн, що стало великим свідченням для жителів села. По-перше, похоронну процесію брати використали як євангелізацію, щоб ще раз розповісти всім про Божу любов і прощення. По-друге, велика кількість людей, які прийшли провести Сактинбая в останню земну путь, стали свідченням того, що він був поважною та достойною людиною і прожив життя не намарно. На сході вважається: якщо на похорон прийшло мало людей і процесія пройшла тихо, то померлий провів недостойне життя і для його родичів це сором. Для першого покоління християн дуже важливо дотримуватися традицій, які існують в народі.

ЖЕРТВОПРИНОШЕННЯ:

Бог розкриває Свій задум

Від створення світу Бог розкривав Свій план людям. Коли Адам і Єва згрішили, вони прикрили свою наготу листками і сховалися від Бога. Це був їхній спосіб приховати свої гріхи. Тому, побачивши Адама і Єву з фіговими литочками, Господь зрозумів, що настав час пояснити людям «духовні факти життя».

Яким же чином Він міг пояснити їм Свій план, щоб у людей не залишалось жодних сумнівів? Існував тільки один шлях. Він повинен був вбити непорочну тварину, прийняти її кров, як заміну — як тимчасове покриття їхнього гріха. Але будучи недосконалою жертвою, кров тварин тільки прикривала гріх.

І хоча Мойсей не розповідає про це детально, Бог, звичайно ж, пояснив Адаму і Єві задум їхнього духовного спасіння. Змусивши Адама спостерігати за вбивством тварини, Господь сказав: «Невже не пам'ятаєш, Адаме, що я говорив тобі про смертне покарання за гріх? Тепер ти знаєш, що це таке? Тепер розумієш, наскільки жадливий гріх у Моїх очах?»

А потім Бог одягнув Адама і Єву в одяг зі шкіри непорочних тварин. Він пояснив Адаму, як треба приносити приємну Йому жертву. Трохи пізніше, коли в Адама народилися діти, він навчив їх тому, чому сам навчився від Небесного Отця.

Авель зрозумів батькове повчання. Він приніс найкращих

ягнят зі свого стада. Бог схвалив його приношення, тому що воно відповідало встановленому Ним шляху — шляху, яким грішна людина могла б прийти до Нього. Бог прийняв Авеля в завіт не за його заслуги, але заради крові непорочної жертви.

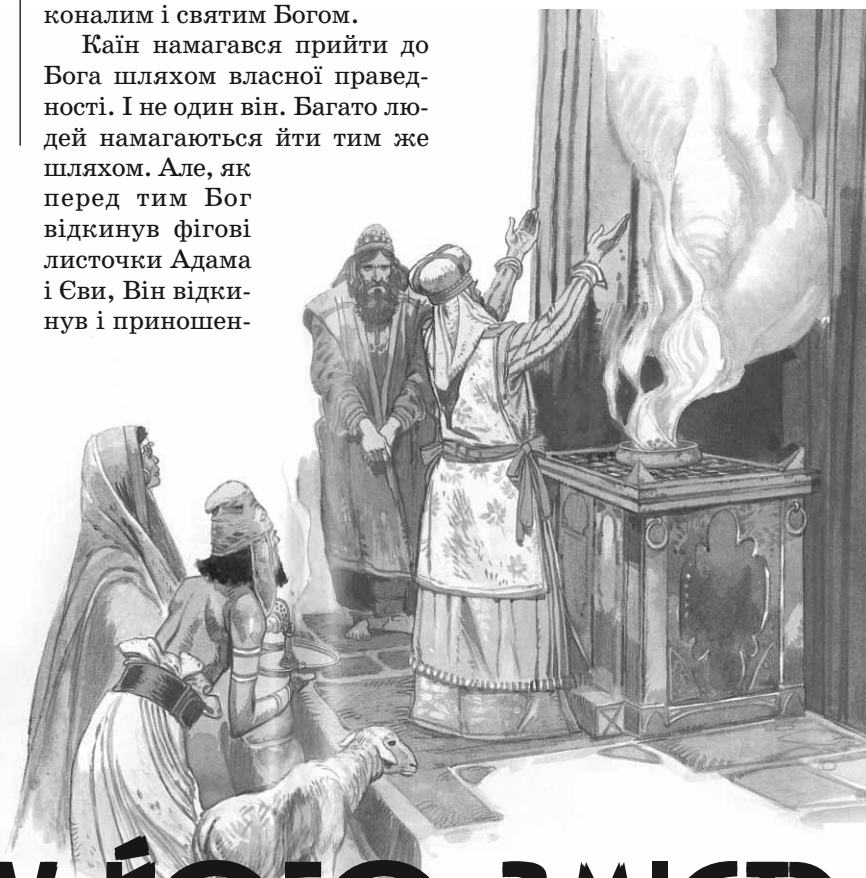
На відміну від молодшого брата, Каїн відкинув шлях, передбачений Богом. Він відкинув кровний заповіт. Замість непорочної жертви він приніс Господу плоди трудів своїх. Можливо, Каїн приніс найкраще з того, що він мав, але плоди його праці говорили тільки про нього — про людину. І навіть, якби Каїн був найкращим, він все одно не міг би зрівнятися з Великим, досконалим і святим Богом.

Каїн намагався прийти до Бога шляхом власної праведності. І не один він. Багато людей намагаються йти тим же шляхом. Але, як перед тим Бог відкинув фігові листочки Адама і Єви, Він відкинув і приношен-

ня Каїна. Ці плоди не були свідченням оплаченого гріха. Каїн не визнав шляху, приготовленого Богом для людей. І коли його гордія переросла у ненависть, він вбив свого брата.

Богу довелося вигнати Каїна зі Своєї присутності. І взамін Бог дав Адаму та Єві ще одного сина — Сифа. Нащадки Сифа приєдналися до завіту і, визнавши кровний заповіт з Богом, приносили в жертву непорочних тварин, кров яких покривала їхні гріхи.

Одним з нащадків Сифа був Ной. А пам'ятаєте, що зробив Ной, ступивши на сушу після потопу? Найперше він приніс жертву.

В ЧОМУ ЙОГО ЗМІСТ?

Авраам також вірив у кров непорочної жертви і вважався праведним. Ісак та Яків приносили жертви. Мойсей просив фараона дозволити євреям приносити жертву Богові.

Тож від самого початку історії Бог передбачив жертву викуплення як засіб, завдяки якому люди могли б зрозуміти Його план.

Система жертвоприношень

Душа людини прагнула єдності з Богом і приношення були зовнішнім вираженням цього глибинного бажання. Щоб детальніше пояснити єврейському народові Свої задуми, Бог створив детальну систему приношень. Вона включала в себе п'ять різних видів приношення. І кожне з них розкривало особливий аспект остаточної й істинної жертви, яку Бог задумав принести Сам за всіх людей. В цілому ці п'ять різних приношень створювали повну картину істинної і досконалої жертви.

Всього було п'ять видів приношень: жертва за гріх, жертва повинності, цілопалення, хлібне і мирне приношення.

Перші два види приношень вважалися обов'язковими. Вони були пов'язані з гріхом народу і прогріхами окремих людей. Цілопалення, хлібне та мирне приношення виконувалися добровільно — під час молитов та прославлення. Вони не були пов'язані з гріхом людей, але були частиною поклоніння Богові. Господь був прихильний до таких жертв і вважав їх приємними пахощами. Цікаво зауважити, що три види з п'яти жертв були пов'язані з хвалою та поклонінням, а не з прогріхами людей. Я вірю, що й нині Бог чекає від християн подібного ставлення в їхньому житті і на служінні поклоніння в церкві.

Давши людям детальне описання кожного з приношень, Бог потім досконало втілював їх в Ісусі Христі, тому що весь Старий Заповіт вказує на Ісуса.

Жертва за гріх

(Див. Гал. 1:4; 1 Кор. 15:3; 2 Кор. 5:21; Євр. 9-10р.; 13:8-15; 1 Петр. 2:24; Іс. 53р.).

Ми всі згрішили і позбавлені слави Божої, а покаранням за гріх є смерть (див. Рим. 3:23; 6:23). Примирення з Богом можливе тільки через жертву за гріх, і цією жертвою став Ісус Христос. Безгрішний Син Божий явив Собою досконалу жертву, ставши непорочним та чистим Ягням (див. 1 Петр. 1:18:20).

В приношенні за гріх кров на рогах жертovníка звичала про муки Ісуса на хресті. Його кров вилася до підніжжя хреста, як до підніжжя жертovníка. Виконуючи всі ці етапи приношення, Ісус вийшов з воріт храму і покинув Єрусалим, який є станом народу (Див. Євр. 13:11-12). Там, на вершині Голгофи, Бог послав у Його кості вогонь (див. Пл. Єр. 1:13).

Ставши жертвою за наш гріх, Ісус прийняв нашу гріховну природу. Він став тим, ким є ми. За умовою кровного заповіту, піднятий на розп'яття, Він помінявся з нами природою. І тих людей, які прийняли смерть Ісуса як своє приношення за гріх, Бог віднині вважає розп'ятими з Ним. І наш природний гріх прощений навіки віків, тому що Ісус викупив Його Своєю смертю на хресті. Ми чисті в очах Небесного Батька. Наші серця, наче жир з внутрішніх органів, символізують чисту віру. Взаємін же Ісус віддає нам Свою божественну природу, і в Ньому ми стаємо праведними перед Богом.

Такого не могла виконати жодна з жертovníх тварин. Вони лиш символічно представляли людину. Біблія детально це пояснює в Посланні до євреїв 10:1-22.

І оскільки Бог вважає нас розп'ятими разом з Христом, нам більше не треба служити гріху. Віднині гріх не панує над нами. Пролиттям крові Ісус оплатив свободу для лю-

дей, яку всі можуть здобути, як писав апостол Павло: «Бо Законом я вмер для Закону, щоб жити для Бога. Я розп'ятий з Христом. І живу вже не я, а Христос проживає в мені. А що я живу в тілі тепер, живу вірою в Божого Сина, що мене полюбив, і видав за мене Самого Себе» (Гал. 2:19-20).

Жертва повинності

(Див. 2 Кор. 5:18-19; Кол. 1:14; 2:13-14; 1 Ів. 1:6:9).

Ісус прийняв на Себе не тільки нашу гріховну природу, але й усі наші прогріхи. Він пішов на хрест не тільки за нас самих, але й за наші діла. Ставши жертвою за гріх, Ісус звільнив нас від влади гріховної природи. Однак ми все одно грішимо і нам постійно потрібна жертва викуплення.

Бог простив нам всі гріхи минулого, теперішнього і майбутнього. І Бог не тільки простив гріхи, але й не пам'ятає про них. Коли ми грішимо, Дух Святий доводить це до нашої свідомості. Він не засуджує нас, а чекає покаєння. Тому, згрішивши, сповідуйтеся Богові в своєму вчинку і просить Його про прощення, яке Він нам обіцяв. І «коли ми свої гріхи визнаємо, то Він вірний та праведний, щоб гріхи нам простити, та очистити нас від неправди всілякої» (1 Ів. 1:9).

Разом з жертвою повинності євреї змушені були оплатити збитки за шкоду, яку вони нанесли своїм родичам. Сюди входила вартість збитків і двадцятипроцентна доплата. Це повинно було принести мир у стосунки між людьми.

Нині ми також, визнавши провину, повинні оплатити збитки, нанесені нашими прогріхами. Ісус казав: «Тому, коли принесеш ти до жертovníка свого дара, та тут ізгадаєш, що брат твій щось має на тебе, залиши отут дара свого перед жертovníком, і піди, примирись перше з братом своїм, і тоді повертайся, і принось свого дара» (Мт. 5:23-24).

Разом з тим апостол попереджає християн: «Усяке подрагування, і гнів, і лютість, і крик, і лайка нехай буде взято від вас разом із усякою злобою. А ви один до одного будьте ласкаві, милостиві, прощаючи один одному, як і Бог через Христа вам простив!» (Еф. 4:31-32).

Цілопалення

(Див. Пс. 40:6-8; Ів. 4:34; Еф. 5:2; Євр. 9-10р.)

Христа, як агнця на жертовнику, розіп'яли в північній частині Єрусалима. Ми знаємо, що при цілопаленні тварина пропонується Богові вся без залишку. Ось чому Ісус казав: «Бо Я з неба зійшов не на те, щоб волю чинити Свою, але волю Того, Хто послав Мене» (Ів. 6:38) і «Пожива Моя чинити волю Того, Хто послав Мене, і справу Його довершити» (Ів. 4:34). Приймаючи Ісуса як цілопалення, апостол Павло писав: «...Христос полюбив вас, і видав за нас Самого Себе, як дар і жертву Богові на приємні пахощі» (Еф. 5:2).

І нині, чинячи так, як Ісус, ми повинні віддати себе Богові повністю. А апостол Павло писав: «Тож благаю вас, браття, через Боже милосердя, повіддавайте ваші тіла на жертву живу, святу, приємну Богові, як розумну службу вашу, і не стосуйтеся до віку цього, але перемініться відновою вашого розуму, щоб пізнати вам, що то є воля Божа, добро, приємність та досконалість» (Рим. 12:1-2) і «Хіба ви не знаєте, що ваше тіло то храм Духа Святого, що живе Він у вас, якого від Бога ви маєте, і ви не свої? Бо дорого куплені ви. Отож прославляйте Бога в тілі своєму та в душі своєму, що Божі вони!» (1 Кор. 6:19-20).

Як жертви цілопалення ми відкриваємо Богові свої серця. Віддавши себе в руки Божі, ми просимо Ісуса вести нас по життю. А Він як господар нашої долі керує життям і контролює його, бо Він купив нас, заплативши Своєю кров'ю.

Хлібне приношення
(Див. Ів. 4:34; 8:29; 12:23-24; Лк. 4:18; Еф. 5:2; 1 Петр. 2:22).

Одного разу Ісус сказав: «Коли зерно пшеничне, як у землю впаде, не помре, то одне зостається; як умре ж, плід рясний принесе» (Ів. 12:24). Ісус говорив про Свою смерть і воскресіння, через які Він здійснив хлібне приношення, ставши хлібом життя, який насичує всіх нас. В хлібному приношенні не було дріжджів і меду, які символізують відповідно гріх та гріховну насолоду. Як досконале хлібне приношення Ісус не знав гріха, Він був сповнений божественною оливою (Святим Духом), як борошно оливою в хлібному приношенні.

До хлібного приношення додавалася сіль, а для пахощів — використовувався ладан. Як сіль зберігає від розкладання, так і кров Ісуса підтримує і очищує християн. Окрім того, сіль також свідчить і про наше ходження з Богом. «Ви сіль землі. Коли сіль звітріє, то чим насолити її? Не придасться вона вже нінащо, хіба щоб надвір була висипана та потоптана людьми» (Мт. 5:13). Приймаючи Христа своїм хлібним приношенням, християни стають сіллю для землі. І як не було в Ньому «дріжджів» і «меду», так не повинно їх бути і в нас. Сіль означає ходження з Богом в силі Святого Духа.

Спілкування з Богом солодше від будь-якого меду, який може запропонувати нам світ. Воно спонукає нас шукати того, що вгорі (див. Кол. 3:1-3), вийти зі світу і відділитися від нього (див. 2 Кор. 6:17), бути святими, як і Він святий (див. 1 Петр. 1:16), щоб воздати славу й честь Тому, Хто вивів нас із темряви до дивного світла Свого (див. 1 Петр. 2:9). І тоді життя наше, як ладан, стане для небесного Отця приємними пахощами.

Мирне приношення

(Див. Лк. 2:14; Ів. 14:27;

16:33; Рим. 5:1; Еф. 2:11-19; Кол. 1:16-23; 3:15).

Коли народився Ісус, все воїнство небесне славало Бога і казало: «Слава Богу на висоті, і на землі мир, у людях добра воля!» Тож Бог дає мир кожному, хто прийняв Ісуса як своє мирне приношення.

В мирному приношенні Старого Заповіту Богові пропонувалися грудина і праве плече. «Т»-подібні рухи символізували хрест Христа. Але ми знаємо, що це приношення поверталось священику, як і Бог повернув силу й життя Ісусу Христу. Віднині Він перебуває у Святому святих і служить там, як наш Первосвященик, несучи наші імена перед Отцем небесним на Своєму серці та правому плечі.

Виконуючи мирне приношення, люди їли хліб з дріжджового тіста і прісний хліб, здобрений оливою. А ми нині маємо Христа як істинний Хліб життя і Дух Святий — небесну оливу радості і щастя. У Христі ми отримали мир з Богом і людьми. Його мир може управляти нашими непокійними серцями.

Поклоніння — це особистість

Прийнявши смерть на хресті і ставши останньою досконалою жертвою, Ісус виконав Старий Заповіт. Ми більше не поклоняємося системі — ми поклоняємося особистості. Єшуа Машиах — це особистість. Пожертвувавши Собою, Він повністю викупив гріхи світу. Устами царя Давида Господь сказав: «Жертви й приношення Ти не схотів, Ти розкрив мені уші, цілопалення й жертви покутної Ти не жадав. Тоді я сказав: Ось я прийшов із зводом книжки, про мене написано» (Євр. 10:5-8).

Прийнявши кров Ісуса як істинну жертву, принесену раз і назавжди, в заповіт можуть увійти і єудей, і язичник, тому що Новий Заповіт доступний всім і кожному.

Ричард БУКЕР

М П Л І С Т Ь

Не викликає сумніву те, що Ісус прожив найбільш чисте, найбільш просте і найбільш повне життя з усіх, які тільки були на цій планеті. То чому ж релігійні діячі того часу так повстали проти Нього? Що не подобалося їм у Ньому?

Ключова відмінність

На думку Ісуса, фарисеї помилялися, тому що не знали відмінності між милістю та жертвою. Слово «жертва» буквально пов'язане з дією відмови від чогось з того, чим ми володіємо, чогось значимого для нас заради чогось більш важливого, особливо, щоб знайти прихильність Бога. Це може означати віддати щось, особливо принести в жертву щось живе, як плату за гріхи для того, щоб знайти прихильність Бога. В часи Ісуса юдеї приносили тварин в жертву за гріх.

Власне, тільки Бог може жертвувати чимось, тому що Він — володар всього. Але, зробивши нас управителями Свого володіння, Він навчив нас, що для відновлення стосунків і виправлення порушеного порядку потрібно назавжди віддати щось цінне.

Є щось хвилююче і прекрасне в цій ідеї, коли вона виражається через Ісуса, Який добровільно приніс в жертву Своє життя, як Агнець Божий. Саме на цю головну жертву — верховний акт милості і благодаті — вказували жертви Старого Заповіту. І саме через віру в Нього нам дається привілей жертвувати чимось у своєму житті, відмовляючись від чогось, що може бути важливим для нас в інтересах набуття великого блага — силою Його життя в нас.

Але фарисейська проблема — у мільйонів людей в часи Ісуса, до і після Нього — була в тому, що вони помилково вірили, що їхні жертви оплачували їхні благословення. Мислення фарисеїв і їхні дії були побудовані за принципом: «Я дію — Бог відповідає». І оскільки вони приносили жертви за всіма правилами, то оголошували себе праведними. І тим самим, упускали весь смисл жертви.

Бог затвердив систему жертвоприношень, перш за все, не для того, щоб навчити жертвою догоджати Богові, а для того, щоб показати, що гріх є серйозним порушенням проти Божого характеру і може бути викуплений лише пролиттям невинної крові. Це вчення було дане єврейському народові як акт милості — як спосіб отримати очищення від гріхів для Божого народу.

Фарисеї були знавцями з тлумачення біблійного закону. І все ж, через свої законницькі погляди вони не зрозуміли суті старозаповітного вчення і прийняли лише його оболонку. Вони так і не зрозуміли, що Бог перший чинить по милості, щоб ми могли відповісти вірою; що жертва втрачає будь-який сенс, якщо вона не є відповіддю на Божу любов.

Що хоче Бог?

Ось ми зустрічаємо Ісуса за столом з Матвієм та його приятелями-митниками. Та все ж Ісус не відмовився пообідати з цими небажаними людьми. Побачивши це, фарисеї подумали, що знайшли чудовий привід, щоб звинуватити Ісуса. Але відповідь Ісуса на їхні звинувачення розкриває суть Божого ставлення до життя: «Лікаря не потребують здорові, а слабії!» (Мт. 9:12). А потім Ісус процитував їм пророка Осію, давши кілька непоганих порад, на які вони, на жаль, так і не звернули уваги. «Ідіть же, і

ЧИ ЖЕРТВА

навчіться, що то є: милості хочу, а не жертви». Цей же вірш Ісус процитував тоді, коли учні, зголоднівши, в суботу зірвали декілька колосків, а фарисеї звинуватили їх в порушенні священного дня.

В кожній з цих ситуацій Ісус критикував конкретну помилку фарисеїв — конкретну небезпеку неправильного розуміння жертви. Що ж це за помилки?

Пастка №1: Подалі від грішників

Перш за все, нерозуміння фарисеями смислу жертви привело до появи небезпечної доктрини: уникати грішників. Бог дав Своєму народу набір законів, щоб допомогти їм бути «світлом всім народам». Але релігійні вожді часів Ісуса розвинули ці закони до рівня філософського вчення, яке гласило: «Темрява завжди перемагає світло, бруд завжди занечищує чистоту, смерть сильніша від життя, а гріх руйнує праведність». Вони були експертами з очищення своїх чаш і омивання рук, але в них не було навіть уявлення про те, що означає очистити серце. В результаті, як і слід було чекати, їхня реакція на грішний світ була: триматися від нього подалі. Недивно, що фарисеїв так розсердило, що Ісус їв з митниками і грішниками.

Та, починаючи Своє служіння, Ісус зробив кілька чудових заяв, які для релігійного слуху здалися просто радикальними. «Ви — світло для світу... ви — сіль землі». Христос стверджував, що у простій людини може бути Божя сутність, перед якою розступається темрява. Тому в Божого народу немає ніякої причини боятися темряви, бруду, смерті чи гріха.

Ісус послав учнів йти по всьому світу і бути йому світлом та сіллю. Він звелів їм зайняти це місце до того часу, поки Цар не повернеться забрати Своїх. Саме це ми повинні пам'ятати, коли законництво хоче відрізати нас від оточуючого світу.

Незаперечним фактом є те, що ляклива церква ніколи не зможе позитивно впливати на світ. Не треба боятися влади гріха й розпустити. Наше життя сильніше від їхньої смерті. Наша надія вища від їхніх мрій. І ми несемо тим, хто в біді, Добру новину, а не «Успіхів тобі, приятелю».

Та тут я хочу застерегти вас. Дехто з тих, хто хоче перемогти цю помилку законників, став жертвою любові з почуття вини. Тобто, вони думають, що для доведення того, що вони є світлом для світу і сіллю для землі, вони повинні піти в найбільш неблагополучні місця і спасти бідних грішників.

Бувають моменти, коли нам насправді доводиться проповідувати за межею зони безпеки і навіть стикатися з загрозою для життя, щоб бути там, куди веде нас Бог, але нам не варто робити цього для того, щоб довести щось. Зовсім не обов'язково брати в руки змії, щоб довести, що я вірю. Нам не треба виправляти підлих, щоб довести свою любов. Жити — означає бути вільним, без страху і вини йти туди, куди веде нас Бог.

Пастка №2: Постанови важливіші за людину

Однією з головних рис законницького мислення є те, що воно закриває очі на широту і красу вічної Божої істини і зводить її до переліку правил, постанов та заборон. При цьому, Божі слова стають камінням, яке розбиває людей, а не життям, яке додає сили.

Якщо такий спосіб мислення хоча б частково сприймається суспільством, то церква стає інструментом завдання болю, а не зцілення. Я часто бачу, як це відбувається.

Багатьох людей просто відкидають чи ігнорують тільки через те, що вони не дотримуються якоїсь конкретної інтерпретації менш важливих доктрин. Повсюди безліч побитих воїнів — жертв законницького світогляду. Серед них пан Мартін, сімдесятичотирихрідний святий, чия кандидатура на пост диякона була відхилена тільки тому, що двоє його синів курили. «Писання вчить, що дияконом може бути людина, яка добре управляє своїм домом. Оскільки двоє його синів курять, пан Мартін — їхній батько, не достойний прийняти цю посаду». Але цим двом «хлопчикам» було п'ятдесят і п'ятдесят чотири роки!

Таке стається нерідко, особливо коли уявлення про життя зводиться до переліку певних «можна і не можна», який і визначає, що правильно, а що — ні. Ісус часто змушував ніякові релігійні уми. Він дуже чітко пояснив нам стан справ: «Не людина для суботи, а субота для людини». Дуже легко виправдати наше різке ставлення до окремих людей міркуванням, що церква чи будь-яка інша організація потребує захисту. Коли виявляється, що якась людина недосконала і в неї є слабкості, ми прагнемо принести її в жертву задля того, щоб зберегти на висоті продуктивність організації. Та подібна несправедливість не має ані найменшого відношення до життя у Бозі.

Життя, за визначенням Ісуса, полягає у взаємостосунках. Стосунки не можуть обмежуватися правилами та інструкціями. Законницьке мислення прагне звести Бога до набору понять і обмежити Його теологічною та філософською системою, де існують лише конкретні тлумачення. І коли таке відбувається, від нас легко вислизає повне відкриття Бога.

Пастка №3: Зведення стосунків до формули

Зведення особистих стосунків з Богом до формули — це найнебезпечніша помилка законництва. Цікаво, що законники часто висувують звинувачення, що надмірний акцент на благодаті веде до вседозволеності. Але самі зловживають Божою благодаттю, підкреслюючи правильність вчинків, правильність ритуалів і правильність заборон.

Це дуже яскраво проілюстрував Ісус, процитувавши фарисеям уривок зі Старого Заповіту. Заява Осії про те, що Бог прагне милості, а не жертви, стосувалася народу, який порушив свій заповіт з Богом, а потім намагався «підкупити» Його жертвами. Божий народ ослушався свого Господа і не відповів Йому любов'ю та вірою, в покарання за це Він послав йому важкі часи. Їхнє становище було настільки важким,

що вони вирішили почати щось робити для того, щоб його полегшити. Згадавши досвід минулого, вони прийшли до висновку: «Якщо ми скажемо всі потрібні слова, Бог послабить гніт, який Він наклав на нас і поверне нас у попередній стан». Осія використав приклад романтичної любові, щоб показати невірність Ізраїля. Він зобразив Бога чоловіком, а Ізраїль — нареченою, яка не тільки зрадила Його, але й стала розпусницею. Як народ, він продавався іншими богами, шукаючи в них захисту, засобів для прожиття та керівництва. Потім, коли Божий народ пожинав бурю від посіяного ним вітру, їхнім рішенням стало: «Зробімо те, що треба, щоб Бог відповів нам».

Зрозуміли, як низько вони цінують особисті стосунки? Бачите, як проявляється законницька впевненість в тому, що наші вчинки визначають дії Бога? Його перетворили на важіль, який потрібно натиснути, щоб прийшло полегшення. Все Його Царство звели до принципів, які можна застосовувати для того, щоб життя протікало гладко, без перешкод. А по суті, це — релігійне ідолопоклонство. Людина заявляє: «Я всім керую, я зрозуміла, як використовувати Бога для своєї користі». Схожий спосіб мислення перетворює чудові Божі обітниці у формули. Дар благодаті — це не поєднання вимог, яке дає результати, а запрошення до спілкування. Рішенням проблеми гріха є милість, а не жертва; життя, а не законництво; близькі взаємостосунки, а не релігія.

Людина, яка вважає, що може змусити Бога діяти, перетворює дивовижні моменти християнського життя у важку працю. «Якщо я буду досить довго і старанно молитися, то напевно зможу примусити Бога щось зробити для мене. Якщо я буду досить довго і щиро поститися, то отримаю полегшення. Якщо буду ходити в церкву, то, можливо, Бог заспокоїться...»

Бог — це аж ніяк не великий комп'ютер на небесах, який чекає, поки ми введемо правильний пароль. Він вже виступив за нас і відкрив нам доступ до Свого життя і милості. Його обітниці для нас — не хитромудрі формули, які дозволяють нам керувати своїми і маніпулювати чужими життями тут на землі. Вони — запрошення до нової зустрічі вічного спілкування з Ним.

Ті, хто живуть за переконанням у необхідності жертви, ніколи не бувають впевнені в її достатності. Ті, хто живе по благодаті, розуміють, що для отримання милості їм треба лише потребувати її і бути чесними щодо неї. Ті, що звертаються до Бога, на основі принесеної ними жертви, отримують тільки розчарування. Ті, які звертаються до Нього на основі милості, отримують все, що у Нього є, тому що віра в милість — небесна валюта.

Дадлі ХОЛЛ

БОЖИЙ ПЛАН ЩОДО ВАШИХ

Ви можете здивуватися, коли виявите, що в Бога є план для ваших грошей. Можливо, ви думаєте, що гроші — це надто брудний предмет для духовних людей? Але це небіблійне ставлення до грошей. В нашій сучасній культурі та й у житті кожного з нас гроші відіграють важливу роль. І якщо в Бога немає плану й наміру щодо наших грошей, тоді значна частина нашого життя перебуває поза Божим керівництвом. Тож якщо ви не привели стан ваших фінансів у відповідність з Божим планом, тоді все ваше життя буде неповноцінним через відсутність гармонії.

Чим же є насправді ваші гроші? Я вважаю, що вони є вашим часом, вашою силою, вашими талантами. Більшість з нас докладають найбільші зусилля у справу, яка приносить нам дохід. Коли ви тратите ваші гроші, то витрачаєте частину самого себе на хороше чи погане. Коли ми жертвуємо певну частину свого прибутку, ми жертвуємо себе Богові. І немає нічого більш святого, що ми можемо пожертвувати Богові, ніж ми самі.

Бог хоче, щоб ми подивилися на свої гроші, як на щось святе, що ми можемо принести Йому, і без цього приношення наше поклоніння не досконале.

Писання закликає: «Дайте Господу славу ймення Його, жертви приносьте і входьте в подвір'я Його! Додолю впадять ув оздобі святій перед Господом, тремтіть перед обличчям Його, уся земле» (Пс.95:8-9). Тут міститься три важливі факти щодо принесення фінансів чи ще чогось Богові. По-перше, принесення дарів приносить славу Богові; по-друге, принесення дарів дає нам доступ у двори Божі; по-третє, принесення дарів — це частина нашого поклоніння Богові.

Ісус вважав достойним трати Свого часу — сидіти і дивитися, як люди жертвують. Він робить це ж саме й тепер. Ми можемо не бачити Його, але Він завжди бачить, як і що ми робимо.

Тут два важливі моменти: по-перше, Ісус дивився на те, що давав кожен, і оцінював його істинну цінність; по-друге, Бог вимірює те, як ми даємо, оцінюючи це тим, що ми залишили для себе. Вдова, яка поклала найменше від усіх, віддала Богові найбільше, тому що нічого не залишила собі. І нині Бог оцінює те, що ми даємо, так само,

зважаючи на те, що ми лишаємо собі.

Приношення Богові — це двосторонні взаємостосунки. Перший аспект цих взаємостосунків — наше ставлення до Бога. Ми доводимо свою любов до Господа, віддаючи Йому. Другий аспект взаємостосунків — це Боже ставлення до нас. Новий Заповіт вчить, що правильне приношення породжує особливу Божу любов до нас. Бог полюбив весь світ, але деяких людей Він любить по-особливому — це ті, які дають щедро і з радістю. «Нехай кожен дає, як серце йому призволяє, не в смутку й не з примусу, бо Бог любить того, хто з радістю дає!» (2 Кор. 9:7)

Ви прагнете Божої любові? Один спосіб — давай з раді-

ГРОШЕЙ

стю. Грецьке слово, яке переведено тут «з радістю», перекладається також як «щедро». Бог любить того, хто щедро дає.

Чому людям треба бути щедрими, коли вони дають? Дозвольте мені навести три причини.

По-перше, це надприродна благодать Святого Духа. Пам'ятайте, давання — це благодать. Дух Святий — це Дух благодаті. Коли ми виконуємо всі умови, то Дух Святий приходиться до нас з надприродною благодаттю. Коли Він діє, люди стають надзвичайно щасливими. По-друге, давання веде за собою Боже благовоління. А Біблія говорить, що Боже благовоління — як щит і хмара пізнього дощу. По-третє, щедре давання звільняє нас від рабства мамони і людина може вільно служити Богові, бо, як свідчить Писання, «Ніхто двом панам служити не може... Не можете Богові служити й мамоні» (Мт. 6:24).

Тож розгляньмо простий шлях, як віддавати Богові першість в розпорядженні своїми грішми. Ключовим словом тут є слово «першість». Якщо ми віддаємо першість грошам, то ми ідолослужителі. Найпростіший біблійний спосіб віддавати Богові першість у розпорядженні своїми грішми — це постійно відкладати для Бога десятку частину свого прибутку.

Давати десятину почав ще Авраам, коли після переможної битви зустрів Мелхіседека — священика Бога Всевишнього. Дехто вважає, що десятина була встановлена Мойсеєм, але це не так. Десятина щонайменше на чотири століття старша від Закону. В бажанні бути дітьми Авраама, ми повинні ходити по слідах віри Авраама (див. Рим. 4:16) і це включає в себе розпорядження своїми грошима так, як це робив Авраам.

В Посланні до євреїв говориться про первосвященниць-

ке служіння Ісуса, Який став «навіки Первосвящеником за чином Мелхіседековим» (Євр. 6:20). А в наступному розділі автор послання пояснює, яку роль відіграла десятина у священництві Мелхіседека і в первосвященництві Ісуса. «Побачте ж, який він (тобто Мелхіседек) великий, що йому й десятину з добичі найліпшої дав патріарх Авраам! Ті з синів Левієвих, що священство приймають, мають заповідь брати за Законом десятину з народу, цебто з братів своїх, хоч і вийшли вони з Авраамових стегон. Але цей (Мелхіседек), що не походить з їхнього роду, десятину одержав від Авраама, і поблагословив того, хто обітницю мав. І без усякої суперечки більший меншого благословляє. І тут люди смертельні беруть десятину, а там той, про якого засвідчується, що живе» (Євр. 7:4-8).

Священство Мелхіседека

— вічне священство, тому що той, хто має це священство ніколи не помирає. Автор свідчить, що Ісус повік пробуває, як Первосвященик за чином Мелхіседековим. І Його Священництво виражається в тому, що Він отримує десятку частину від Свого народу.

Отож, згідно Писання, ко-

ли ми відкладаємо першу десятку частину і жертвуємо свою десятину Ісусу, ми дійсно визнаємо, що Ісус — наш Первосвященик за чином Мелхіседековим. Чесна десятина приносить благословення і в результаті Бог прославляється в благоговінні, яке приходиться на Його народ. Десятина — це випробування нашої віри і Божої вірності.

Але давання десятини — це ще не кінець всіх приношень Богові, це — початок. Принесення десятини покладає основу для нашого систематичного, постійного приношення Богові. Насправді, ми не жертвуємо своїй десятині Богові, тому що вона по праву належить Йому. Але те, що ми приносимо, окрім десятини, — це вже пожертвування. Існує великий вибір приношень, які ми можемо робити для Бога, окрім того, в доповнення до приношень існують ще й милостині. Це не те, що ми даємо Богові, а те, що даємо тим людям, які мають потребу, бідним і знедоленим.

Але, будь ласка, зауважте головне: все це повинно робитися з вірою.

Спочатку віддайте себе

«...Серед великого досвіду горя вони мають радість рясну, і глибоке їхнє убозтво збагатилось багатством їхньої щирости; бо вони добровільні в міру сил своїх, і над силу, засвідчую, із ревним благанням вони нас просили, щоб ми прийняли дар та спільність служіння святим. І не так, як надіялись ми, але віддали себе перш Господеві та нам із волі Божої» (2 Кор. 8:2-5).

Зверніть увагу на важливе речення: «...віддали себе перш Господеві...»

Тож що найперше повинні ми віддати Господу? Не свої гроші, але самих себе. Саме з цього повинен почати і кожен з нас. Не давайте Богові своїх грошей, якщо ви не віддали Богові самого себе. Ви повинні

почати з себе. Ви не можете купити хороших взаємостосунків з Богом. В дійсності, Бог може отримати всі права і без ваших грошей. Бог хоче, щоб ми давали для своєї ж користі, але у Нього Свій порядок. Він хоче, щоб ви віддали себе, а потім з цієї віддачі, благодаттю спричиняться всі давання природним способом, про що говорить Новий Заповіт. «Тож благаю вас, браття, через Боже милосердя, по-віддавайте ваші тіла на жертву живу, святу, приємну Богові, як розумну службу вашу, і не стосуйтеся до віку цього, але перемініться відновою вашого розуму, щоб пізнати вам, що то є воля Божа, добро, приємність та досконалість» (Рим. 12:1-2).

Ключ до знайдення волі Божої, що включає в себе і Божу волю щодо ваших грошей, це — принесення себе в живу жертву. Це означає повністю та безумовно віддати себе Богові на служіння. Коли ви зробите це, то ваш розум буде оновлений Духом Святим, і ви почнете думати по-іншому і в результаті цього зможете знайти волю Божу в трьох послідовних фазах: добро, приємність та досконалість. Як тільки ви знайдете цю Божу волю, ви виявите, що план Божий щодо ваших грошей включений у Його волю. Божий план для вашого життя покриває усі сторони вашого життя.

Не існує такого, для чого Він не передбачив би відповіді і нічого такого, за що Він не приймає відповідальності на Себе. Але ви повинні відповідати Його вимогам. Не починайте з віддавання своїх грошей, починайте віддавати себе. Віддайте себе і все, що вам належить, Господу в живу жертву на вівтар Його служіння. Тоді ваш розум почне приймати повноту Божого провидіння і плану для вашого життя.

Дерек ПРИНС

Виручка за рис

В індійській провінції Мизорам є християни. Вони придумали дуже оригінальний спосіб жертвувати на діло Боже. Коли господарка готує їжу для сім'ї (а основний продукт там рис), вона вимірює рису рівно стільки, скільки потрібно, щоб всіх нагодувати, а потім, вже перед тим, як поставити рис на вогонь, бере з посудини одну жменю. Ця жменя відсипається в іншу посудину, а в неділю жінки в церкві збирають рис, який зекономили. Потім церква цей рис продає, і прибуток від продажу йде на підтримку місіонерських проектів. Недавно церква купила комп'ютер, на якому тепер готується переклад Віблії мовою народності мизо.

Тому, хто не купається в розкоші, легко підрахувати, що йому немає чого пожертвувати. Бідна вдова, про яку сказано в Євангелії від Луки, легко могла притримати свої дві лепти, заспокоюючи себе тим, що в порівнянні з великими сумами, які жертвують на храм багатії, її гроші не змінили б погоди.

Але Бога не цікавлять суми, Його цікавить жертвоність. Христос сказав, що бідна вдова кинула більше від усіх (див. Лк. 21:3). А чи ми можемо сказати, що дійсно чимось жертвуємо на справу Божу?

Немає більшої любові

В автомобільній катастрофі була важко травмована і доставлена в лікарню дівчинка. Вона втратила дуже багато крові і потребувала термінового вливання крові рідкісної групи.

Нарешті лікарі виявили, що та ж група крові у семирічного брата тієї дівчинки. Лікар запросив хлопчика в кабінет і сказав йому: «Твоя сестричка дуже хвора. Якщо їй не перелити крові, боюся, що ангели заберуть її на небо. Ти даси сестричці свою кров?» Хлопчик зблід, його очі широко розплющилися від жаху. Кілька секунд він помовчав, а потім прошепотів лікарю: «Я дам їй кров».

Лежачи на донорському столі, хлопчик з хвилюванням дивився, як його кров повільно перетікає по трубках в непорушне тіло сестри. Лікар помітив, що хлопчик хвилюється, і заспокоїв його: «Скоро все закінчиться». На очі малюка навернулися сльози: «Значить, я вже скоро помру?» Він думав, що віддає сестрі своє життя! І, знаючи це, був готовий пожертвувати собою заради того, щоб вона жила.

«Ніхто більшої любові не має над ту, як хто свою душу поклав би за друзів своїх» (Ів. 15:13), — сказав Христос. І Сам Він віддав Своє життя за нас ще до того, як ми стали Його друзями, щоб ми, «...бувши ворогами, примірилися з Богом через смерть Сина Його» (Рим. 5:10).

«ДВІ ЛЕПТИ»

Мир Вам! Я проживаю в смт. Казанка Миколаївської області. А народився я в селі Підлісся Золочівського (колиш Олеського) району Львівської області. Там є церква християн віри євангельської, яка налічує 40-50 членів. В цій церкві були мій тато і мама, сестра і брат. Церква мала дуже скромний будиночок, який їй подарувала родина Дем'яна Сисуна. Але минав час, і будиночок поступово руйнувався. Церква молилася за цю потребу. І Господь вийшов назустріч. В нашому селі колись проживала родина Павла і Ганни Кіт. Вони мали гарний будинок, але з часом переїхали жити у місто Красне. Їхній будинок, сад і всі надвірні споруди залишилися і довгі роки стояли пустою. Але у Господа був Свій план щодо цієї будівлі. Брат Павло вже відійшов у вічність, а сестра Ганя так і живе в Красному з сім'єю своєї доньки Люби. Сестра Люба займається бізнесом, Бог благословляє її працю і прихилив її серце, щоб подарувати все це обійстя для Підліської церкви.

Але на цьому ця справа не завершилася. Господь спонукав серце сестри Люби зробити капітальний ремонт самого будинку. І це все було зроблено з такою любов'ю, зі смаком, по-сучасному, що, коли заходиш в цей дім молитви, то серце радіє і з вуст лине подяка Творцеві неба й землі за Його дивні діла. Окрім того було побудовано нові надвірні споруди, все подвір'я викладене плиткою, поставлена сучасна огорожа. Залишилося ще насипати щебеню у вуличці, щоб був гарний доїзд. Але я надіюся, що, якщо Господь допоміг зробити основне, то благословить і подальшу працю.

Сестра Люба довго відмовлялася, щоб про неї писали, але в моєму серці весь цей час горить бажання розповісти людям, як Господь благословив Підліську церкву і про жертвовність добрих людей. Окрім того я дізнався, що сестра Люба не тільки допомогла цій церкві, а й багатьом іншим церквам допомагає. Хай Господь щедро благословить її, як в духовному житті, так і в її праці, бо «...хто щедро сіє, щедро і пожне» (2 Кор. 9:6).

Михайло ЗОЗУЛЯ

Для Михайла Зозулі подія, про яку він описав у своєму листі, є надзвичайно важливою та значущою. Саме тому він з таким захопленням розповідає про жертвний вчинок своєї односельчанки. Але ми не помилимося, коли скажемо, що таких листів могло б бути набагато більше. Десятки, а може сотні подібних жертводавців сьогодні роблять все можливе, а іноді і неможливе, щоб церкви росли, будувалися і наповнювалися спасенними душами.

Прокоментувати цей лист ми попросили завідуючого відділом християн-підприємців Церкви ХВС Віктора ФЕДОРОВА

Подивімося, що говорить нам Писання.

«І коли я роздам усі маєтки свої, і коли я віддам своє тіло на спалення, та любові не маю, то пожитку не матиму жодного!» (1 Кор. 13:3). «Діти мої, як тяжко отим, хто надію кладе на багатство, увійти у Царство Боже!» (Мр. 10:24). «...Побачив і вбогу вдовицю одну, що дві лепти вкинула» (Лук. 21:2).

За мого дитинства, коли в селі будувала хату віруюча сім'я, то всі віруючі, як мурахи збігалися з усіх сторін, щоби допомогти в будівництві. І дім виростав, як гриб, і це було свідченням любові поміж християнами. Якщо

брати та сестри не мали грошей, то допомагали працею.

На жаль, сьогодні такого є мало. Швидше, навпаки. Коли будується дім молитви, то бувають випадки, коли гроші шукають не тільки на будівельні матеріали, але й на оплату праці.

Я не думаю, що Господу приємно, коли бізнесмени займаються доброчинністю на показ. Так, я розумію, що є чимало випадків, коли цього приховати не можна, як скажімо, будівництво дому молитви. Але є випадки, коли з багатими бізнесменами поводяться, як із «весільними генералами», чим порушується сказане у 2 розділі Послання Якова.

Господь дивиться не на кількість витрачених грошей і не на гаманець, а на серце. Вважаю, що яскравіше не можна сказати про це, як сказав Ісус про дві лепти.

Для кожного віруючого повинні бути свої «дві лепти».

Можливо, для брата чи сестри, які у свої 60 років не мають сили будувати чи не мають грошей, «двома лептами» стане обід чи чашка чаю, принесені будівельникам. Я знаю такі випадки. І коли я бачу подібне, моє серце наповнюється Духом Святим і славить Господа.

Але моє серце стиснулося, коли я почув про одну історію. До бізнесмена подзвонив служитель церкви і попросив фінансової допомоги на операцію для віруючої сестри. Той запитав: «А скільки церква збрала на лікування?» Відповіді не було. Після цього за-

питання служитель більше не звертався за допомогою. Думаю, Господь промовив до нього через віруючого бізнесмена.

Я надіюся, що це поодинокі випадки.

Згадалася ще одна історія, яку розповів віруючий підприємець.

В одному селі була церква з 30 чоловік. Пресвітер церкви звернувся до підприємця і сказав, що Господь відкрив йому — побудувати біля кладовища дім молитви на 600 чоловік і що спонсором повинен стати саме той бізнесмен. Той запитав, чому на 600 чоловік і чому саме біля кладовища? На це він отримав відповідь, що було таке відкриття від Господа. Бізнесмен порадив купити в селі магазин чи кафе із земельною ділянкою. Спочатку це дасть можливість церкві мати місце для зібрання, а коли вона виросте, час покаже чи треба будувати дім на 600 чоловік. Але братові не вдалося вмовити служителя і він виділив гроші на будівництво, оскільки боявся Бога.

Це будівництво ведеться вже більше 5 років і кінця це не видно... І коли підприємець запитав служителя, за які кошти буде утримуватися таке велике приміщення (де вони візьмуть гроші на газ, електроенергію, ремонт), коли всього 30 членів, той впевнено відповів: «Якщо Господь дав спонсора на будівництво, то дасть спонсора і на утримання».

Нехай Господь Бог окрім спонсорів, дасть нам ще й мудрості.

Коли я дізнався про цю ситуацію, то підійшов до єпископа Михайла Паночка. Він сказав, що Церква ХВС буде підтримувати будівельні проекти тільки в тих випадках, коли невелика церква буде

купувати невеликий будинок із земельною ділянкою для майбутнього будівництва. Ми повинні мати Божу віру і мудрість в доброчинності, виходячи з фактичного росту церкви, або мати чітке та реальне відкриття від Бога, а не керуватися бажаннями свого серця.

Приведу ще один приклад. Нехай він стане підтримкою для усіх бізнесменів.

Один бізнесмен багато допомагав нужденним, вдовам, сиротам. Невдовзі від них став отримувати листи, де писалося: «Ми в гарячих сльозах та молитвах дякуємо Вам за Вашу допомогу і молимо Небесного Батька, щоб Він благословив Вас за допомогу нам, вдовам та сиротам, благословив Ваш бізнес та сім'ю». Той брат розповідав, що коли читав подібні листи, то Дух Святий промовив до його серця: «Це я підняв армію молитвенників за тебе, армію вдів, сиріт та нужденних». Вони ж стали для нього величезною підтримкою під час великих випробувань в його житті — Сам Господь підняв тоді молитвенників на захист цього брата.

Після такого свідчення хочеться запитати: «Кому більше потрібна благодійність, Господу чи нам?»

На закінчення хочу сказати собі і кожному віруючому: «Нехай Господь допоможе нам використати наші «дві лепти» в житті і нехай дасть духовних сил жити за Його заповідями». Недаремно через Мойсея Господь сказав, що поміж народам Божим завжди будуть бідні та нужденні (див. 5 М. 15:1), щоб випробувати нас, щоб ми виявляли жертвенну любов не лише вустами, а на ділі, як про це сказав Іван: «А хто має достаток у світі, і бачить брата свого в недостатці, та серце своє зачинає від нього, то як Божа любов пробуває в такому?»

Нехай же Бог дасть нам сили виконати це все у нашому житті.

Віктор ФЕДОРОВ,
завідуючий відділом
християн-підприємців Церкви ХВС

*«Проклятий, хто робить роботу Господню недбало»
(Єр. 48:10).*

Жертва буває різною. Великою та малою, цінною і не дуже, буває іноді й марною. А якою ж вона повинна бути насправді? На цю тему можна говорити багато: і приємною, і щирою, і розумною. І однією з характеристик, які визначають жертву як хорошу, є її досконалість. І це має особливе значення, коли ми говоримо про нашу, людську, жертву Богові.

З історичних джерел, з народної творчості ми можемо дізнатися про незвичні жертви, ми називаємо їх дикими та жорстокими, коли якомусь божеству приносилось людське життя. Як правило, ті, кому випала доля стати жертвою, повинні були бути найкращими представниками суспільства: це в першу чергу невинні діти, особливо первородні, або найвродливіша дівчина чи юнак. Біблія категорично засуджує людське жертвоприношення, але, що цікаво, суть жертви залишається такою ж: вона має бути досконалою.

Даючи через Мойсея закон, згідно якого євреї повинні були приносити жертвоприношення, Господь особливу увагу звертав на бездоганність жертви: вона мала бути без будь-якої фізичної вади, здоровою, гарною, неушкодженою. Невже Бог такий вередливий та вибагливий? Невже Він такий жадібний, що хоче забрати в людини усе найкраще та найцінніше? Якраз навпаки!

Богові не стільки потрібні жертви, скільки те, з яким серцем, з якими почуттями людина приносить їх до Нього. Що означає вимога щодо досконалості жертви?

Для того, щоб жертва, в даному випадку свійська тварина, була досконалою, людині потрібно було прикласти максимум зусиль, вкласти в неї свої сили, час, здоров'я, іншими словами, вкласти саму себе. І коли вона приносила цю жертву перед Господом, приносила найцінніше — це було вираженням любові до Творця.

Той же принцип ми використовуємо й у стосунках один з одним. Коли ми хочемо зробити приємне іншій людині, ми робимо їй подарунок. І чим цей подарунок досконаліший, тим більше він виражає наше ставлення до цієї людини. Мова не йде про дорогі подарунки, які можуть собі дозволити багаті. Коли мені подарували якусь річ, що сама по собі може не мати великої ціни, але я знаю, що для людини, яка поздоровила мене, вона дісталася недешево,

ДОСКОНАЛІСТЬ ЖЕРТВ

Юрій ВАВРИНЮК

це робить подарунок особливо дорогим. Пригадую, як мій семирічний син наполегливо просив мене купити старшому синові подарунок на день народження, даючи мені 5 гривень, які отримав в подарунок від бабусі. Я

розумів, що за ті гроші важко купити щось путнє, я міг би їх залишити в нього, а від його імені придбати щось дорожче, але з усією серйозністю взяв ті 5 гривень, мовчки додав свої і виконав прохання сина. Він віддав усе, що мав, щоб зробити приємність братові.

У Новому Заповіті ми читаємо, що старозавітні жертви були образами, «тінню майбутніх благ». Вони в першу чергу вказували на найбільш досконалу жертву, яка будь-коли була принесена на землі, — на Ісуса, Який, не маючи абсолютно ніякої вади, віддав Самого Себе в жертву заради грішного людства. Але принцип самої жертви не тільки не змінився, а навпаки, наповнився ще більшим змістом. Тепер ми, віруючі Нового Заповіту, маючи прекрасний приклад Божого Сина, повинні ще з більшою пильністю ставитися до жертви, яку ми приносимо Богові. Звичайно, ніхто сьогодні не вимагає від нас жертвоприношень тварин, як це було колись, але ми маємо щось цінніше: наше життя, наші сили, час, здібності, таланти, фінанси і т.і. І тому буває боляче, коли ті, хто називають себе християнами, приносять Богові будь-що і будь-як, або, висловлюючись мовою Мойсеевого закону, «криве, кульгаве, та сліпе».

Нерідко, чуючи недосконалий спів, недосконали проповідь, вірш, або натрапляєш на таке ж друковане видання чи щось інше, чуєш виправдання: «Так це для слави Господа! Яка різниця, що воно недосконале з людської точки зору, головне, щоб від серця». Саме так, головне щоб від серця! Але я не вірю, що те, що від серця, може бути недосконалим. Дивно, але, скажімо, до весілля ми починаємо готуватися за кілька місяців, враховуючи усі дрібниці, а до проповіді чи до декламації вірша — за п'ять хвилин (якщо взагалі готуємося). Дивно, що ми, намагаючись приділяти максимум уваги речам, які любимо називати земними та тимчасовими, байдуже ставимося до речей духовних, вічних. Ми можемо витратити великі кошти на зовнішній вигляд нашого будинку, на дорогі косметичні ремонти, ретельно підбираємо кольори та фасон нашого гардеробу, начищуємо до блиску вишуканою автокосметикою автомобілі, а в духовному служінні — «як Бог дасть». Але Бог ніколи не дасть, якщо ми не прикладемо до цього зусилля, більше того —

свого серця. Якщо це вірш для слави Божої — він повинен бути найкращим, найдосконалішим, якщо пісня — прекрасною з музичної точки зору, проповідь — найретельніше підготовленою та зрозумілою, християнська газета та журнал — професійними та якісними. Часто віруючі поводяться за принципом: «На тобі не боже, що мені негоже». Те, що не відповідає людським стандартам досконалості, віддають Богові. Залишки часу, залишки грошей, залишки талантів, залишки натхнення, залишки старання.

Складається враження, що невіруючі люди служать неправді більш віддано, ніж віруючі — Богові. Світські артисти, перш ніж вийти на сцену, дуже довго та наполегливо готуються до цього, вивчають напам'ять тексти, тренуються та вдосконалюються. А віруючі, надіючись на «Бог нас зрозуміє», ставши перед зібранням, спочатку довго шукають потрібну сторінку в потріпаному зошиті, потім без особливої інтонації, збиваючись та шукаючи загублений текст на сторінці, читають кимось нашвидко написаний недосконалий вірш. Ви бачили десь світських співаків, які підглядають текст пісні у співнику?

Цікавий приклад довелося чути на відкритті дому молитви у Сухобезводній. Архітектор у своєму виступі зауважив такий момент. Останні будівельні роботи велися ще в день відкриття і, спостерігаючи за будівельниками, він звернув увагу, з якою ретельністю вони прибивали плінтуси в місцях, де ніхто нічого не міг би побачити. І згадав одну стареньку віруючу, яка працювала прибиральницею. Коли її запитали, чи щось змінилося у її праці з того моменту, як вона увірнула, та відповіла: «Звичайно! Коли я була невіруючою, то прибирала лише там, де бачать люди. А коли стала християнкою, прибираю і там, де навіть ніхто не бачить». Виявляється, досконале прибирання також є досконалою жертвою Богові.

Ще одна аналогія виникає, коли чуєш розмови про пожертви на церкву. В багатьох церквах активно дискутується питання, чи давати 40 (сорок) копійок в місяць (!) на потреби обласного об'єднання. Хтось погоджується, хтось каже, що це багато, мовляв, церква в нас велика, це ж яка сума виходить. Християни, чи не соромно вести мову за сорок копійок в місяць, за які можна купити хіба що кілька коробок сірників? Чи задумувались ви, скільки «жертвують» своєму богові курці та п'яниці? В середньому пачка цигарок коштує 2 гривні, пляшка горілки — 10. Допустимо, цигарок вистачає на два дні, в місяць це виходить 30 гривень, пляшку горілки можна «розтягнути» на тиждень — ще 40 гривень. Всього — 70. Не так вже і мало, коли врахувати, що для дуже багатьох це далеко не норма.

Апостол Павло, звертаючись до віруючих,

каже: «Коли ви поганами були, то ходили до німих ідолів, ніби воджено вас» (Кор. 12:2), тобто якоюсь мірою подібне «жертвування» є вимушеним, людина, як раб поганих звичок, мусить витратити гроші на різний непотріб. Але ж ми стали рабами Христа, причому свідомо. І якщо несвідоме служіння ідолам вимагає такої великої жертви, чи не більшою повинна бути наша свідомо жертва Богові? Якщо раніше ми все віддавали на служіння гріху, тепер ми зі щирістю та з повною відповідальністю повинні «віддавати наші тіла на жертву живу, святу, приємну Богові, як розумну службу нашу» (Рим. 12:1).

Хтось може не погодитися з такою думкою, мовляв, окрім старання та бажання робити все досконало, потрібні природні здібності до тієї чи іншої справи, своєрідний талант. Зрозуміло, що далеко не всі є талановитими співаками, декламаторами, проповідниками, авторами. А якщо є, то не в кожній церкві. Але

питання тут не стільки в особливій вишуканості того, що ми робимо, а у бажанні робити його досконало настільки, наскільки це можливо для нас особисто. Для мого сина п'ять гривень були великою сумою, це його особистий рівень досконалої любові до брата. Для вдови у єрусалимському храмі ця сума складала дві лепти. Комусь, як у відомій притчі, дано один талант, комусь п'ять, комусь десять, і господар буде вимагати звіт лише з тієї кількості талантів, які були дані. Не більше. Але — і не менше.

Окрім того, ми маємо яскравий приклад досконалої жертви — Ісуса Христа. І Він наказує Своїм послідовникам: «Будьте досконалі, як досконалий Отець ваш Небесний!» (Мт. 5:48). «Але, даруйте, — скажете ви, — чи не занадто високі вимоги? Хіба можна стати настільки досконалим, як Самий Бог?» Звичайно, що ні. Але саме для цього — зробити нас досконалими і дати силу для постійного вдосконалення

— і прийшов на землю Божий Син. Якщо ми будемо самі, людськими методами вдосконалюватися, то нічого з цього не вийде. Бо «всяке добре давання та дар досконалий походить згори від Отця світл, що в Нього нема переміни чи тіні відміни» (Як. 1:17). Але тут потрібні і власні зусилля, перебування у святості та виконання Слова Божого, потрібна терпеливість, а «терпеливість нехай має чин досконалий, щоб ви досконалі та бездоганні були, і недостачі ні в чому не мали» (Як. 1:4).

Принесення недосконалої жертви у старозавітному служінні було недопустимим і навіть злочинним. Це псувало стосунки людини з Богом. Недосконалий, «відчипний» (мовляв, хочеш чи не хочеш, а мусиш, бо ж так прийнято) подарунок може зіпсувати стосунки між хорошими приятелями. Байдуже ставлення до служіння Богові, до нашої жертви Йому може зашкодити лише нам. Богові не потрібні наші жертви, власне все, що є у Всесвіті, і навіть ми самі є власністю Господньою. Він чекає від нас щирості та вірності. А справжня сердечність не допустить того, щоб у подарунок Тому, Хто пожертвував Самого Себе, був принесений недосконалий подарунок. Немає різниці, чи то публічне служіння проповідника, співака, декламатора, автора, видавця, чи добра справа в ім'я Господа, чи навіть просте прибирання у церкві.

Бо «проклятий, хто робить роботу Господню недбало».

Дозрівають слова

Як зерно дозріває у колосі,
Дозрівають слова мої знов.
Я не можу співати впівголоса,
Доки в серці моєму любов.
Доки слово Господнє ще мовиться
І до нього ще світ не глухий,
Доки в грудях душа моя молиться
За чужі і за власні гріхи.
Тож даремно лукавий старається
Голос мій приглушити, звести.
Я співаю. А він — нехай кається.
Не здолать йому сеї мети.
Я співаю, як небо напровесні.
Все, що маю в душі, не втаю.
Чи ж властиво співати впівголоса
Чесну пісню свою солов'ю?

Сергій РАЧИНЕЦЬ

Вмоїй пам'яті ще зі шкільної лави залишилася одна кольорова ілюстрація до історії Древнього Єгипту з підручника «Історія стародавнього світу». На ній — безконечна черга людей, які ведуть з собою жертвних овець, вдалині храм та високі стовпи чорного диму, що здіймається від кам'яного жертвника.

Власне, цей малюнок завжди зринає в моїй пам'яті, коли я чую слово «жертва».

Основною думкою цієї публікації стали слова святого апостола Павла, написані в листі до віруючих в Римі: «Тож благаю вас, браття, через Боже милосердя, повіддавайте ваші тіла на жертву живу, святу, приємну Богові, як розумну службу вашу» (Рим. 12:1).

Апостол адресує свій лист «усім, хто знаходиться в Римі, улюбленим Божим, вибраним святим» (Рим. 1:7) та благає про наступне: «Повіддавайте ваші тіла на жертву живу...»

Ми будемо роздумувати про жертву як таку, про її ціль, духовну сутність, проте буде доречним спершу визначитися з поняттям «жертва».

Тлумачний словник української мови дає такі визначен-

ня цього слова: «Жертва, за релігійним уявленням деяких народів, — предмети або живе створіння, що їх приносять у дар божеству, вбиваючи при цьому живе творіння. Друге значення цього слова — відмова від особистих прав, вигод, нічого не шкодувати, все віддавати, відмовлятися від усього або від багато дечого задля кого-, чого-небудь» («Тлумачний словник української мови» — 2001р.).

Якою ж була мета принесення в жертву? В різних релігіях обряд жертвоприношення мав різний зміст — від примітивного бажання вдовольнити божество, пропонуючи йому поживу, до прояву вдячності, відданості божеству або демонстрації власної нікчемності.

Що каже Біблія про жертви?

Значення жертвоприношень Бог пояснив Ізраїлю після звільнення з рабства, коли біля гори Сінаю народ прийняв Закон, що встановлював кількість, вид і порядок їх принесення. Не вдаючись в деталі обряду жертвоприношень, зауважимо, що тварина, яку приносили в жертву, помирала за гріх, вчинений людиною, яка принесла до

жертвника цю невинну жертву. Отже, кров жертви, «як покропить нечистих, освячує їх на очищення тіла» (Євр. 9:13), і «...без пролиття крові немає відпущення» (Євр. 9:22). Принесення в жертву передбачало пролиття крові і смерть.

Проте текст Писання, на який ми посилалися спочатку, говорить про дещо інше. Він говорить про речі, які взаємно заперчують одна одну, а саме про жертву живу. При цьому апостол Павло не просто заохочує, а благає милосердям Божим, щедротами Божими, повіддавати себе (свої тіла) як «жертву живу, святу», таку, що до вподоби Богу.

Варто зауважити, що Біблія категорично проти принесення в жертву людини. Ось як Бог докоряє людей через пророка Єремію: «Послухайте слова Господнього, царі Юди та мешканці Єрусалима! Так говорить Господь Саваот, Бог Ізраїлів: «Ось Я зло наведу на це місце, так що всякому, хто почує про нього, задзвенить в його вухах! Це за те, що вони залишили Мене... і пагірки побудували Ваалові, щоб палити дітей своїх на огні цілопалення для Ваала, чого не

Микола СИНЮК

ЖИВА
ЖЕРТВА

велів Я і не говорив, і що на серце Мені не приходило!» (Єр. 19:3-5).

І ось на цьому фоні — благання апостола Павла до братів по вірі: повіддавайте себе, своє тіло Богу в жертву живу.

Віддати — означає втратити для себе. Це було моїм, тепер воно мені не належить. Неможливо присвятити своє тіло Господу до того часу, поки наша духовна сутність, наш дух не буде впокорений Богові. «Жертва Богові — зламанний дух; серцем зламаним та упокореним Ти не погордуєш, Боже!» (Пс. 50:19).

Отже, Господь «переламує» наш дух, ми народжуємося згори, щоб мати реальну владу над своїм тілом, тому що «...тіло бажає противного духові, а дух противного тілу, і супротивні вони один одному, щоб ви чинили не те, чого хочете. Коли ж дух вас провадить, то ви не під Законом» (Гал. 5:17). Прослідкуймо, як розвиває цю тему святий апостол Павло. Історія його покликання відома: «Господи, що звелиш мені робити?» Він далі розвиває цю думку, промовляючи: «Коли ж Бог... покликав мене благодаттю Своєю, щоб благословив я Його між поганями, — я не радився зараз із тілом та кров'ю...» (Гал. 1:16).

Цінність живої жертви в тому, що вона може приноситися Богу багаторазово. Наша щоденна посвята себе Богу — це жива жертва нашого тіла. Поміркуймо, що простіше: один раз бути принесеним у жертву за свою вірність Богу,

вірність Слову — і за це віддати своє тіло на смерть, або щодня приносити себе Господу, як жертву живу? Апостол Павло каже: «Я щодень умираю. Так свідчу, браття, вашою хвалою, що маю її в Христі Ісусі, Господі нашім» (1 Кор. 15:31). Апостол знав, що говорив. «...Бо ношу я Ісусові рани на тілі своїм!» (Гал. 6:17). В підтвердження цих слів він приводить коротку історію своїх страждань, страждань свого фізичного тіла, як протипагу тим, хто просто хвалився тілом. «Через те ж, що тілом багато-хто хваляться, то й я похваляюся. ...Коли хто відважитья чим, то, скажу нерозумно, відважуюся й я. ...Я був більш у працях, у ранах над міру, частіш у в'язницях, часто при смерті. Від євреїв п'ять раз я прийняв був по сорок ударів без одного, тричі киями бито мене, один раз мене каменували, тричі розбивсь корабель, ніч і день я пробув у глибочині морській; у мандрівках я часто бував, бував у небезпеках на річках, у небезпеках розбійничих, у небезпеках свого народу, у небезпеках поган, у небезпеках по містах, у небезпеках на пустині, у небезпеках на морі, у небезпеках між братами фальшивими, у виснаженні та в праці, часто в недосипанні, у голоді й спразі, часто в пості, у холоді та в наготі. Окрім зовнішнього, налягають на мене денні повинності й журба про всі Церкви» (2 Кор. 11:18-28).

Ось реальна ілюстрація принесення себе в жертву живу, таку, що до вподоби Богу. Скажи, любий читачу, чи не відчуваєш ти докору сумління, коли читаєш історію страждань апостола Павла?

Ці рядки в першу чергу для мене, для всіх служителів, місіонерів, евангелістів. О, як інколи хочеться показати свою винятковість, особливу жертвовність в служінні Богові, підкреслити, скільки я жертвую своїм тілом, самим собою. Одна недоспана ніч заради Божої справи, невчасно пообідав (потрібно ж слідкувати за храмом свого тіла!), проїхав тролейбусом три рази по місту (а там така тіснота, а авто якраз на ремонті) — і ми починаємо звисока дивитися на інших.

Один із зарубіжних місіонерів у телефонній розмові мужньо заявив своїм знайомим: «Ми працюємо в Україні, тут багато труднощів. Вчора, наприклад, цілий день не було гарячої води в нашій квартирі. Але нічого, ми будемо продовжувати нашу працю...»

Я не іронізую, це реалії християнського життя сьогодні, які апостол Павло описав двома словами, — це «денні повинності» християнина (див. 2 Кор. 11:28), а не жертва самопосвяти.

Чи не тому благав апостол братів, щоб повіддавали тіла свої в жертву живу, що мало було охочих до цього?

Двадцять століть, що минули, не внесли кардинальних змін в ментальність християн. Як і в дні апостолів, так і нині більшість з нас — «мудрі в Христі», а меншість — «безумні заради Христа» (див. 1 Кор. 4:10).

Проте є ще один аспект — мотив нашої самопожертви або живої жертви тіла нашого. Розгляньмо три мотиви, які, на мій погляд, є основними. Мотив, який витікає з нашого тексту, розглянемо останнім.

Отже, мотивація перша.

«І коли я роздам усі маєтки свої, і коли я віддам своє тіло на спалення, та любови не маю, то пожитку не матиму жадного!» (1 Кор. 13:3). Основна думка або мотив, який оправдав би та зробив доціль-

Микола СИНЮК,
заступник єпископа Церкви ХВС

ною такою самопожертву — любов. Любов до Бога та ближнього робить нашу щоденну живу жертву такою, що має вагу, зміст. Інакше — це фанатизм, метою якого є популяризувати себе та повернути (хоча б таким способом) увагу до своєї персони. Це жадання марної слави.

Мотивація друга.

«А це я роблю для Євангелії, щоб стати її спільником» (1 Кор. 9:23). Моє щоденне принесення себе в жертву живу для Господа має мету — заради Євангелії, заради виконання Божого наміру щодо грішників — спасіння їх з полону диявольського. Утвердження власного авторитету, здобуття певного духовного сану або становища в церкві, духовна влада — все це не привід для моєї самопожертви. Це я роблю заради Євангелії!!!

Мотивація третя і остання.

«...Повідавайте ваші тіла на жертву живу, святу, приємну Богові, як розумну службу вашу» (Рим. 12:1). Наша самопожертва Господу — це наше духовне служіння. Кожен новий день, подарований Господом, — це ще одна можливість присвятити себе, своє тіло на розумне служіння Господу і в Ньому — нашому ближньому.

Якщо благання апостола — віддати себе в жертву живу — знайшло відгук у твоєму серці, перевірь у глибокому самоаналізі свої мотиви цього. Любов до Бога і людей, бажання стати всім для всіх заради Євангелії, щоб звершувати духовне служіння, — така жертва неодмінно буде прийнята твоїм Господом.

На цих двох фото зображено дорогу, яка сполучає дві країни: Іспанію та Португалію. І оце дивне стикування двох доріг, які аж ніяк не хочуть припасовуватися одна до одної, і є державним кордоном. Зрозуміло, що дорогу укладали різні бригади, з різних відомств, ось і вийшов такий результат.

Але нерідко на подібну ситуацію можна натрапити і в житті, в поведінці багатьох християн. Вони живуть за принципом: ось межа, за яку я не повинен переступати, бо я ж християнин. І потрапляють у пастку егоїзму та недалекоглядності. Ми настільки відгороджуємося від світу, зосереджуючись на власній святості, чистоті та досконалості, що складається враження, що ми живемо на різних планетах. Але, як хтось сказав, ми не повинні виходити зі світу, а світ повинен вийти з нас. Нам випала честь іти в світ і нести Добру Новину, освітлювати його, змінювати його. На нас покладений обов'язок показувати людям дорогу до спасіння, і наша християнська дорога — не до власної хвіртки, а до проблем та болю оточуючих нас людей, до їхнього серця та душі. Ми не повинні робити різницю між моїм та не моїм. Залишаючись відділеними (бо ж слово «святий» означає «відділений») у житті та поведінці від гріха та неправди світу, ми не можемо відділитися від самого світу. І якщо між нами і повинна бути відмінність, то така, яка приваблювала б людей до нас. Прокладімо ж дороги далеко за межі наших власних проблем — до проблем тих, яким потрібна наша допомога і наше жертвоне серце.

Жива вода Сухобезводної

У 2003 році місія «Голос надії» започаткувала акцію «Джерела Сухобезводної». Вже наступного року вона досягла фінішу: влітку там відбулося відкриття нового дому молитви. Здавалося б, що на цьому можна було б поставити крапку. Але акція продовжується. Продовжується в серцях тих, хто багато років тому залишив там частинку свого серця і життя, в серцях родин, до яких так і не повернулися

Христові в'язні. Іноді постає запитання: «А чи потрібна була така жертва? Чи не надто дорого платили наші брати, йдучи за колючий дріт, на лісоповали?»

Ні, їхня жертва виявилася не марною! Ми, напевне, ніколи не зможемо побачити усі плоди їхньої жертвовності, але чимало тих «насінин», які свого часу померли, вирости сьогодні у рясне збіжжя. Маємо на увазі не лише сучасне приміщення дому молитви, а живу церкву, яка продовжує духовну працю там же, у Сухобезводній. Як сказав відомий християнський письменник III століття Тертуліан: «Кров мучеників — насіння християнства».

Нещодавно в редакцію завітали гості із Сухобезводної — двоє братів, які прийшли до Бога саме тому, що свого часу в їхніх краях у нелегких табірних умовах сяяли Слово Боже наші земляки. Про те, чим були для них Христові воїни, вони діляться на сторінках журналу.

Отже, слово пастору церкви селища Сухобезводне
Анатолію ВАРЛАЧОВУ

Моя мама прийшла до Бога в кінці п'ятидесятих. Спочатку мої батьки жили в Сухобезводному. І коли почали розконвойовувати віруючих в'язнів, вони спілкувалися в селі з людьми і свідчили їм про Бога. Багато людей почало навертатися, серед них були дружини оперуповноважених, вчителі, лікарі. Ці люди почали свідчити своїм знайомим. В той час покаявся мій дядько, який сидів у тій же тюрмі. Він воював на фронті і одного разу під обстрілом попросив Бога про милість, кажучи: «Господи, грішні мої діди, грішні батьки і я такий же грішний». І він серед цього гуркоту снарядів почув глибокий чоловічий голос, який сказав: «Не бійся, тебе не вб'ють». Він зрозумів, що це щось неземне. І Господь дуже дивно повів його у життя. Одного разу на привалі він щось пожартував що-

до влади, один з присутніх підтакнув, а хтось доніс керівництву. І дядько потрапив під воєнний трибунал, який засудив його до 10 років тюрми. Ці роки він провів у таборах Сухобезводного, де зустрівся з віруючими братами, покався і почав служити Богові. Коли він звільнився з табору, то повернутися додому вже не міг, бо в нього була політична стаття, тому він залишився в Сухобезводному і одружився з сестрою моєї мами. Його дружина була невіруюча, і він охолонув до Бога. Та коли брати почали звільнятися, вони намагалися відвідувати всіх тих людей, яких знали з тюрми, підбадьорювати, зміцнювати у вірі, піднімати. Вони пам'ятали й дядька і відвідали його. Після цього дядько назавжди віддав своє серце Богові. Згодом покаялася моя тітка, покаялася бабуся, а пізніше моя мама. Тому ми вже росли з віруючою мамою.

До маминого покаяння в сім'ї моїх батьків було багато неполадок. А коли вона увіривала, то стала скромно служити Богові. Батько це побачив, і хоча не зовсім престижно військовому було мати віруючу дружину, його це влаштувало більше, ніж попереднє. Жінка зайняла своє місце, і він відчув себе у безпеці. Але сам ще багато років опирався, кажучи: «Вийду на пенсію і покаюся». Але він не покався й тоді, як пішов на пенсію. Батько покався тоді, коли йому виповнилося 60 років. Він прийшов на зібрання, вийшов військовою ходою і сказав: «Ось я 60 років служив сатані, а тепер хочу служити Богові». Це був день його навернення. Коли він повернувся додому, то вилив усю горілку, викинув усі цигарки і з того дня став зразковим християнином, хоча до того він був дуже лайливим, жорстоким, тому що люди, які працюють з в'язнями, самі стають такими ж, як і їхні підопічні.

З десяти років я вже виховувався в християнській сім'ї, де батьки прививали мені любов до Бога, залучали до служіння, хоча в той час це заборонялося і переслідувалося. Тоді в нашій церкві могутньо діяв Дух Святий, і ми, діти, анітрохи не дивувалися, коли бачили явлення сили Духа Святого в церкві. Особливо серйозно ми сприймали пророчтва.

Велику роль у збудуванні та зміцненні церкви відіграли брати з заходу. Вони проповідували людям, зміцнювали їх у вірі, згуртовували, але, на жаль, були змушені залишати ці церкви, часто навіть без рукопокладених служителів. Жаль, звичайно, що сьогодні ці брати не можуть бачити тих плодів, за які їм довелося так багато вистраждати, пережити, але я думаю, що Бог у вічності їм все це показав. І сьогодні мені хотілося б подякувати братам і сестрам, які страждали за віру в Бога в наших краях і залишилися вірними Богові. Цим самим вони принесли віру в наш край, тому що до того в нас не було церков, не було віруючих. І напевно, саме так влаштував Господь, щоб відвідати цю багатостраждальну землю. І наша нинішня церква — це вже третє покоління християн, якщо рахувати з 1947 року. Але люди пам'ятають тих, хто приніс віру до нас, і ми хочемо і намагаємося наслідувати віру їх, дивлячись на кінець їхнього життя.

В мене залишилися найтепліші згадки про цю першу церкву. Бувало, що Бог говорив: «Діти Мої, йдіть з цього місця на інше». І тільки ми переходили на інше місце, в цей будинок приходила міліція. Бувало й навпаки, коли ми чекали що ось-ось прийдуть, але Бог говорив: «Ангел Мій стоїть при дверях з мечем і нечестивий не увійде сюди». Чудові були часи, Бог багатьох зціляв від хвороб і до цього часу ці люди живі. І брати

були прості, скромні, можливо, про них ніхто й не чув в них на батьківщині, але Бог чудово використовував їх в наших краях.

На початку 90-их років мені доручили виконувати служіння пресвітера, хоча я й був наймолодшим у церкві. Коли я починав служіння, то Бог говорив мені: «Сину Мій, в Мене є план щодо місця цього». Тоді багато хто казав мені: «Для чого ти залишаєшся тут з цими бабусями, йди на велике служіння». Але я не міг залишити цих людей, тому що Бог мене, як Йону, вертав назад, хоча я одного разу втік звідти аж на три місяці.

Після будівництва дому молитви в нас організувався хор. Одна вчителька музики з селища, яка дуже симпатизує нам, прийшла до нас і запропонувала: «Чи не хотіли б ви, щоб я навчила вас співати по голосах?» А співали до того ми справді, м'яко кажучи, не дуже. І ось коли хор співав на це Різдво, то всі дуже дивувалися, що так швидко вони навчилися співати. В нас є дві дитячі групи — старша і молодша. І вони також беруть дуже активну участь в служіннях. Зібрання в нас двічі на тиждень, а ще щовечора ми збираємося на молитву, щоб Бог благословив нашу церкву, нашу країну і привів ще багатьох до спасіння. Сьогодні наша церква складається з сорока членів, дуже багато дітей.

Бог будує Своєю церкву, і нам дуже приємно, що є влаштування і благословення Боже в служінні. Але ще більшим є те, що той дім, який люди побудували для слави Божої, є великим свідченням для жителів селища. Нас в селі тепер поважають, з нами рахуються. В Росії скоро вибори, і ось недавно до нас підійшов мер селища і запитав, чи ми висуватимемо кандидатуру від церкви. Добре свідчення від зовнішніх — це приємно, тому що це сприяє ділу Божому в майбутньому. Всі в селі зна-

ють про нас, і ніхто навіть не запитує, чому в нас так багато людей збирається (до нас іноді приїжджає молодь з різних церков, багато гостей буває, але ніхто з представників влади не контролює за цим). Як багато гостей з'їдеться, то цей дім вже й тіснуватим для нас стає. Спочатку, коли ми тільки вперше зібралися в домі молитви, то він здався надто великим для нас. А тепер, якщо кожен член церкви запросить хоча б одного свого родича, а таке буває часто, то вже дім майже повний. Слава Богу!

Бог проводить Свою роботу в серцях людей, і дуже багато через особисте свідчення. З багатьма людьми ми зустрічалися, за багатьох молилися, з багатьма ведемо різні відверті

бесіди. І ми віримо, що колись настане мить того духовного пробудження. Але це пробудження приходить незалежно від нас.

Минулого року в нашій церкві покаявся чоловік. Я взагалі не вірив, що з нього може щось хороше вийти. Це чоловік моєї племінниці, він відвів її від Бога, хоча вона ще й не була членом церкви, але виховувалася в християнській сім'ї. Він іноді приходив у зібрання, так з насмішечкою, а то прийшов і покаявся, щиро, зі сльозами. Спочатку я думав, що це знову якийсь його трюк, і почав спостерігати за ним. До того його мало не звільнили з роботи через пиятику і прогули, а то дивлюсь: день не п'є, два не п'є, тиждень не п'є. І міняється на

очах — новою людиною стає. А на новорічному служінні, коли кожен свідчив, як Бог благословив його в цьому році, він встав і сказав: «Я в цьому році пережив незбагненну милість від Бога. Бог дав мені спасіння. Господь багато разів стукав у моє серце, але я не сприймав цього серйозно, а цього разу, коли Він постукав у моє серце, я зрозумів, що більше вибору в мене не буде — я мушу служити Господу!»

Ми щиро вдячні всім, хто відгукнувся і допоміг нам у цьому будівництві, але тепер, дякуючи за попереднє, маємо ревність просити вас, щоб ви підтримали нас у молитві за те, щоб Бог і надалі благословляв нас духовно і збудовував через нас Свою церкву в нашому селищі.

Свідчення

Мій батько був директором заводу в Нижньому Новгороді, мама працювала на виробництві. Я в школі був активістом, згодом комсомольцем. Після армії моє життя почало йти стрімко вгору. В 22 роки я був вже керівником дільниці, майстром на великому заводі. Під моїм контролем було більше

ста чоловік. Я був комуністом, тому згодом мене обрали на партійну посаду — кілька років я працював заступником секретаря райкому комсомолу. Потім — начальником цеху, старшим технологом. І в 1984 році партія, як раніше було модно, послала мене на службу в «органи», я став офіцером внутрішніх військ і переїхав з дружиною в Сухобезводне.

Я працював з зонами. Кар'єра розвивалася дуже стрімко. Я став начальником відділу виховної роботи, потім виконував обов'язки замполіта 14-ої колонії. Я мав владу над людьми, мені підкорялися офіцери, прапорщики і всі засуджені.

Мене вважали щасливчиком, перспективним, успішним, посилали на навчання в Академію МВС в Москві. І

Сухобезводне: пора жнив

певний час моє життя дійсно було чудовим. Але сатана знущується над людьми. Він довів мене до піку, а потім різко опустив вниз. Я пристрастився до алкоголю, був завзятим картярем, небайдужим до жінок. Через те, що я почав спиватися, мене понизили у посаді, але оскільки мої заслуги в роботі були немалими і мене поважали, не звільняли, а відправили в колонію за 30 кілометрів, глибоко в ліс. Там я два роки жив один, почав пити ще сильніше, почав все більше й більше скочуватися в прірву гріха. Господь беріг мене весь цей час. Я виходив живим з таких перипетій, з яких мало хто виходив живим. Але я вважав, що я щасливчик, але вже тільки потім зрозумів, що це була милість Божа до мене.

Пригадую один випадок, від згадки про який в мене ще й досі — мурашки по шкірі. В мене були постійні фінансові проблеми. Я дуже багато програвав у карти, іноді, правда, вигравав. Через мої руки проходили дуже великі гроші. І одного разу мене пронизала думка: «Скільки можна терпіти ці борги. Кажуть, що можна з дияволом союз укласти — і тоді завжди будеш при грошах. От би мені таку можливість — уклав би я з ним угоду». В мене ніколи не було ніяких галюцинацій, з нами постійно працювали психологи, перевіряли нас. А це я помітив, як нізвідки до мене простягнулася рука, людська рука, тільки сірого кольору. Я злякався і не потиснув її. Вона зникла. Я знав, що це мені не привиділося, бо був не п'яний, це було дуже реально.

Але Бог ніколи не лишав мене. Хоч я й опирався, але Він являв Себе нашій сім'ї.

Коли настала свобода, в 1989 році, віруючих почали пускати в тюрми. Я тоді був замполітом і повинен був відвідувати всі заходи з участю віруючих. Я на дещо дивився з посмішкою, до чогось при-

слухався, але все це залишало свій слід у моїй свідомості.

Пам'ятаю, одного разу колонію відвідав кореєць Кім з США. Він, закликаючи до покаяння, говорив таку проповідь, що всі плакали. І коли він зробив заклик до покаяння, всі в'язні пішли, і я разом з ними. Та коли дійшов до проходу, то мене пронизала думка: «А я куди йду? Я ж в погонах». Я захопився за стілець, хоча відчував, що якась сила тягне мене вперед.

зацікавився і одного разу поїхав з нею, щоб побачити, куди ж вона ходить. Це перше відвідування служіння на мене ніяк не вплинуло. Коли до мене підійшли і запитали про враження, я різко відповів, що я російський офіцер і при тому православний. Але все ж мене тягнуло туди.

Згодом моя дружина знайшла групу віруючих в Сухобезводному і почала мене кликати вже туди. І з лютого 1996 року я почав постійно ходити

Валентин Кащев (третій зліва) показує колишнім в'язням та гостям з України місце, де засудженні працювали на лісопосаді (2004 р.).

Моя дружина покаялася у 1990 році. Вона спочатку зустріла віруючих в Нижньому Новгороді. Коли почалася свобода, віруючі з гітарами виходили на вулиці і співали пісні. Вона зі своєю подругою, яка також згодом покаялася, зупинилися, щоб послухати цих пісень. Її запросили на служіння і вона почала відвідувати церкву.

Я не знав про те, але вона за мене дуже молилася. І коли я відчував себе на дні життя (я і сам усвідомлював, що я гину, в мене почалися проблеми зі здоров'ям), вона кликала мене в зібрання. Я відмовлявся. Та оскільки вона постійно спішила з дому і їхала в церкву, то я

на служіння, намагався якимось людськими силами звільнитися від своєї залежності, але мені не вдавалося, і я впадав у відчай. Дійшло до того, що моє серце почало зупинятися. Щоночі я прокидався десь о другій годині в страшному поту і хвилюванні. Я відчував, що серце перестає працювати і починав щиро зі сльозами каятися перед Богом, даючи Йому обіцянки звільнитися від всіх гріхів. Серце заспокоювалося, починало битися рівномірно, я засинав, але вранці все починалося по-новому. Дійшло до того, що я не міг навіть побритися вранці, настільки руки тремтіли. Тоді я випивав склянку горілки,

через п'ятнадцять хвилин брився, прасував брюки, чистив черевики та гудзики і виходив з дому — справжній російський офіцер, а ввечері приходив весь брудний. І при цьому я ходив в церкву, просив, щоб за мене молилися, відчував полегшення, але не переставав надіятися на себе, на свої сили і волю.

Але Господь не залишав мене. Він робив Свою працю в моєму серці. Одного разу, це було у вересні 1996 року, я відчув непоборне бажання їхати додому в Сухобезводне. Вже було пізно і весь транспорт пішов, тому я взяв велосипед і подолав тридцять кілометрів, бо відчував, що мені треба бути вдома. І що дивно, я ні разу не з'їхав зі стежки, хоча навіть вдень там дуже важко їхати. А вранці наступного дня до мене зателефонував наш пастор і запросив на служіння. Я охоче прийняв цю пропозицію. Того дня наше служіння відвідав брат Саша з Уралу. Його слова торкнулися мого серця, і я все служіння плакав, як дитина. Бог мене виполоскав всього. Це була мить мого щирого каяття. І з тої миті моє життя змінилося. Але мені було дуже важко залишити курити. Та Господь постійно нагадував мені про це, засуджував мене. Але я сам ніяк не хотів зробити того рішучого кроку.

В жовтні 1996 року я потрапив у дуже складну ситуацію. Я був помічником начальника колонії і в нас зникла людина. Мені загрозували великі неприємності, тому що окрім того в мене й так дисциплінарний статут був порушений і ніхто й ніщо не могло спинити мене. І в ту мить я усвідомив,

що це вже межа, і тоді Бог чітко промовив до мого серця: «Ти маєш ще один вибір. Для тебе це останній шанс». Я зрозумів, що це дійсно правда, і тому підняв очі до неба і сказав: «Господи, якщо Ти виведеш мене з цієї ситуації, то я перестану курити». Після тих слів я зайшов на КПП і через кілька хвилин по рації мені передали, що все добре, знайшли того чоловіка. Я кинув цигарку. Тоді я думав, що я сам її кинув, але тепер знаю, що і в цій ситуації Бог вийшов мені назустріч. В ту мить Він звільнив мене від куріння, хоча я курив 25 років.

Я почав свідчити людям. Мене стали називати богомоллом і задавати різні каверзні запитання: «Ну, як от ти, богомол, будеш далі жити. Ми підкоряємося тобі. А якщо раптом бунт? Що ти робиш? Тобі ж зброї брати не можна, ти що нас самих пошлеш? Тобі ж також треба буде наказ виконувати, зброю застосовувати, палки, кийки». Тому я подав рапорт про звільнення.

Так я пережив справжню зустріч з Богом і почав зростати у пізнанні Його сили та мудрості. Згодом Бог дав мені чудову роботу — я став кочегаром в котельні. Не порівняти з тим, що я мав, але це мене зовсім не засмучувало, я радів, що отримав від Бога спасіння, звільнення, і це було найдорогоціннішим для мене. Я знаю: в тому, що я став християнином, велика заслуга моєї дружини, яка ревно молилася за мене. Побутує така думка, що люди освічені, які були великими у цьому світі, це непостійні християни, вони тимчасово в церкві. Почувши

це, моя дружина, а також пастор почали ревно молитися, щоб я був не тимчасовим, а став постійним. І я щиро вдячний їм за це.

А ще великим свідченням для мене було чудо зцілення моєї доньки в 1995 році. Коли моїй середній доньці Ірині було 5 років, вона впала з перекладини і дуже сильно зламала руку. Вона перенесла операцію, але все ж рука почала сохнути. В мене було дуже багато зв'язків у лікарні — відомі лікарі, професори. Але вони, подивившись на руку, сказали нам: «Ми нічого не можемо зробити і не можемо дати ніяких гарантій. Тільки Бог знає, як все складеться». Тоді дружина попросила церкву молитися за нашу проблему. Вона вірила в зцілення, а я ні. Та через три місяці рука доньки розпрямилася і тепер вона повністю здорова.

Чим була для мене Сухобезводна до того, як я покаявся? Нічим. Просто глухоманню, з якої я свого часу витягнув свою дружину (вона корінна жителька цього селища). Та коли я став віруючим, то зрозумів, чому саме сюди Господь привів мене, молодого, перспективного, самовпевненого. Тому я дуже хотів побувати в Україні, щоб зустрітися з братами, які будували дім молитви у нашому селищі. І я вдячний Богові, що Він дав мені змогу побувати тут. Мені хочеться щиро ще раз сказати їм спасибі за той чудовий дарунок, який вони зробили для нас і для тих, хто жертвував своїми молодими роками, а то й життям для того, щоб принести в нашу пітьму світло Божого спасіння.

Валентин КАЩЕЄВ

***Сатана нас спокушує, щоб показати,
чого ми варті без Бога.
Бог нас випробовує, щоб показати,
на що ми здатні з Ним.***

КВИТОК В ОДИН БІК

Життя як жертва

В Треблінці, колишньому німецькому концтаборі смерті, стоїть великий камінь, на якому є лаконічний напис: «Януш Корчак та діти». Саме тут закінчив своє життя відомий польський письменник, педагог, директор дитячого притулку і просто Людина...

Це ім'я знає увесь світ. Рік його столітнього ювілею був оголошений ЮНЕСКО роком Януша Корчака. Чим же він заслужив таку славу? Якщо можна висловитися одним словом, то найточніше підійшло б слово: «жертвою». Жертвою в ім'я Людини. Саме так він ставився до дітей: як до Людини з великої літери.

Януш Корчак (справжнє ім'я — Генріх Гольдшміт) народився у Варшаві. З раннього віку залишившись без батька, він наполегливо здобуває освіту і хліб насущний. Ще до закінчення гімназії досконало володіє польською, російською та єврейською мовами, добре знав німецьку та французьку. Пізніше закінчує медичний університет і розпочинає працювати лікарем-педіатром в одній із дитячих лікарень Варшави. Одночасно займається письменництвом, яке згодом принесе йому світову славу. Хворих дітей Корчак сприймає як найбільш «обездолений та розп'ятий клас».

На початку 20 століття Януш Корчак працює в дитячих літніх таборах, де пере-

важно перебували сироти та діти з малозабезпечених єврейських дітей. Вважається, що саме тоді формується головний вибір його життя та професії. Він відмовляється від кар'єри лікаря і стає директором реорганізованого «Дому сиріт», яким керує до самої смерті. За двадцять років, які випали між двома світовими війнами, Корчак стає мозковим центром і душею двох притулків, де створює своєрідну дитячу республіку, територію добра та справедливості. «Я існую не для того, щоб мене любили і мною захоплювалися, — казав він, — а для того, щоб самому діяти і любити».

Коли Гітлер окупував Польщу та Варшаву, педагог залишається зі своїми дітьми. Його заарештовують. Декілька місяців він проводить у тюрмі, звідки його викуповують його ж підопічні. У всесвітньовідомого письменника Корчака не раз з'являється можливість виїхати з окупованої країни. Але він повертається в «Дім сиріт», який вже знаходиться на території Варшавського гетто. Становище дітей з кожним днем стає все більш важким. Не вистачає елементарного: мила, ліків, їжі. Корчак з величезними зусиллями роздобуває необхідне для дітей.

Багато людей даремно намагалися вмовити Корчака покинути гетто, але він відмовляється покинути дітей навіть на кілька годин.

Не залишив він їх і тоді, коли 5 серпня 1942 року 200 дітей загнали у вагони для відправки у Треблінку і коли через кілька днів вони всі разом увійшли у газові камери...

Часто задають питання: «А чи варто було письменникові йти на свідому смерть? Адже він нічого не міг змінити своєю смертю, не міг врятувати жодного життя. А в Польщі було тисячі дітей, яким він міг стати у пригоді». Звичайно, що від його смерті не залежало спасіння дітей. Але Корчак просто не міг зробити інакше. Для нього жертвою заради дітей була не смерть, а життя, яке він повністю віддав їм. Для нього не існувало власного життя поза життям дітей. Тому смерть разом з тими, заради кого педагог поклав себе на вівтар, була логічною та недаремною.

Хтось сказав, що померти в ім'я чогось легше, аніж жити в ім'я чогось. Подвиг Януша Корчака полягав не стільки в тому, що він розділив з дітьми смерть, скільки в тому, що він віддав їм своє життя. Титанічна, багаторічна посвята себе іншим зробила його символом самовідданості та жертви. Жертви, яка ніколи не є марною.

Володимир МАРЦИНКОВСЬКИЙ: пасажир вагону третього класу

— Моя адреса — це купе третього класу для тих, хто не палить, — часто повторював Володимир Филімонович.
— Чому третього? — запитували в нього.
— Тому що четвертого немає, — відповідав він.

Початок ХХ століття характеризується підвищенням громадської активності, особливо серед студентів. Студенти-християни також не були сторонніми спостерігачами. Вони створювали студентські християнські гуртки з метою пропагування християнських цінностей серед молоді. Перші студентські християнські гуртки утворилися на початку ХХ століття в російських університетських містах і були ініційовані протестантами. Їх засновником був генеральний секретар Асоціації християнської молоді американець Джон Мотт. В 1909 році він приїхав у Росію, де читав лекції на тему: «Чи може освічена людина в наш час вірити в божественність Ісуса Христа?» Як перекладач, його супроводжував барон Павло Миколайович Ніколаї, лютеранин, який в 1903 році організував перший студентський гурток євангелічного напрямку в Петербурзі.

Саме цей студентський гурток здійснив великий вплив на життя юного Володимира Марцинковського, на його ставлення до Бога та визначив його подальшу долю. Молодий перспективний юнак, який

без проблем міг отримати будь-яку шановану посаду державного діяча з доброю платнею та пенсією, вирішив присвятити своє життя служінню Богові та роботі серед студентів і став секретарем Християнського студентського руху, матеріальне забезпечення якого стояло тільки на вірі. Він зайняв цю посаду в 1913 році, коли студентські гуртки об'єдналися в міжконфесійний російський студентський рух, який об'єднав понад 500 членів і увійшов до складу Всесвітньої студентської християнської федерації.

Володимир Филімонович Марцинковський народився в 1884 році в селі Дермань Волинської губернії. В 1902 році він закінчив місцеву гімназію і вступив на історико-філологічний факультет Петербурзького університету. Роки навчання в столиці були не тільки періодом накопичення знань, але й часом серйозних роздумів про смисл життя.

В 1903 році В. Марцинковський вперше відвідав гурток християнської студентської молоді, де познайомився з бароном П.М. Ніколаї. Це знайомство повністю змінило світогляд юнака і перетворило

його зі скептика в переконаного християнина.

Переживши глибокий світоглядний перелом, студент загоряється ідеєю ходіння в народ. Під час канікул він мандрує по Волзі з ящиком книг біблійного і релігійно-морального змісту і під час тривалих стоянок енергійний книгоноша обходить по кілька ближніх сіл.

В 1907 році Володимир з відзнакою закінчує університетське навчання і отримує місце вчителя в Гродненській гімназії. Через шість років перед молодим викладачем знову постає серйозний вибір. Павло Миколайович Ніколаї пропонує йому переїхати в Москву і присвятити своє життя студентському рухові. В. Марцинковський приймає цю пропозицію, хоча багато родичів і друзів не розуміють його вибору: хіба ж личить мудрій людині залишати рідні краї, комфортабельне життя та високооплачувану професію і перебиватися випадковими лекціями?

Як представник Християнського студентського руху, Володимир Филімонович активно виступає з лекціями у вищих навчальних закладах

Москви, Петрограда, Києва та Одеси. Великою повагою користувався проповідник і в служителів православної церкви. Сільські священники не раз просили його проповідувати у храмах, і В. Марцинковський охоче говорив з церковного амвону на теми, які підказувало саме життя.

Революційні події 1917 року пробудили інтерес до проблем духовної перебудови не лише серед робітників та інтелігенції, але й серед селян. Тому проповідник часто виїжджає в села Тверської губернії з лекціями на тему «Євангелія і свобода». «Революція устрою і форм вимагає революції духу, — навчав він селян. — Свобода може привести до анархії, якщо вона дана людині, котра носить в душі егоїстичні навикі і нижчі інстинкти».

Посада професора на кафедрі етики, яку В. Марцинковський посів у 1919 році в Самарському університеті, не привчила його до кабінетного життя. Він шукав спілкування з простим народом, бажаючи спасти грішні душі людей.

Від імені віруючих він багато виступає на публічних антирелігійних диспутах, захищаючи вічні цінності християнства. У прихильників войовничого атеїзму його виступи викликали різке неприйняття. «Віднімаючи в народу віру в Бога, ви руйнуєте душу народу... Це призводить до краху соціалізму в Росії», — резюмував В. Марцинковський на відкритій лекції в Самарі 11 травня 1919 року. Такі міркування для захисників диктатури пролетаріату виявилися крамольними, і лектора затримали працівники місцевого ЧК, та згодом його відпустили, взявши підписку про явку за першою ж вимогою.

До першої світової війни В. Марцинковський звільнявся від військового обов'язку як штатний викладач гімназії. У військовий час він не потрапив під мобілізацію через хво-

робу серця і короткозорість. А через два роки після цього питання про його придатність до служби в армії розглядав Московський народний суд. Свідки та експерти свідчили на суді про самовіддану роботу Володимира Филімоновича з дітьми-сиротами, в гуртках молоді, суду було подано безліч афіш з оголошеннями про біблійні науково-популярні, історичні лекції, прочитані ним за 10 років. Виходячи з усіх цих доказів, суд визначив: «Громадянина Марцинковського Володимира Филімоновича від несення військової служби, як активної, так і допоміжної, звільнити, надавши йому право працювати на користь молоді і дітей вулиці, залишаючись організатором і проповідником скрізь, де духовна бідність шукає і просить милостині і хліба духовного».

Проповідник знову занурився в роботу. Безпритульні діти з інтересом відвідували гуртки, де В. Марцинковський розповідав їм про Бога, навчав їх співу та музиці, оскільки сам грав на скрипці. А під час вивчення класичної російської літератури та історії християнства ці діти дивували всіх своєю кмітливістю та духовною спрагою.

Окрім про-світницької місії, Володимир Филімонович розширює тематику лекцій для робітників та студентів, які читає весною 1920 року в Москві. Та згодом проти цих лекцій почали виступати місцеві партійні органи, тому В. Марцинковський поїхав у Самару, де йому, як викладачу університету, безперешкодно

здавалося збирати людей в актовому залі.

Через декілька місяців у справах Християнського студентського руху В. Марцинковський знову опиняється в Москві. Він ледве добивається організації відкритих лекцій в політехнічному музеї та університеті.

Та в лютому 1921 року по столиці пронеслися тривожні чутки, говорили про Кронштадське повстання, про заворушення солдат в Хамовнічних казармах. Почалися арешти. Опівночі 4 березня 1921 року арештували й Володимира Филімоновича, який перебував тоді в московській квартирі матері. Потім було короткочасне пробування на Луб'янці, відправка в тюремний підвідділ ЧК і переведення 11 квітня в Таганську тюрму.

Не один раз Володимир Филімонович писав заяви слідчому, просячи вказати причи-

Колектив агітпоїзда «Октябрьская революция» перед відправкою в рейс (1918 р.). Одним із завдань подібних рейсів була боротьба проти віри в Бога.

ну арешту. Відповіддю було глухе мовчання, і тільки на восьмий місяць прийшла телефонограма з Луб'янки — викликали на допит.

— В чому ж мене звинувачують? — поцікавився засуджений.

— Тут, очевидно, сталося непорозуміння... Ви самі ро-

зумієте... Був важкий момент Кронштадських повстань. Але я наполягаю на вашому звільненні.

В. Марцинковського звільнили 14 жовтня 1921 року. Час ув'язнення Володимир Филімонович згадував без особливої гіркоти. Там знадобилася його широка інтелектуальна і духовна підготовка. Він завідував відділом тюремної бібліотеки, скеровував читання арештантів. «Це була не тільки академія духу, а й наук, — згодом писав він про тюремне життя. — Найціннішим надбанням для мене було ознайомлення з древньоєврейською мовою. Серед ув'язнених було десь 60 євреїв. Дізнавшись про мій інтерес до мови Біблії, вони запропонували мені свої послуги безкоштовно».

Одразу ж після звільнення Володимир Филімонович поновлює свою лекційну роботу, виступаючи в церковних та світських установах. Читаючи лекції в Петрограді, він викроє час і для дослідницьких занять в Рукописному відділі Публічної бібліотеки з питань достовірності євангельського тексту. Результатом цієї праці стала його доповідь в Петровській замлеробній та лісній академії в Москві на тему: «Чи достовірна Євангелія?»

В кінці 1922 року В. Марцинковського запросили в Одесу, але намічену програму лекцій було перервано викликом в Московське ДПУ. На Луб'янці слідчий знову задав питання про ставлення Володимира Филімоновича до влади. Цього разу допити були майже щодня. І врешті 2 січня 1923 року під час чергового допиту Марцинковському оголосили рішення: «Згідно з постановою колегії ви висилаєтеся на три роки в Німеччину».

«А якби я надав перевагу тому, щоб сидіти у в'язниці в Росії?» — запитав Марцин-

ковський. — «Ні, так не можна». — «А в чому ж моя вина?» — «В розкладанні Червоної Армії». — «Але я ніколи не виступав у казармах і взагалі не агітую щодо військової служби». — «Воно то так, але на ваших лекціях серед публіки бувають і червоноармійці, і деякі з них після цього відмовляються від військової служби».

Володимир Марцинковський відчував, що пояснення слідчого схоже на відмовку, тому вирішив звернутися до керівника відділу. Той висловився конкретніше: «Лінія вашої роботи для нас в даний час шкідлива. Біля вас гуртуються різні люди, але найголовніше: зло вашої роботи в тому, що ви працюєте серед студентів і намагаєтеся створити єдиний фронт з усіх релігій».

Процедура оформлення німецької візи затягнулася, і представники влади почали підганяти В. Марцинковського, кажучи, що можуть змінити рішення і відправити його в Туркестан. На допомогу проповіднику прийшов чеський консул Гіре, який зумів швидко підготувати Володимирі Филімоновичу візу в Прагу.

Вільно мандруючи в країнах Європи, В. Марцинковський помітив те, що духовні запити різних народів багато в чому співпадають. Лектора-євангеліста доброзичливо приймали в університетах і церквах Європи, де він читав лекції, писав книги, перевіряв переклади Біблії українською та російською мовами.

В 1930 році В. Марцинковський переїхав на постійне проживання в Палестину. Там він одружився з Неллі Шумахер — донькою американського археолога Готтліба Шумахера, який в 1903 році відкопав Магідон (Ар-Магедон, Об. 16:16). Невдовзі подружжя придбало собі будинок біля підніжжя гори Карміл. Коли утворилася держава Ізраїль,

В. Марцинковський прийняв громадянство.

Живучи в Палестині, він проповідував Євангелію як євреям, так і арабам, багато років був керівником общини в Хайфі. Невеликі євангельські общини в різних місцях Ізраїля є доказом того, що євреї та араби можуть жити мирно і щасливо, разом сидячи біля столу Господнього.

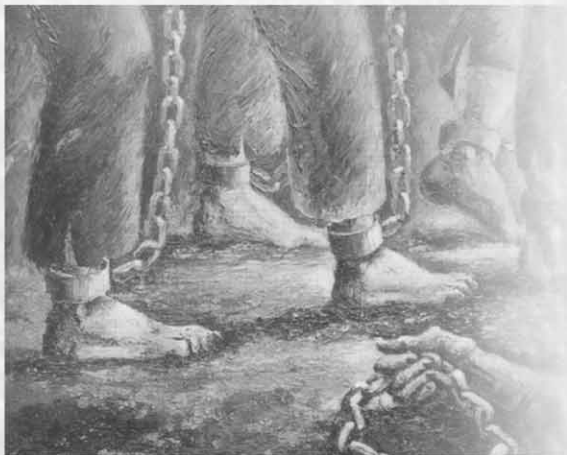
Спеціально для єврейської інтелігенції В. Марцинковський підготував серію лекцій про зв'язок християнства з юдаїзмом. І незважаючи на свою відданість Євангелії, він дуже швидко знайшов контакт з єврейською аудиторією. Його популярні історико-екзегетичні начерки «Третій вихід», «Наука і релігія», «Сутність християнства» були перекладені на іврит.

Одна сестра з Німеччини подарувала йому магнітофон, і з того часу В. Марцинковський мав можливість передавати євангельську вістку через радіостанцію в Монте-Карло, щоб було великою насолодою для нього. Таким чином він міг досягати до серця та душі свого народу, який він любив усім серцем. Ще й досі віруючі згадують його радіопередачі.

Помер Володимир Филімонович в 1971 році у віці 87 років і був похований на кладовищі міста Хайфи.

«Росія назавжди залишилася для нього першою любов'ю, мрією та молитвою» — зауважував його друг Соломон Островський. Він недовірко ставився до тих емігрантів, які стверджували, що в Росії все погано. І Росію, і інші країни він мріяв бачити духовно відродженими, очищеними від неправдивих кумирів. Володимир Марцинковський вірив у духовне зцілення своєї батьківщини. І прагнення цього надихало його в земних мандрівках.

*Підготувала
Ольга МІЦЕВСЬКА*

Проповідь Євангелії в тюрмі. Смертники

— Сьогодні привели відомого Солов'я-розбійника, — сказали мені. — Це страшний чоловік: в нього у вирок двадцять три вбивства.

Його прізвище було Соловейов, тому й назвали його іменем цього персонажа з билин про Іллю Муромця.

Заходжу до нього в камеру. Соловей сидить на койці, опустивши голову. Це чоловік сорока років, з широкою кісткою, блідим м'ясистим обличчям, з неправильними типово російськими рисами та темно-русим волоссям.

Звівши на мене очі, він запитує:

— Ви хто? — думаючи, що я з канцелярії.

— Такий же, як і ви ув'язнений.

— То ви теж смертник?

Я намагаюся відповісти жартом:

— Так, смертник, але тільки з відстрочкою.

— Як це?

— Я приречений на смерть з самого народження і не знаю, коли помру. А ви знаєте.

— Ось воно як, — посміхається. І ця посмішка відкриває двері спілкування. Він простягає мені папір, густо списаний на машинці. — Ось принесли з трибуналу. Чи не допоможете написати прохання про помилування?

Я читаю цей страшний документ... Двадцять три вбивства!

Звичайно, становище безнадійне, резолюція категорична... Та все ж я виконую прохання і пишу.

— А ви боїтеся смерті?

— Що? — сказав він з явною зневагою. — Чого боятися. Пах — і готово.

— А життя ви не боїтеся?

— Якого життя? — запитав він.

— Того, що після смерті.

— Та яке там життя! Закопають, як собаку — і кінець.

— Але Ісус Христос стверджує, що є життя душі після смерті тіла.

— Цього я не знаю, але ви письменна людина, я вам вірю.

На його розхристаних широких грудях було випалене порохом татування — розп'яття.

— Та це так — інші робили, то й я зробив. Даремно, що 35 мені скоро стукне. Я нічого не знаю, нічого не читав.

— Якби ж ви знали, що означає це розп'яття, і вірили в нього, то ви б нічого не боялися — ні смерті, ні життя! Я відчував, що треба говорити прямо, «без підходів», тією ж мовою, яка зрозуміла людині перед лицем глибокої таємниці смерті й життя — мовою Євангелії, словами Святого Духа. І він все слухав, не перебиваючи і не заперечуючи.

Я прочитав йому з Євангелії про розбійника. Він зрозумів, що й про нього говорить божественне слово...

Наступного дня я знову відвідав його. Цього разу я приніс йому картинку, на якій був зображений Христос, до грудей якого припав блудний син.

Я простягнув її Соловейову і запитав:

— Хто це?

— Це Ісус Христос, — одразу ж відповів він. — А хто інший?

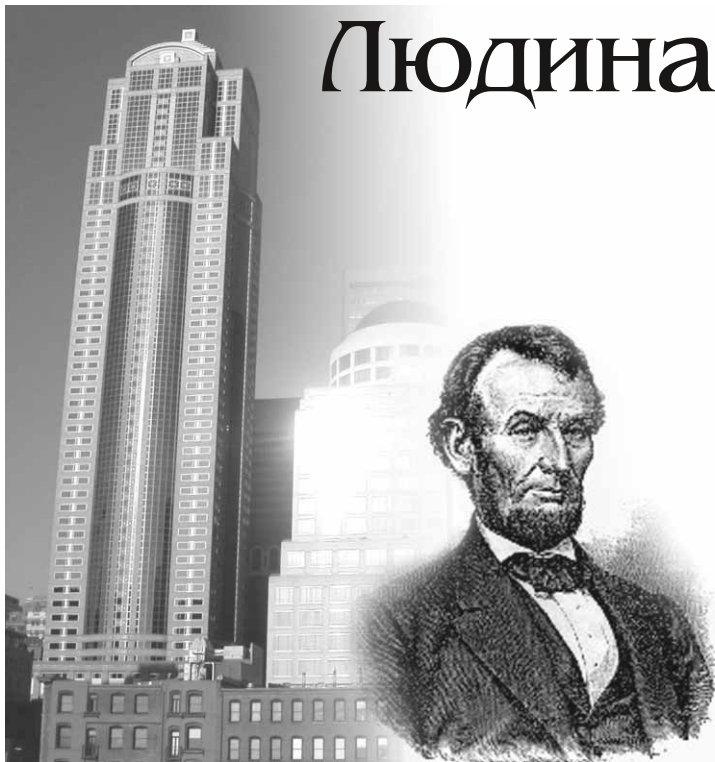
— Це ви, Соловейов, — сказав я йому.

І раптом він схопив папірець, стиснув в руці. Його очі засяяли і він вигукнув: «Ось мій мандат, з яким я завтра піду на смерть...»

Наступного дня Соловейова вивели на розстріл разом з двома іншими. Ув'язнені з інших камер бачили його і розповідали мені про це. Соловейов бадьоро йшов попереду — він був веселим і навіть жартував. Решта з них йшли з нахиленими головами і були бліді, як полотно.

Я записав імена цих бідних російських людей на полях своєї Біблії біля тих віршів, які відкрилися мені, коли я почув цю розповідь: «Бо споглянув Він із високости святої Своєї, Господь зорив на землю з небес, щоб почути зідхання ув'язненого, щоб на смерть прироченого, щоб на смерть прироченого визволити» (Пс. 101:20-21).

В. Ф. Марцинковський,
з книги «Записки
вружого»

Людина, що зняла кайдани рабства

Авраам Лінкольн був дроворубом, крамарем, конгресменом і 16-им президентом Америки. Терпіння та ідеалізм, віра в Бога разом зі здоровим глуздом зробили Лінкольна символом демократії, шанованим усюди, де лише живуть вільні люди.

«Усім я зобов'язаний своїй матері — ангелу — усім, ким я є, і ким буду. Вона постійно супроводжувала мене у своїх молитвах».

12 лютого 1809 року на маленькій фермі в окрузі Гардин, Кентуккі, у дерев'яній хатині із земляною підлогою і єдиним віконцем, в сім'ї Томаса й Ненсі Хенкс Лінкольн народився хлопчик. Його назвали Авраамом на честь дідуся, убитого індіанцями.

Дитинство і юність Авраама Лінкольна проходили у незвичайній бідності і тяжкій праці. Батько — проста, неграмотна людина (що було звичним явищем для того часу) — столярував для того, щоб прогодувати сім'ю, а також разом з дружиною багато працював на полі. Мати була глибоко віруючою. Вечорами сім'я сходилась для спільної молитви, після якої мати розповідала дітям біблійні історії, які пам'ятала ще від своєї матері.

Коли Аврааму виповнилося сім років, сім'я переїхала зі штату Кентуккі на південний захід Індіани, де він і його старша сестра Сара могли ходити до школи, що була у двох милях від їх будинку і мала єдиний клас, у якому навчались діти різного віку.

Проминуло ще три роки, і на їх сім'ю раптово обрушився тяжкий удар. У віці тридцяти чотирьох років померла мама. Перед смертю вона покликала своїх дітей і дала їм останнє напутнє слово: пам'ятати Бога, виконувати Його заповіді, бути добрими до батька, одне до одного і до всіх людей. Одинадцятилітня Сара зайняла місце матері, їй доводилося готувати їжу, прати, прибирати...

Кожний християнин будь-якої конфесії чи віросповідання, виявляючи сокровенні помисли віри й особистого життя, проголошує слова з молитви Господньої, яку заповів Своїм учням Ісус Христос: «Нехай буде воля Твоя як на небі, так і на землі».

Знання волі Божої та святої Біблії допомогли американському народові ще на зорі утворення їхньої держави в прийнятті стабільної Конституції, у статтях якої були закладені святі та премудрі закони, основи справжньої демократії.

А найперший президент Америки Джордж Вашингтон ще набагато літ раніше переконував свій народ, що «неможливо правильно керувати світом без Бога та Біблії». Цієї ж думки був і Авраам Лінкольн.

Довготривалий атеїстичний режим в країнах колишнього Радянського Союзу свого часу наклав негативний відбиток на всі сфери життя, і особливо — в духовності та культурі.

В Україні вже за час незалежності було обрано три президенти. Але люди й нині істотних змін на краще в житті не вбачають.

Сьогодні понад шість мільйонів населення нашого краю заробляють у країнах Європи та Латинської Америки собі на прожиття. А в Україні, житниці Європи, Богом благословенній родючій землі, одне говорять, інше роблять, а ще по-іншому думають.

Можливо, цей невеликий екскурс в історію Америки, зроблений журналісткою Гриною КАРХУТ, навіє читачам своєрідні роздуми про витoki змісту життя України та її народу.

Юний Авраам дуже тяжко переживав смерть матері, яка ніжно любила дітей і виховувала в християнському дусі. Дім для нього тепер здався порожнім і непривітним.

— Ну, ну, Аврааме, дитино моя, заспокойся, — говорила сусідка Анна Армстронг. — Це була Господня воля — узяти твою маму до Себе. Мати говорила тобі про це перед своєю смертю, чи не так? Ти знову зустрінешся з нею на Небесах, де не буде вже ні сліз, ні розлук.

І поки добросердечна жінка укладала скромні квіточки, які хлопчик приніс з лісу, навколо голови його померлої матері, сльози скрапували з її очей й падали у відкриту домовину. Вона любила його матір, серце якої було чуйним до потреби кожного, і була сповнена співчуття до овдовілого сусіда й осиротілих дітей, особливо до цього, вбитого горем хлопчика.

Аврааму ледве виповнилося дев'ять років, коли померла його мати, але він вже добре знав Біблію. Його промови в майбутньому свідчили про глибоке знання Священного Писання. Приголомшливо діяли його цитати з Біблії, влучно застосовані до буденних подій. Відомі його висловлювання про Писання:

«Я вірю, що Біблія — найкращий дар Божий людині. Усе прекрасне від Спасителя світу передається нам через цю Книгу».

Якось він дав своєму невірному другу таку раду стосовно Слова Божого: «Читай цю Книгу, осягай розумом усе, що можеш зрозуміти, приймай вірою решту, і будеш жити кращим життям, і помереш кращою людиною».

Юний Авраам дістав також «Подорож Пілігрима» Джона Буньяна і вивчив цю книгу дуже старанно, так що незабаром знав багато місць напам'ять.

...Минуло трохи більше року, і батько одружився на

вдові з трьома дітьми, тій самій Анні Армстронг, яка утішала Авраама в горі. Вона була богобійною, щирою християнкою та намагалася замінити дітям матір. Вона принесла в сім'ю любов і ласку, підбадьорювала хлопчика й опікувалася ним. Згодом Лінкольн по достоїнству оцінив, на скільки він зобов'язаний цій простій, чуйній жінці, яка замінила йому матір.

Одного разу, на Різдво, Анна Армстронг принесла хлопчику подарунок — старе видання книги «Робінзон Крузо». Авраам так зрадів першому в своєму житті подарунку, що не міг знайти слів для вираження вдячності.

Через багато років, коли він став відомим адвокатом, у нього була нагода віддячити цій жінці за її доброту.

Якось неподалік від дому, де жили Армстронги, сталося вбивство, і її сина, ще підлітка, арештували як співучасника. Овділа до того часу місіс Армстронг була настільки бідною, що не могла найняти адвоката. Вона вірила, що її син невинний, тому після довгих вагань написала Аврааму Лінкольну про свою біду, просячи в нього поради. Лінкольн був дуже зайнятий, але пам'ятав доброту цієї жінки, виявлену до нього. Відклавши всі справи, він приїхав до Анни Армстронг. Ретельно вивчивши обставини вбивства, Лінкольн зрозумів, що юнак невинний, і погодився захищати його в суді.

Усі свідки у цій справі давали показання проти юнака. Але їхні свідчення у деталях були суперечливі. І Лінкольн усе більше переконувався, що з якихось міркувань юнака намагаються посадити за ґрати.

Він ретельно звіряв усі показання. Один свідок запевняв, що ніч була місячна, і він бачив, як підсудний завдав смертельного удару. Лінкольн перевіряв за календарем дату: там було зазначено, що міся-

ця тієї ночі не було. Свідок обманював.

Присяжні були зворушені до сліз, коли захисник представив перед ними зворушливу картину тяжкого життя вдови, що виховала сина у християнському дусі, оббріханого тепер недоброзичливцями. І коли присяжні винесли вирок: «невинний», — жінка знепритомніла від пережитого хвилювання. Сльози котились по обличчю Лінкольна, коли він приводив її до тями і шепотів слова підбадьорення. Пізніше вона запитала його, скільки повинна йому заплатити.

— Що ви, Анно! Я не візьму від вас ні цента. Ніколи! Невже ви думаете, що я настільки невдячний, аби забути вашу доброту до осиротілого хлопчика? Я зберіг ту книгу, подаровану мені на Різдво, пам'ятаєте? І оскільки тепер знову Різдво, я прийду і розділю з вами святковий обід, і ми поговоримо про минуле.

До різдвяного столу містер Лінкольн накупив багато ласощів. Проте його вдячність за добро, виявлене йому в минулому, на цьому не закінчилась. Він влаштував юнака на гарну посаду.

Минуло ще небагато років. І коли Анна Армстронг відійшла у вічність, Лінкольн прислав кошик квітів, пам'ятаючи про ті скромні квіточки, котрі вона укладала навколо голови його померлої матері багато років тому, і те, як вона утішала його, хлопчика з розбитим серцем, що невтішно плакав від першого великого горя в своєму житті.

Свідомість Лінкольна дуже турбувало рабство. Його дядько і батько дядька мали рабів. Його батько, переконаний баптист, навпаки, рішуче заперечував рабство.

Якщо врахувати походження Лінкольна, то він пройшов вражаючий шлях: бідний син християнина-переселенця, ще не досягнувши тридцятилітнього віку, став юристом, що мав свою практику, і політиком, що був у центрі уваги громадськості.

Промова Лінкольна, текст якої було узято з Нового Заповіту (Євангелія від Матвія, 12:25): «Кожне царство, поділене супроти себе, запустіє», особливо глибоко проникла в громадську свідомість, її основна теза проголошувала, що Сполучені Штати не можуть постійно терпіти існування рабства і вільного суспільства і що американці внаслідок цього змушені обирати ту чи іншу систему. Президент Лінкольн вважав рабство злом, яке відкидав з моральних переконань.

Громадянська війна знову націлила американців на єдність нації і вільне суспільство, очищене від рабства, цієї каїнової печаті великого демократичного експерименту.

Під час Громадянської війни Лінкольн часто переживав важкі моменти. Якось один із генералів пізно ввечері прий-

шов до нього з важливою звісткою. Служниця ввічливо сказала, що президент уже спить.

— Але я чую його голос, — заперечив генерал.

Коли він обережно привідчинив двері у кімнату президента, той стояв на колінах у молитві. Лінкольн не забув заповіту своєї матері, і Господь рясно благословив діяльність президента-християнина.

Збереглася оповідь немолодої негритянки Ненсі Бушрод про те, як вона прорвалася крізь ланцюг охоронців Білого дому, що кричали: «Президент зайнятий! Ні кроку далі, мадам!»

Назустріч їй вийшов з кабінету сам Лінкольн, уважно вислухав її просьбу: допомогти отримати платню чоловіка — солдата півночі та посприяти в пошуках роботи. Лінкольн попросив прийти завтра за відповідними документами, і, ввічливо поклонившись жінці, віддалився... Це було напередодні його трагічної смерті.

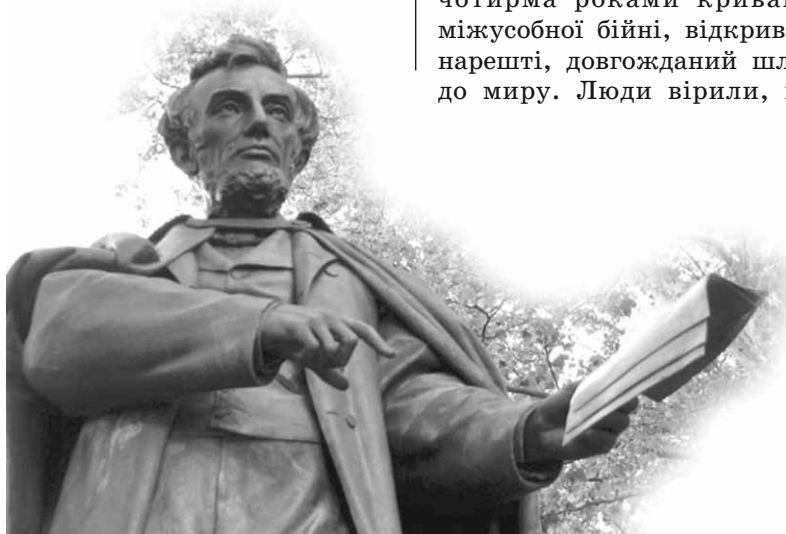
...Вечір. 14 квітня 1865 року. Театр Форда у Вашингтоні. Це — момент, воістину переломний в історичній долі Сполучених Штатів: за п'ять днів до цього, 9 квітня, завершилась Громадянська війна між Північчю і Півднем, армія півдня капітулювала. Перед країною, пошматованою чотирма роками кривавої міжусобної бійні, відкрився, нарешті, довгожданий шлях до миру. Люди вірили, що

страждання й сльози позаду, висока ціль, заради якої вели війну — назавжди покласти край ганебному рабству на Півдні — була досягнута. Звідси і небувале громадське піднесення тих днів.

Його повністю розділяв зі своїм народом і 16-й президент Сполучених Штатів Авраам Лінкольн. Настрій глави держави яскраво передано у книзі Сендберга: «Люди говорили, що вони ще ніколи не бачили президента таким сяючим і просвітленим, як тієї неділі. Від нього залишилися лише шкіра й кості, йому не вистачало 30 фунтів до нормальної ваги (приблизно 13-ти кілограмів), щоби дуже запали, проте в душі у нього все співало про мир на землі та про благовоління до людей».

Приблизно о 22.20 до ложі президента непомітно увійшов чоловік і, тримаючи в одній руці невеликий пістолет, а в іншій — кинджал, наблизився ззаду до Лінкольна. Його рухи були ювелірно точні й вивірені. Вбивця уразив президента пострілом в голову; цілився він впритул, рана була смертельною. У шумі вистави майор Ретбоун першим почув звук пострілу, він кинувся на терориста, проте фізично сильний нападник ударив його кинджалом, відкинув від себе й зіскочив з президентської ложі вниз, зачепившись при падінні за державний прапор США, вивішений з нагоди присутності Лінкольна, і пошкодив ногу. Незважаючи на це, вбивця знайшов у собі сили, користуючись неймовірною метушнею в глядацькій залі, пробігти на шаленій швидкості через усю сцену з кинджалом в руках, схватися за кулісами і потім вибігти на вулицю, де його вже чекала запряжена карета. Усе це зайняло, за підрахунками істориків, не більше 60-70 секунд.

Досить швидко вдалося встановити прізвище нападника. Це був відомий актор

Демократичний наступ на християнство

Джон Уїлкс Бут, особистість самозакохана, неврас-тенічна і славолюбна, улюб-ленець жінок, фанатичний прихильник Півдня, що мріяв убивством «тирана» Лінкольна «героїчно увійти в історію». Після безглуз-дих, хаотичних і невдалих (можливо, зумисне) пошу-ків Бут був через десять днів знайдений на фермі в 60-ти кілометрах від Вашингто-ну, оточений з усіх боків, і у виниклій метушні застрі-лений, хоча існував офіцій-ний наказ міністра оборони Едвіна Стентона, що вмів добитися покори від підлеглих, брати його живим... Хто здійснив цей постріл — незрозуміло й досі. Очевид-но, хтось вирішив прибрати вбивцю, остерігаючись його показань на суді.

Правосуддя перемогло? Довший час американська громадська думка вірила в це, залишаючи ніби у тіні численні загадки вбивства. А їх було немало.

Цікаво, що за добу до свого вбивства Лінкольн бачив уві сні велику похорон-ну процесію. Опинившись у натовпі й спостерігаючи за слізьми, зітханнями й скор-ботою співчутливих людей, він запитав свого сусіда, кого хоронять? І отримав ледве чутну, але приголом-шливу відповідь:

— Авраама Лінкольна!

Зранку за сніданком Лінкольн розповів свій сон дружині, а вночі був уби-тий...

У Бостоні є статуя Авра-ама Лінкольна, де він зні-має з двох рабів кайдани. Ця статуя — втілення іс-торії. Вдячність на облич-чях рабів, зняття кайданів, добродушна посмішка Лін-кольна — усе це дає зрозу-міти, що означає звільнити людей від рабства. Цю бла-городну місію виконала лю-дина, яка щиро любила Бога.

Релігійна толерантність, що нині пропагується в Сполучених Штатах Америки і в багатьох країнах Західної Європи, дедалі більше призводить до розвитку феномену, який можна було б назвати «войовничою політкоректністю». Візьмімо, наприклад, святкування Різдва в Америці. З культури цієї країни поступово вилучаються християнські релігійні поняття, які існували віками.

Офіційна листівка з Білого дому не згадує слова «Різдво» з 1992 року. Білий дім вітає країну лише зі святом, не називаючи його, з «побажаннями надії і щастя в сезон свят».

А в квітні минулого року нівелювання релігійних цінностей ще яскравіше проявилось тоді, коли було запропоновано змінити традиційні для англійської мови форми літочислення. Терміни «B.C.» і «A.D.», прийняті в історії, що означають «Before Christ» («до Різдва Христового») і «Anno Domini», ряд істориків зі США та Австралії запропонували змінити на «B.C.E.» («Before Common Era» — до нашої ери) і «C.E.» («Common Era» — нашої ери).

«Президент Буш став жертвою найжахливішої культурної тен-денції нашого часу, — каже лідер Католицької ліги Вільям Дона-х'ю. — Наші розпродажі тепер «святкові», а не різдвяні, діти йдуть на «зимові канікули» замість різдвяних». До речі, варто зауважи-ти, що, згідно з опитуванням, в минулому році 93% американців заявили, що вони святкують Різдво, а 88% вважають Різдво днем народження Ісуса Христа. 85% американців вважає при-нятним використання різдвяного вітання в громадських місцях.

«Деякі люди підозріливо ставляться до Різдва, тому що вва-жають його «надто» релігійним, — заявив англіканський архіє-пископ Вільямс. — Все це відбувається через думку, що наші ближні, які дотримуються інших релігійних традицій, будуть ображені символами християнства. Насправді, вони радіють хри-стіянському святу набагато більше, ніж якомусь «загальному» приводу не працювати в середині зими».

І часто, так вважаючи, люди доходять до абсурду. Щоб не образити релігійні почуття мусульман, в Англії відмовилися дру-кувати казку «Три поросятка», бо свинина в ісламі заборонена. Це вже збочення — невже, читаючи цю казку, комусь схочеться посмакувати цими нещасними поросятами. Таким чином, наприк-лад, велика громада індуців в Нью-Йорку закличе відповідні служ-би не знищувати щурів у підвалах і метро, бо в Індії вони свя-щенні і їх не чіпають. От і виходить, що більшість буде змушена йти на повідку в меншості.

Америка була заснована на християнському світогляді, саме на цих цінностях базується й Конституція США. Саме завдяки цим цінностям було й створене суспільство, яке притягувало і поки що притягує до себе емігрантів з усіх країн. Здавалося б, цей культурний спадок, який немислимий без християнської тра-диції, варто було б зберегти!

А що ж відбувається нині? Виходить, що в країні, де більшість населення сповідує християнство (неважливо, активно чи пасивно), забороняються символи цієї релігії (в школах хочуть вилучи-ти слово «Бог» з клятви вірності, в громадських місцях намага-ються прибрати християнські символи, а працівникам державних установ, магазинів та інших закладів не можна промовляти різдвя-не вітання «Merry Christmas») на угоду меншості (релігійній чи атеїстичній).

Володимир САД

* * *

Я до Тебе прийшов молодим.
Тоді літо на дворі буяло
І у серці юначім моїм
Щось нове, неземне зазвучало.

Скільки пліток ходило, чуток
Про живу і спасаючу віру,
Скільки бруду і скільки байок...
Ну а я в щось величніше вірив.

Вірив в те, про що мама давно,
Ще в дитинстві мені говорила.
І мене полонило воно –
Божа ласка і дивная сила.

Багатьох я тоді здивував
І задуматись, певно, примусив,
Бо ж кругом атеїзм вирував,
Ну а я проти течії рушив.

Я ввійшов в християнську сім'ю.
О, які горизонти відкрились!
Радість повнила душу мою,
Коли просто і щиро молились.

Скільки молоді, скільки тепла!
Як потрапив на іншу планету!
О, хвала Тобі, Боже, хвала
За розірвані злії тенета!

Скільки зим, скільки літ Ти чекав,
Скільки раз боронив Ти від смерті!
Боже мій, я завжди відчував,
Хто мій щит у світській круговерті!

Ллється даром живая вода
Вона може гріховне все змити.
Моя віра жива і тверда –
З нею вмерти не страшно і жити.

* * *

Тепер нічим нікого не здивуєш.
Про те, що є, то скажуть – вже було.
І навіть як неправду підфарбуєш,
І навіть як добро зодягнеш в зло.

Тоді лиш заболить, тоді лише досягнеш
Замовклих струн душі і їх торкнеш,
Тоді лиш дивувать людей не перестанеш,
Коли перо своє у правду обмокнеш.

* * *

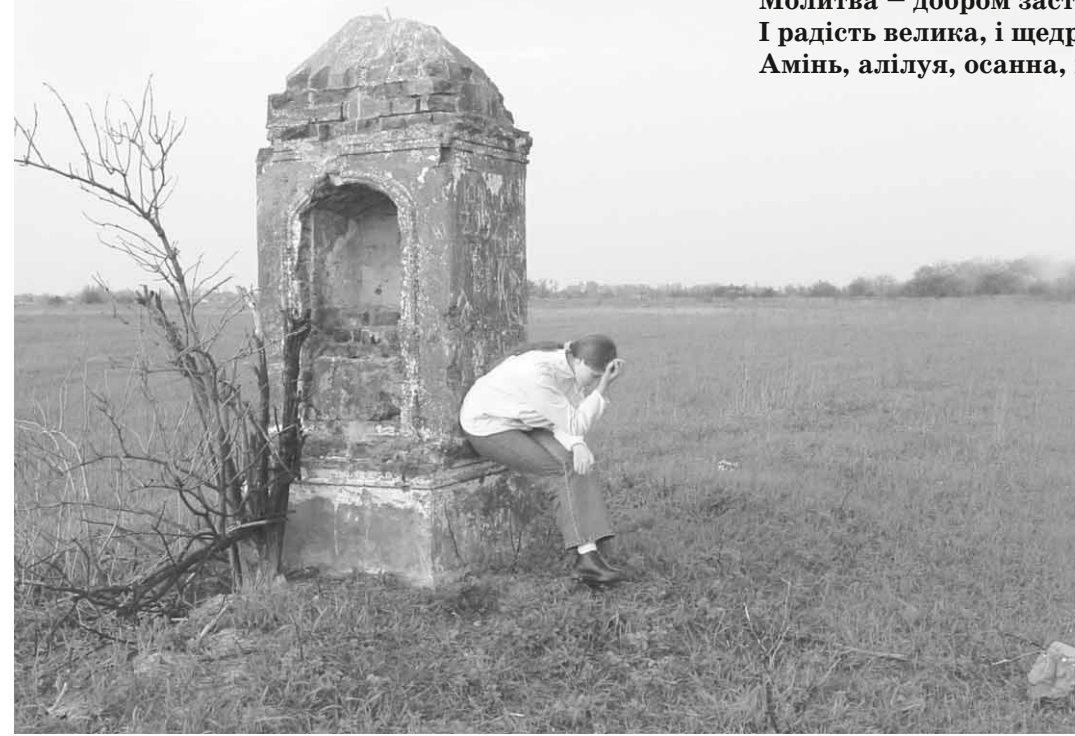
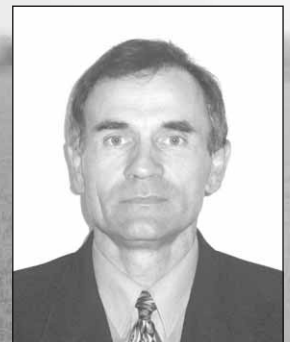
Молитва – це пісня, молитва – це сльози,
Це чиста і свіжа роса на зорі.
Молитва – тепло в найлютіші морози,
В розбурханім морі міцні якорі.

Молитва – це сила в безсиллі людському.
Молитва – зітхання моє в низині,
Це мед стільниковий в стражданні гіркому,
Підкріплення тіла і духу в мені.

Молитва – непізнана ще таємниця,
Молитва – секрет не підвладний серцям,
Це повна дарами духовна криниця,
Молитва – це благо, дароване нам.

Молитва – це двері, зачинені щільно,
Розмова з Ісусом один на один,
Коли я до Нього звертаюся вільно,
Коли піднімаюсь з низин до вершин.

Молитва – це битва, зусилля і воля,
Молитва – добром застереження зла
І радість велика, і щедра доля.
Амінь, алілуя, осанна, хвала!

* * *

Годинник, маятник і часу плин
І неповторний, і безповоротний.
Ми часто не цінуємо хвилини,
Життя проходить наше безтурботно.

В народі кажуть: наші дні ідуть,
А місяці біжать, неначе коні,
Роки ж – летять, як птахи, і несуть
Сердечну втому й паморозь на скроні.

Як часто наші дні – лиш метушня,
Безцільна і суєтна, і безплідна.
І завжди нам не вистачає дня,
І човен наш, пливе й пливе безслідно.

Навчи нас часом, Господи, цінить,
Щоб Ти для нас не став суддею грізним,
Коли спитаєш нас за кожну мить,
Та щось змінити – буде пізно.

* * *

І знову мороз, не здається зима,
Розбілена сивим туманом.
Сердита, колюча, продута сама
Холодним сирим вірюганом.

В душі прохолодно, неспокою щем.
До серця мого – перемети.
Пролийся в морози весняним дощем,
Озвися, мій Господи, де Ти?

Дивлюсь догори, ждучи бажану мить,
Що прийдуть відлиги хвилини...
Та лиш на даху сиротливо стоїть
Обмерзле гніздо журавлине.

Чекають пташки і земля, і поля,
Що зникне холодна облога.
Надіюсь і вірю, молюся і я,
Чекаю утіхи від Бога.

*Володимир САД народився 1956 року в с. Великі
Телковичі на Рівненщині. Навчався у Рівненському
державному музичному училищі, в Рівненському
біблійному інституті. Працював художником-
оформлювачем. Нині виконує служіння пастора в
церкві «Нове життя» с. Підгайці. Проживає в с.
Лище Волинської області. Одружений. Разом з
дружиною Любов'ю виховує дев'ятеро дітей.*

*Вірші В. Сада друкувалися в журналі «Єван-
гельський голос» та в збірнику «Плід несучої – дитячу
святість».*

* * *

Бере розбіг нове тисячоліття,
Дистанція – наддовгий марафон.
Вже маєм старт. Життя неначе сон,
А після сну блаженство чи страхіття?

А люд спішить, біжить – не зупинити,
Все похапцем, не обійшов би хтось.
Гарячий подих в спину – боїмось
Сповільнить біг, аби води попити.

Коней на переправі не міняють
(Можливо, тут політики й праві),
Вирішуючи справи візаві,
Та загнаних коней завжди стріляють.

Тисячоліття третє, зупинися,
Нехай народ повільніше піде,
Дорогу древню, батьківську знайде!
Народе, світе, вчасно пробудися!

Можливо, всі ми – загнані коні,
Приречено до фінішу ідем,
І не для нас завітчанний Едем,
І не за нас пробиті долоні.

Біжать, біжать усі на перегоні,
А нагороду прийме лиш один.
Хто біг на вірне, так, як неба син,
Той і спочине на небеснім лоні.

Клаптик України на чужій землі

Дорогами еміграції

Восени минулого року група віруючих зі штату Вашингтон здійснила короткочасну місіонерську поїздку до Південної Америки, зокрема в Аргентину та Парагвай. Однією з причин такого вибору стало те, що там вже давно проживають наші земляки — довоєнні та післявоєнні емігранти з України. Один із працівників журналу «Емігрант», що видається Слов'янською євангельською церквою (м. Федерал Вей), Іван КОРЕЦЬ, який також брав участь у цій поїздки, ділиться своїми враженнями від побаченого.

Аргентина

Зійшовши з літака і ступивши на аргентинську землю, ми відчули велику різницю між Північною та Південною Америкою. По перше, в природі: весна, розпускаються і вже навіть цвітуть дерева. Здається, що тут повинно бути свіже повітря, з приємними запахами квітучих дерев. Але ми відчули досить неприємні запахи. Прямо по вулицях міста протікає використана вода з будинків, біля доріг багато сміття, тож йдучи по тротуару необхідно пильно дивитись під ноги, щоб не впасти. Нам вдалось швидко пристосуватись до цих незручностей.

Їдучи в машині по Буенос-Айресу дуже небезпечно сидіти збоку, бо таке відчуття, що кожну хвилину тебе може вдарити інша машина, тому що з

шести ліній руху, водії роблять сім. Але характерно, що за весь час ми бачили тільки одну аварію.

Наступного дня після нашого приїзду, прихопивши з собою продукти харчування, ми відвідали сирітський будинок. Цей сирітський будинок — одна з найстаріших будівель в місті. Раніше тут був

біблійний інститут, а коли цей інститут переїхав ближче до центру міста, його передали для інтернату. На даний час в ньому проживає 40 дітей, а також 5 сімей, які займаються як вихованням дітей так і працею по господарству. Ми чули, що частина одного корпусу згоріла, але вже ремонт іде до завершення.

У підпорядкуванні інтернату є трохи землі і, завдяки брату Володимирі Кулаку та його дружині, які також живуть в цьому будинку, ця земля приносить велику користь для сирітського будинку. Брат Володимир з дружиною — вихідці з України, отож в черговий раз ми могли пересвід-

читись в умінні наших співвітчизників господарювати в непростих умовах. Нам представили цього брата як серце інтернату. На ньому вся відповідальність за забезпечення життєдіяльності цього дитячого закладу. Вони мають невеликий город, вирощують свиней (адже вони

українці, а як можуть українці без сала?), кролів, гусей та курей, мають і свою пасіку.

Натомість, в іншому інтернаті, де є набагато більше землі, на жаль, нема таких працюючих та завятих українців, тож і пустує ця земля. Держава дає деяку допомогу на харчування, а всі інші потреби лягають на плечі братів і сестер. Дітей в інтернат направляє держава. Одні з них тут живуть довше, інші менше. Деякі тут живуть до тих пір, коли аж зможуть йти в самостійне життя. Надовго запам'ятовуються нам як стіни інтернатів, так і їх наставники-опікуни. В першому інтернаті, де ми побували, працює пастор, який тут виховувався, а після закінчення біблійного інституту повернувся, щоб працювати задля цих дітей, як ніхто інший розуміючи їхні проблеми.

В другому інтернаті нам розповіли таку історію. Одну дівчинку забрали від батьків-наркоманів. Пробувши всього півроку в інтернаті, вона на вимогу батька, який заявив, що він вже виправився і більше не вживає наркотиків, повернулася додому. Але виявилось, що він просто обманув суд. Повернувшись додому, ця дівчинка побачила вже знайому картину. Навчившись від своїх вихователів і, пізнавши зовсім інший спосіб життя, вона почала переконувати своїх батьків змінитися. Побачивши перемену в ній самій,

вони пішли в церкву і прийняли Господа в своє серце. Пізніше ця дівчинка разом зі своїми батьками приїхала в цей інтернат і свідчила про це, дякуючи як вихователям так і Богу, що спас їх сім'ю.

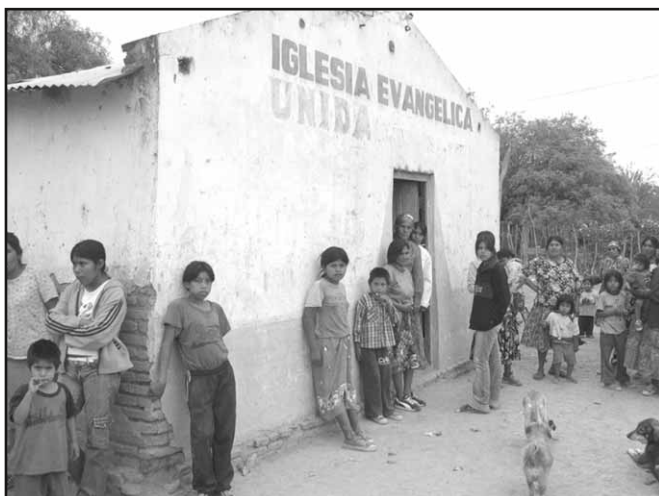
Працює в цьому інтернаті одна сестра, яка тут виросла, а пізніше вийшла заміж за брата, що відкрив цей інтернат.

На перший погляд, нам здалося це чимось надзвичайним, але ще більше надзвичайного чекало нас попереду, про що ми і гадки не мали. Це сталося, коли ми потрапили в індіанські племена, котрі живуть в лісах, які ще збереглися на кордоні Аргентини та Бразилії. Вид дерев, які ростуть в цих лісах, особливий тим, що в нього дуже тверда деревина. З неї роблять деревне вугілля, яке потім використовують для приготування знаменитого «осаду». Це м'ясо з яловичини, спечене без жодних приправ. Спеціальну приправу вживають вже під час їжі. Чоловіки зрубують ці дерева за мізерні кошти, а жінки з ді-

тьми сидять вдома.

Мені завжди здавалось, що ніде немає таких сумних облич, як у слов'ян, але коли я побачив цих людей, то зрозумів, що усмішка на їхніх лицях не скоро з'явиться — таке тяжке й примітивне їхнє життя.

Уявіть собі: температура повітря 100-110 градусів за Фаренгейтом (20-30°C) і навіть вище. Дерев, які б давали тінь, немає, крім кактусів, до яких і приторкнутись неможливо, бо коли приторкнешся, вони стріляють своїми колючками. Воду їм привозять, заливають в спеціально забетоновані колодязі. На її поверхні плавають мухи та якісь жуки. Використовують цю воду досить економно. Городів ніяких немає, бо немає води, щоб їх поливати. Жи-

Дім молитви в Аргентині.

Діти двох інтернатів, в яких побували місіонери.

вуть вони, як правило, за 50-100 км від міста, де можна хоч щось купити. Ті ж, що живуть ближче до міста, мають дещо кращий добробут, якщо можна так висловитись, подивившись на їхнє життя. Принаймні, хоч сплять вони на

довольняє, переобирають знову. В цих племенах відсутня полігамія. Кожен чоловік може мати тільки одну жінку, також і жінка — лише одного чоловіка. Порушення карається смертю.

Існує проблема: бракує жінок, і дівчата вже в 13 років виходять заміж. Важко відрізнити за зовнішнім виглядом чи то молода жінка, чи старша — ні по зовнішності, ні за

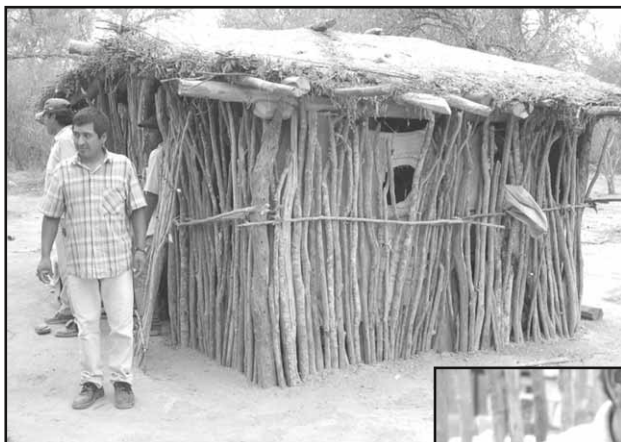
їхніх батьків, котрі, прибувши сюди, починали з корчування лісу. Дерев ж були такої товщини, що двом чоловікам годі обійняти, а зрубували вони їх простими сокирами. От і уявіть собі їхні зусилля! Мені спадає на думку лише одне — каторжна праця. Вивозили ці дерева спеціальними возами (колеса в них мали в діаметрі 2 метри), в які запрягли 16 пар волів. Чого тільки не зробить наш талановитий, працелюбний український народ! Зберегли наші співвітчизники свої звичаї, свята. Готують голубці, український борщ, який з задоволенням

їдять як старші, так і молодші. Не відмовились і ми від їхньої гостинності і з задоволенням і великим апетитом споживали наші українські страви, особливо якщо взяти до уваги наше півторатижневе «харчування» в Аргентині.

Православні люди побудували тут свої церкви та храми,

евангельські християни — молитовні будинки, яких тут досить багато. Але церкви невеликі, оскільки живуть наші земляки в основному на хуторах, куди добратись по тій червоній землі, особливо в дощову погоду, досить нелегко. Та й не всі мають легкові автомобілі.

Землю кіньми вже не

Ось в таких примітивних халабудах і живуть корінні жителі Аргентини. А ось такі екзотичні тварини, як цей броненосець — вживають у їжу.

якихось дерев'яних нарах, і в церкві сидять на стільцях, які приносять з собою. Перші ж і цього не мають, і сплять на землі, і сидять на ній. Коли б хто інший розповідав про подібне, важко було б у це повірити, але ми побачили це все власними очима.

Ці люди, які мають тіло, подібне до нашого, і душу — але проблем та хвороб у них набагато більше. Коли ми звершували молитви, то жінки особливо просили, щоб молились за здоров'я.

Не всі віруючі в племені, і з віруючих також насміхаються. Індіанці не вірять ні в яке конкретне божество, а вірять в те, що після смерті людина перевтілюється в якусь іншу істоту. Якщо жила кращим життям, в кращу істоту, гіршим — в гіршу. Мають власні закони в кожному племені, але загалом подібні. В кожному племені є старший, якого вони вибирають на певний період, і якщо його робота їх за-

одягом. Картини ці залишились на відео, фото, і я думаю навічно закарбувались в наших серцях і ніколи не зітруться з пам'яті.

Парагвай

Пізніше ми переїхали до Парагваю, де побачили набагато привабливішу картину. Думаю, що це лише тому, що ми потрапили в місцевість де в основному проживають наші земляки українці. Вони емігрували сюди в 30-их роках ХХ сторіччя. На даний час їхнє життя докорінно відрізняється від життя

Сумнівів не може бути, або Міф про Хому невіруючого

орють, мають трактори, комбайни, сівалки. Як правило, всі машини працюють на дизельному пальному, ціна на яке дорожча ніж у нас, в Сполучених Штатах. Мені здається, що своєю працьовитістю наші земляки-емігранти докорінно відрізняються від інших поселенців, а особливо від місцевого парагвайського населення, яке живе приблизно як індійці.

Важко навіть повірити їхнім розповідям, що кругом був ліс, коли зараз де не глянеш — повсюди поля та поля.

Але скільки то було недоспаних ночей, пролитих сліз, витрачено енергії, щоб все це набрало сучасного вигляду. Сьогодні це все тільки в пам'яті старих емігрантів, та й тих залишилось обмаль. Їхні діти вже господарюють на хороших землях, ціни на які тепер незрівнянно вищі. Один з перших емігрантів розповів, що коли вони тільки приїхали, то можна було продати курку і купити гектар державної землі. Зараз — 1000 доларів і вище. Зими там немає і тому збирають з поля по двоє врожаїв на рік. На даний час у нас зима, а вони косять пшеницю. На деревах достиглі мандарини, апельсини, лимони, банани, чим і ми ласували досхочу. Смак в них набагато ліпший від тих, що ми купуємо в магазинах.

Останні дні нашого перебування в Південній Америці лишили в серці хороші спогади, як від теплого прийому наших братів та сестер, так і від Господніх благословень, які ми переживали разом з ними. Залишаться добрі спогади про спілкування з їхніми сім'ями, їхню гостинність, їхні щирі серця. Особливо ми вдячні брату Ступаку Петру, голові об'єднання п'ятидесятників Парагваю за його відкрите серце і ту програму, котру вони приготували для нас на час нашого візиту до Парагваю.

(Фото автора)

Чого тільки не писали про нещасного Хому, в чому його тільки не звинувачували! Звичайно, його репутація не настільки погана, як у Юди, який зрадив Христа. Не порівняєш його також і з Петром, який тричі відрікся від Христа напередодні того, як Його розіп'яли на хресті. Але до Хоми, зазвичай, ставляться з меншою повагою, ніж до решти апостолів та учнів, які оточували Христа протягом трьох років Його служіння.

Своєю сумнівною репутацією Хома зобов'язаний події, яка сталася одразу ж після воскресіння Христа. Ісус явився учням, хоча двері дому, де вони зібралися, були замкнені. Але Хоми з ними не було. Коли ж йому повідомили новину про воскресіння Ісуса, Хома відповів: «Коли на руках Його знаку відцвяшного я не побачу і пальця свого не вкладу до відцвяшної рани, і своєї руки не вкладу до боку Його, не вірую!» (Ів. 20:25).

Коли Ісус пізніше явився Хомі, Він сказав: «Простягни свого пальця сюди, та на руки Мої подивись. Простягни й свою руку, і вклади до боку Мого. І не будь ти невіруючий, але віруючий!» (Ів. 20:27).

І ось багато людей, читаючи ці слова, починають критикувати Хому за його сумніви. Чинячи так, вони забувають, що жоден з учнів не повірив, поки не побачив доказу воскресіння. Крім того, кожен ж бачив руки і ребра Ісуса. Христос же не сказав Хомі: «Тобі не треба було сумніватися». Замість цього Він показав Своему учневі докази, а потім сказав: «І не будь ти невіруючий, але віруючий!» І нарешті, коли Хома

все побачив на власні очі (в Біблії не сказано, чи вклав він свою руку в ребра Ісуса, як хотів зробити спочатку), він промовив слова, які стали одним з великих сповідань віри в історії. Звернувшись до Христа, він сказав: «Господь мій і Бог мій!»

Та чомусь з тих чи інших причин ми прийшли до висновку, що сумніватися — це в будь-якому разі погано. «Справжні християни не сумніваються», — кажемо ми.

Це міф.

Сумнів — це не протилежність віри; він є прабатьком віри. Сумнів не знищує віри; він прокладає їй шлях. Часто, як у випадку з Хомою, сумнів може стати імпульсом, який приведе нас до істини.

«Повірте мені, в щирому сумніві більше віри, — сказав Теннісон, — ніж в половині всіх віровчень».

Коли Гордон та Вільям Брауни працювали над своєю книгою «Послання до римлян: Євангелія свободи та благодаті», вони зауважили, що «віра зростає через пошук істини. Той, хто шукає, повинен задавати питання, а питання виникають від «щирого сумніву». Слово «сумнів» походило від грецького «скептікос», що означає «той, хто задає питання».

Міф про Хому невіруючого, про те, що «справжні християни не сумніваються», не має біблійного підґрунтя. З досвіду Хоми варто взяти урок, що сумнів природний, що ми можемо бути щирими в наших сумнівах, і ці щирі сумніви повинні привести до віри, коли Ісус відкриває нам істину.

Джош Макдауел,
Боб Хостетлер

МОЄ БОГОШУКАННЯ

Хоч я українець, але з дитинства розмовляв лише арабською мовою. Я — єдиний син в сім'ї дипломата. Мій батько 15 років був послом Радянського Союзу в Алжирі, де я й народився в 1970 році. Основна ідея радянських дипломатів була така: їхні діти вивчають арабську мову і потім проповідують мусульманам марксистсько-ленінську теорію. Але зі мною вийшло навпаки: вже у 8-річному віці я свідомо прийняв іслам, а в 15-річному віці став мусульманським місіонером. Вже тоді я знав напам'ять весь Коран.

Тоді про християнство я взагалі нічого не чув. В Алжирі не було інших представників релігії, а я шукав Бога і в мене не було вибору. Тому і став мусульманином. Відвідуючи мечеть, я отримував певне заспокоєння для душі. Я молився п'ять разів на день. Успіхом цих молитов вважалися відповіді Бога на молитви. Сумний факт: деякі люди, мусульмани-фанатики, чинили самогубства, бо не отримували таких відповідей, молячись безперестанку цілий день.

Основна ідея ісламу така: немає іншого божества, крім Бога, Мухамед — Його останній істинний пророк. Якщо ж інша релігія суперечить ідеям мусульман і має вплив на їхню свідомість, вони з нею ведуть нещадну боротьбу. Ідеологія ісламу особливо ворожа проти представників протестантського напрямку християнства. На відміну від інших християн, протестанти активно проповідують християнство саме з позиції Євангелії. Мусульмани ж вважають, якщо людина (навіть християнин) мовчить, то нема потреби її зачіпати. Але постає запитання: який же це християнин, що не звіщає Євангелію? Отже, про християн я практично нічого не знав, знав одне: що це невірні і їхня дорога лежить в пекло.

У моїх батьків закінчилася дипломатична місія, ми приїхали до Києва. В Корані зазначено, що син (чи донька) повинен бути з батьками. Я, як чесний мусульманин, поїхав з батьками. Хоч не підтримував їхнього рішення. Мусульманські керівники мені частково допомагали матеріально, бо уповноважили бути місіонером серед християн.

В Україні мене одразу шокувало те, що тут вільно процвітали алкоголізм, розпуста, а в Алжирі це заборонено. Також мене

Свідчення

вражало те, що багато людей в Україні, називаючись християнами, живуть і поведяться зовсім не по-Божому. Також я розумів, що християнин повинен був переслідувати і ненавидіти всіх представників інших релігій, так само, як мусульманин. Одразу я побоювався цих людей, боячись за своє життя. Мені довелося чути від вчителів Корану, що протестанти мають гіпнотичний вплив на свідомість людей.

Мусульмани стверджують, що потрібно вивчати свого потенційного ідеологічного ворога, це спонукало мене розпочати знайомство з Біблією. Для цього я почав запозвато вивчати українську мову і шліфувати свою російську мову. Для мусульман священна книга — Коран, для юдеїв — Тора, для християн — Біблія. Я вважав, що в Україні потрібно з повагою відноситися до Біблії, щоб християни мене не знищили. Хоч я вважав, що Коран — це найвищий авторитет. Я знав, що священні книги може тримати в руках лише та людина, яка має вищу духовну освіту. І я побачив, як багато людей в Україні, не маючи належної освіти, знають Біблію. Перше знайомство з Біблією я мав саме через просту людину, а не з якоюсь елітою. Мене це здивувало. Я побачив, що й серед християн є багато інтелектуально розвинених людей. Я на той час вже закінчив духовний коледж в Алжирі і вважав, що маю право доторкати до цих книг. Хоч спочатку я читав Євангелію і зовсім не розумів прочитаного. Власне я й читати її почав, щоб знайти в ній протиріччя. Я шукав чоловіка, який би мені допоміг зрозуміти священну книгу християн. Я познайомився з американцем Томасом Воксом, який володів арабською мовою, він мені запропонував допомогти вивчити Біблію. До речі, я знаю напам'ять дуже багато віршів з Біблії і прочи-

тую її за три місяці. Так я практикую вже шість років. Я дуже прив'язався до цього американського місіонера. Одного разу він мені сказав, що його місія закінчилася. Я думав, як же я буду без нього, бо вважав його своїм духовним наставником. В арабських країнах престижно бути учителем, а Томас Вокс витрачав на мене свій час, не беручи грошей, тому я вважав його вчителем.

Нарешті переді мною виникло запитання: чи лише Коран — єдина істинна книга, що говорить про істинного Бога? Власне, хто щиро шукає Бога, істину, той обов'язково знайде. Я хотів знайти відповіді на багато запитань. Чому людина помирає? Чому помирає маленька дитина? Чому люди хворіють? Чому точаться війни? До речі, саме в Біблії я почав знаходити відповіді на запитання «Чому?», Коран на ці запитання відповіді не дає. Мусульманські керівники також мені не могли дати відповіді. Я запитав Томаса Вокса, що ж мені без нього робити? Він запропонував мені покаятися і прийняти вірою Господа Ісуса Христа. Він сказав, що саме Христос — найкращий наставник, Який завжди готовий вислухати і допомогти.

Я свідомо вирішив покаятися, хоч не знав, як це зробити. Щоб покаятися, я прийшов саме до євангельської церкви, де було багато сотень людей і я вийшов наперед і покався. Це було в баптистській церкві, я став її членом, прийнявши водне хрещення. Ще раніше я прийшов був до православної церкви. І мене вразило їхнє поклоніння іконам. А в протестантизмі і ісламі, не зважаючи на різочу відмінність, я побачив дещо спільне. І там і там немає ікон, не цілують руку священнослужителю. Хоч в знак пошани до батьків, я можу поцілувати їм руку, але не священнику в церкві! Коли я одного разу хотів

сповідуватися священнику, раптом побачив біля своїх губ руку батюшки, це мене дуже вразило і відштовхнуло. Я тоді цю руку поцілував, хоч мене довго мучило сумління.

Отже, я свідомо став християнином.

Скільки себе пам'ятаю, я вчуся. Я закінчив інститут країн Азії-Африки за 2 роки, потім — Київський політехнічний інститут екстерном. Потім — Харківську авіаційну академію і паралельно — Мюнхенський університет на кафедрі психології. Зараз працюю психологом. Можу спілкуватися на шести мовах. Надалі хочу своє життя посвятити духовній праці в протестантській церкві, хочу бути викладачем в біблійному закладі. Саме для цього я зараз навчаюся у вищому духовному закладі. Я певний час працював в авіації, але побачив, що духовна праця це незрівнянно краще. В церкві я виконую обов'язки пастора. Планую (якщо це в планах Бога) повернутися в одну з мусульманських країн для проповіді Євангелії. Хоч зараз я часто відвідую мусульманські країни, але ці поїздки пов'язані з державною роботою і політикою.

На жаль, американців і росіян через їхнє агресивне втручання в життя деяких мусульманських країн, недолюблюють, якщо не ненавидять. А українців поважають. Тому саме в українців є перевага для проповіді Євангелії серед мусульман. Але варто пам'ятати: плацдарм для проповіді Євангелії в арабських країнах все ж таки потрібно розчищати з мечем Слова Божого в серці і руках, а не з фізичною зброєю. Приклад для цього дав сам Христос. Я думаю, що в нас з'явиться незабаром факультет, де будуть готувати християнських місіонерів саме для мусульманських країн. Очевидно, що цей час прийшов.

Юрій РАДЧЕНКО

10 епізодів з масових гонінь на християн в 2005 році

Молитовна кімната

Еритрея: драматичні події

В Еритреї ув'язнення та катування християн почастишали настільки, що американський держдепартамент другий рік поспіль назвав цю країну «зоною підвищеного неспокою». В жовтні кількість християн, ув'язнених за релігійні переконання, склала 1778 чоловік, що удвічі більше, ніж у квітні того ж року. Режим правління Іссаяса Афверкі 7 серпня позбавив духовної влади православного патріарха Еритреї Абуна Антоніуса, а єдиного англіканського священика, преподобного Нельсона Фернандеза, на початку жовтня було виселено з країни.

3 травня 2002 року еритрейська влада поставила поза законом всі християнські молитовні зібрання, крім офіційно зареєстрованих православної, католицької та лютеранської церков. А в минулому році почалися арешти та дискримінація навіть цих, визнаних законом церков.

В'єтнам: марні обіцянки

Незважаючи на те, що прем'єр-міністр В'єтнаму Пхан Ван Хай здійснив свій історичний візит в США, напередодні якого пообіцяв пом'якшити законодавство про релігію, особливих змін в країні не відбулося. Менонітська церква і далі переживає гоніння. Нгуен Хонг Кванг, звинувачений у скоєнні злочину, який він заперечував, 30 серпня був звільнений за амністією на честь Національного дня після того, як провів більше року в надзвичайно важких умовах. Весь цей час його переконували в одному — зректися віри. Поки він був у тюрмі, влада зруйнувала одну зі споруд менонітського центру, ніби через відсутність дозволу на будівництво. Всі спроби менонітської церкви зареєструватися, включно зі зверненням до прем'єр-міністра країни, залишилися без відповіді.

Ще один типовий приклад гонінь — 21 серпня влада провінції Кванг Нгай підбурювала натовп спалити дім місцевого евангеліста,

який відмовився підписати зречення від віри. З 26 до 31 липня в цій же провінції було зруйновано 10 сімей за відмову зректися християнства.

Іран: переслідування за підтримки держави

28 травня Ісламський суд оправдав християнського пастора Хаміда Пурманда, який звинувачувався у зраді та сектантстві, хоча йому все одно довелося відсидіти три роки за «обман Іранських збройних сил», яким він не повідомив про перехід в християнство. Незважаючи на результати суду, військовий трибунал визнав його винним, безпідставно позбавив звань і засудив до трирічного тюремного ув'язнення. До цього на 48-річного Пурманда здійснювався тиск з метою змусити його відмовитися від християнської віри. Така підтримка державою гонінь відкриває шлях для утворення «релігійної поліції» і стимулює акти насильства серед мусульман-екстремістів.

22 листопада новонаверненого іранця закололи на смерть і його закривавлене тіло кинули через декілька годин біля дверей його дому. А Горбана Дорді Турані, 53-річного пастора, було вбито після того, як новий президент Ірану Махмуд Ахмадиньяд сказав, що влада повинна зупинити поширення в країні домашніх церков. В результаті цього до кінця листопада представники міністерства розвідки та безпеки арештували і замучили ще 10 християн з кількох міст.

Пакистан: напади на християн

12 листопада в Пакистані, в Сангла Хілл, близько 2000 мусульман, озброєних залізними прутами, сокирами і каністрами з гасом, розграбували і зруйнували 4 церкви, монастир, школу при місії і кілька будинків християн. За день до того Юсаф Масих грав на гроші зі своїм другом-мусульманином Салимом Суніхарою біля спортивного стадіону Сангла Хілл. Щоб не віддавати програні гроші, мусульма-

нин підпалив старий Коран, який зберігався в його коморі, і звинуватив у пожежі Масиха.

Свідки розказали об'єднаній групі незалежних слідчих, що бачили, як сам Суніхара кинув у приміщення запалений сірник. Але поліція не тільки не намагалася захистити християнські святині, але й приєдналася до натовпу руйнівників, а також заарештувала і катувала чотирьох з шести братів Масиха, щоб «богохульник» видав себе в обмін на них. Масиха тримали в тюрмі, його дім та дома його братів були спалені дотла, і ніхто не знає, де перебуває його дружина і троє дітей. А 2 грудня мусульманські священики, стоячи поряд з офіційними представниками влади, звернулися в мечеті до 3000 чоловік, вимагаючи публічної кари Масиха.

Індонезія: арешт і ув'язнення вчительки недільної школи

1 вересня індонезійський суд засудив до трирічного тюремного ув'язнення трьох жінок за те, що вони дозволили дітям відвідувати християнську недільну школу. Їх звинуватили у порушенні Закону про захист дітей, який забороняє «обман і спокушування», які можуть переманити дитину в іншу релігію.

Ці вчителі недільних шкіл пояснили дітям, що їм потрібен дозвіл батьків, щоб відвідувати школу, а без цього дозволу відсилали їх додому. Ніхто з дітей не перейшов у християнство. Батьки-мусульмани фотографувалися зі своїми дітьми під час заходів недільної школи, але коли ісламістські лідери подали скаргу, батьки відмовилися стати на захист жінок.

Трьом відповідачкам не дали максимального п'ятирічного терміну, але заборонили далі спілкуватися з дітьми від 6 до 20 років. Протягом всього судового процесу ісламські екстремісти вигукували смертельні погрози. Один з них привіз на суд труну, щоб поховати звинувачуваних, якщо суд визнає їх невинними. Відповідачам, свідкам та суддям погрожували смертю у випадку, якби жінки були оправдані.

Єгипет: сфабрикований судовий процес

Шафік Салех Шафік, копт-християнин, який має подвійне громадянство — американське та єгипетське, після виходу на пенсію повернувся в Єгипет, щоб організувати службу допомоги молодим жінкам. 20 жовтня його було засуджено на рік позбавлення волі після того, як 17-річна Магда Рефаат Гайєд висунула проти нього безпідставні звинувачення у знущанні та зґвалтуванні. Лікарі цього факту не підтвердили. Батьки цієї дівчини — християни. У вересні 2004 року вони доручили виховання доньки Шафіку після того, як поліція «витагну-

ла» її з одного з ісламістських угруповань.

Хоча Шафік був засуджений 20 жовтня, вердикт, який розкриває його звинувачення, був винесений аж 13 листопада. Спочатку суд лише зобов'язав поліцію доставити неповнолітню Гайєд в Ісламський центр для офіційного переходу в іслам. Але численні свідки обіцяли вбити Шафіка, якщо суд визнає його невинним, саме це, напевно, й вплинуло на остаточне рішення суду.

Китай: ув'язнено пастора

8 листопада в Китаї суд визнав пастора домашньої група Кая Жуоухуа і трьох його родичів винними в «здійсненні нелегальної підприємницької діяльності». Суддя Ю Тао засудив на Кая на три роки позбавлення волі, його дружину Ксао Юнфей — на два роки, а її брата — на 18 місяців. Мати Кая, яка доглядає його п'ятирічного сина, повідомила, що не знайшлося жодної людини, яка б засвідчила, що Кай заробляв гроші від продажу книг. Кай, який керував шістьма домашніми групами в Пекіні, сказав, що книги були надруковані для безкоштовного розповсюдження всередині мережі домашніх церков. Адвокати також визнали, що книги, хоча й були надруковані без дозволу, але ніколи не були призначені для продажу, тому в економічних злочинах підзахисні звинувачуватися не можуть. Після цього головний адвокат Гао Жишенг отримав повідомлення, що повинен на рік припинити юридичну практику з тої причини, що затягує і ускладнює процес. Гао повідомив, що поліція здійснювала напад на його життя і принижувала його сім'ю, а тепер після розкриття цих фактів перед світовою громадськістю йому загрожує арешт.

Індія: юридична і фізична агресія

28 листопада Верховний Суд вкотре відклав розгляд справи про те, чи варто християн-далітів (даліти — нижча каста «недотоканих») позбавляти права на працю та освіту. Для далітів, які належать до буддійської, сикхської та індуїстської релігій, держава вже має план, який передбачає 26% місць на ринку праці і

освітніх установах. Згідно з нинішнім законом, даліти, які приймають іслам чи християнство, втрачають всі ці привілеї. Нині 16 мільйонів далітів-християн стурбовані такою позицією влади.

Крім того, протягом 2005 року поліція регулярно відмовлялася приймати скарги від християн, які піддавалися агресії з боку індуїстських екстремістів.

Північна Нігерія: ісламізація

4 лютого під час збройного нападу на християнську общину в селі Демса, штат Адамова, було вбито 36 людей і виселено 3000. В штаті Нігер, де християни складають половину населення, ісламісти відбирали у них власність, принижували їх у правах і змушували християнських дівчат виходити заміж за мусульман. На жовтень вже були офіційні дані про 8 дівчаток до 14 років, насильно навернених у мусульманство, а про багатьох з них не повідомляється.

Влада країни планомірно переміщає церкви з міст у села. В штаті Кано дітям християн заборонили відвідувати громадські школи, а

тим, кого допустили, довелося вивчати арабську мову, іслам і промовляти ісламські молитви.

Індонезія: жорстокі напади

28 травня в результаті вибуху на християнському ринку в Тентені 22 людини загинуло і щонайменше 49 було поранено. Два свідки і поліцейський, який займався розслідуванням цього, були застрелені. 27 жовтня вибухнула бомба, закладена у християнському автобусі. В кінці жовтня на чотирьох дівчат-підлітків напали на порозі в християнську школу. Трьом з них відрубали голови, а четверта ще й досі лікується від травм. Голови трьох дівчаток були знайдені в поліетиленових пакетах із записками: «Ми вб'ємо ще сотню християнських підлітків і так само запакуємо їхні голови». Ще дві школярки були вбиті 8 листопада. 18 листопада озброєні люди напали на трьох юнаків, одного з яких вбили, а 19 листопада було обстріляно та вбито ножами християнську подружню пару. А в самому кінці року, 31 грудня, на християнському ринку в Палу від вибуху бомби було вбито 8 людей і 56 поранено.

За карикатури заживо спалено близько 50 християн!

Масові безпорядки, які вилилися в акцію протестів проти карикатур на пророка Мухаммеда в нігерійському штаті Борно, вже позбавили життя 51 людину. В столиці цього штату, місті Майдугурі, натовпи розлючених нігерійських мусульман забивали до смерті або ж заживо спалювали іновірців. Більшість із загиблих були християнами.

Відомо, що в ході безпорядків була спалена 31 церква, будинок католицького священика, де перебував він сам, а також резиденція єпископа Майдугурі.

Це перша насильницька акція протесту в найбільш населеній африканській країні в зв'язку з публікацією у пресі карикатур. 36 штатів 140-мільйонної Нігерії приблизно порівну розділені між представниками двох конфесій.

За повідомленнями західно-африканського агентства IOL, данська газета, яка у вересні минулого року надрукувала карикатури на пророка Мухаммеда, оплатила в ісламських виданнях публікацію з вбаченням.

NEWSru.com.

В Узбекистані посилилось переслідування християн

Переслідування християн в Узбекистані продовжує посилюватися. В кінці січня в місті Джизак мусульманські священнослужителі разом з представниками місцевого каналу телебачення прийшли в церкву. Вони зламали вивіску «Дім молитви» узбецькою мовою і записали на відео всіх відвідувачів в церкві.

Інтернет-новини

В наступні три дні не один раз місцеве телебачення транслювало даний матеріал. Християн при цьому називали людьми, які опорочили віру предків. Місцеве населення закликали не давати християнам місця на кладовищі для захоронення своїх померлих, щоб не оскверняти могил предків.

Однозначно, всі ці дії створюють про християн уявлення як про ворогів мусульман, яких можна безкарно принижувати. В країні з нелегким економічним станом християнам буде дуже важко знайти роботу. Християни побоюються, що проповідь Євангелії зіткнеться зі ще більшими труднощами в їхньому місті.

Invictory.org.

В штаті Алабама зафіксований дванадцятий випадок підпалу церкви

В штаті Алабама, США, за один місяць підпалено дванадцять церков. Цього разу нападу піроманів підпала невелика дзвіниця Чатмана в окрузі Етова, яка налічує всього 25 постійних прихожан. Приміщення належить братству «Церкви Божої». Начальник місцевої поліції повідомив, що вогонь спалахнув вранці і був поза приміщенням.

Решта підпалів були пов'язані з баптистськими церквами. І тільки за одним фактом вдалося знайти і затримати підозрюваного. Слідчі виключають расовий підтекст в діях піроманів, тому що ці церкви відвідували не тільки білі, але й чорні жителі Алабами. Церковні представники звинувачують у підпалах сатаністів. Цією справою займається ФБР.

✓ 18 лютого в Луцьку, в приміщенні місії «Голос надії», відбувся черговий семінар для вчителів християнської етики, які проводять уроки для дітей в інтернатах та санаторіях Волині.

Присутні на семінарі поділилися досвідом роботи і прослухали лекції та практичні уроки Оксани Гаврисюк, Леоніда та Ліни Демчуків, Тетяни Оніщук, пастора Станіслава Бойка. Місія «Братерство без кордонів» забезпечила всіх присутніх канцтоварами і навчальними посібниками.

Благодійна діяльність в інтернатах Волині проводиться з 1990 року. Систематично надається благодійна допомога, подарунки до свят, розповсюджуються Євангелії та надаються комплекти духовної літератури для бібліотек, проводяться уроки християнської етики.

Найактивнішим учасником благодійних заходів є місія «Братерство без кордонів» з м. Рівне. За цей час волинські інтернати отримали різноманітну допомогу на сотні тисяч гривень, в таборах оздоровлено сотні дітей. Волинська обласна державна адміністрація високо оцінює вклад місії в духовний розвиток і матеріальне благополуччя вихованців інтернатів. У 2005 році діяльність місії відзначена грамотою Волинської ОДА.

✓ З 25 до 27 лютого в м.Нововолинську, м.Торчині та с. Седлище, що на Волині, відбулися бесіди-семінари з молоддю на теми «Духовний ріст», «Шанування батьків» і «Підготовка до шлюбу». Проводив семінари вчитель Церкви ХВС України Ростислав Шкіндер. В кінці кожної зустрічі молодь мала змогу отримати відповіді на питання, які її хвилюють.

Новини відділу жіночого служіння Церкви ХВС України

✓ 24-25 грудня 2005 року відповідальна за жіночий відділ Церкви ХВС України Віра Деркач та її заступник Анна Собко відвідали м. Сverdловськ Луганської області. Там вони зустрілися із заслуженою художницею України Катериною Литовченко. Вже понад сорок років ця жінка є інвалідом, вона не може керувати своїми руками, тому створює картини, тримаючи пензля ротом. Разом з тим сестри відвідали місцеву церкву, де служіння виконує місіонер Тарас Сень.

✓ 8 січня Віра Деркач відвідала виправну колонію для підлітків у селі Якушинці Вінницької області. Разом з групою християн з церкви м. Вінниці, які вже тривалий час працюють в цій колонії, вона провела святкове служіння. Візит закінчився роздаванням подарунків. 15 січня подібна зустріч відбулася у виправній колонії № 44 м. Чернігова. Цього разу В. Деркач, А. Собко та Л. Бубела разом з братом, який ось уже 13 років працює в колоніях, провели спілкування з жінками та роздали їм різдвяні подарунки.

✓ 13-14 січня в центральному офісі Церкви ХВС України відбулася зустріч відповідальних за жіноче служіння в обласних об'єднаннях. Цей захід організували та провели відповідальна за жіночий відділ В.І. Деркач та її заступник А.В. Собко. В ході спілкування присутні сестри розповіли про свою роботу за минулий рік, поділилися проблемами, планами та власним баченням для покращення подальшої роботи жіночого відділу.

За період з грудня до березня в усіх областях України відбулися річні звітно-виборні конференції. В більшості областей було перебрано на служіння старшого пресвітера тих самих братів. Зміни відбулися лише у Волинській та Житомирській областях. Єпископи Степан Васильович Веремчук та Микола Маркіянович Камінський, яких з повним правом можна вважати патріархами

п'ятидесятницького руху в Україні, через похилий вік передали служіння молодим братам. У Волинській області на служіння старшого пресвітера обрано Михайла Івановича Близнюка (на фото справа), який був першим заступником єпископа області, а в Житомирській — Володимира Дмитровича Бричку (на фото зліва), заступника старшого пресвітера Рівненської області.

Жителі України найбільше довіряють Церкві

Серед громадських інститутів найбільшою довірою користується Церква — 57,9%; збройні сили — 47,8%; система освіти — 47,2%. Вони мають явно виражений позитивний баланс довіри-недовіри (38,2%, 20,9%, 15,7% відповідно). Слабо вираженим позитивним балансом характеризуються вітчизняні ЗМІ (0,4%).

Про це свідчать результати опитування, проведеного Інститутом соціальної і політичної психології АПНУ 20-27 січня 2006 року. Було опитано 2 тисячі респондентів в 334 населених пунктах.

Водночас найбільш негативний баланс довіри-недовіри мають політичні партії (- 41,4%), суди (- 40,9%), прокуратура (- 39,8%), місцеві органи влади (- 37,2%), Верховна Рада (-30,2%), Кабмін (- 24,2%), НБУ (- 7,3%).

НХМ>>Україна

В Україні почалися протести через вихід в ефір передачі, яка порочить ім'я християн-протестантів

Телепрограма з циклу «Цілком таємно», показана на телеканалі СТБ 6 січня о 19.00, викликала масовий протест у християн України. В цій передачі були традиційно сфальсифіковані дані про протестантські церкви на пострадянському просторі. Автори поставили в один ряд з християнами сатаністів, саєнтологів, свідків Єгови та інших.

На думку членів правління Асоціації журналістів та видавців «Новомедіа», яка поширила офіційний протест у зв'язку з виходом цієї програми в ефір, автор телепередачі показав абсолютне невігластво в питаннях, які він намагався розкрити. «Творець фільму не зміг навіть для себе ідентифікувати різні релігійні організації, про які розповідав, тому, полегшуючи собі завдання, вирішив назвати їх спільною банальною назвою «секта», — констатують журналісти.

Правління Асоціації вважає недопустимим трансляцію такого низькопробного продукту в українському ефірі. «Українські журналісти стоять на позиції, що християни-протестанти, євангельські християни (яких в фільмі називають неоп'ятидесятниками) є повноправними учасниками християнського релігійного співтовариства. А показана телеканалом СТБ програма є принизливою для сотень тисяч українських громадян, — заявляють «новомедійники». — Тож, можливо, всі церкви Америки і Німеччини назвімо сектами, тому що там аб-

Український калейдоскоп

солютна більшість церков — це євангельські протестантські громади. Треба перевіряти інформацію перед тим, як подавати в ефір».

Правління Асоціації «Новомедіа» вимагає, щоб телеканал СТБ письмово пояснив, на якій підставі була пропущена в ефір ця низькопробна програма, яка пропагує міжрелігійну ворожнечу і принижує права протестантських церков, що, безумовно, є прямим порушенням Конституції України.

П'ятидесятники, баптисти, харизмати, православні та лютерани разом говорили про грядущі вибори

Священнослужителі різних християнських конфесій Херсона 11 лютого зібралися разом в «Домі Біблії». На цьому спілкуванні були присутні пастори, інші церковні служителі, громадські діячі і представники бізнесу. Основна мета зустрічі — більш глибоке спілкування та ближче знайомство християнських лідерів у регіоні.

«Ми намагаємося будувати стосунки, які могли б сприяти взаєморозумінню, більш тісній праці та вирішенню негативних моментів, які виникають у нашому служінні», — сказав один з ініціаторів проведення цього заходу, заступник єпископа Церкви ХВС України, старший пресвітер Херсонського об'єднання церков ХВС Олександр Бабійчук. У своєму слові перед молитвою він підкреслив, що християнська робота в Україні здійснюється набагато активніше та вільніше, ніж в інших країнах Європи. В той же час Херсон є одним з ключових місць спілкування та співпраці служителів різних конфесій.

В ході зустрічі присутні мали змогу розповісти про себе, своє служіння, висловити свої думки щодо ситуації в Україні та місця Церкви в суспільстві. Спілкування відбувалося в комфортному приміщенні в атмосфері взаємоповаги.

Пастори і священники також обговорили майбутні вибори в Україні і питання активної громадської позиції християн під час голосування. Було зауважено, що в церквах не варто вести пропаганду за конкретні партії та блоки. В той же час священнослужителі підкреслили, що християни повинні бути обізнані в політичних питаннях, однак недопустимим є виникнення антагонізму на ґрунті релігійних симпатій та антипатій у середовищі церкви.

**Всю необходимую
информацию вы
можете получить,
обратившись
к нам:**

www.tci.org.ua

E-mail: tci@tlc.kherson.ua

тел.: 8 0552 43 94 84

Украина,
73485, г. Херсон,
Антоновка, а/я 39,
ул. Днепровская, 74

**Высшее христианское
учебное заведение
Полный член ЕААА**

евангельских
учебных заведений
Кандидат аккредитации

*Учится
Служим
Растем*

У ЗАОЧНОЕ ОТДЕЛЕНИЕ

Учитель воскресной школы (3 года)

Бакалавр христианского руководства (4 года)

Бакалавр социального служения (4 года)

Капелланское служение (2 года)

У ОЧНОЕ ОТДЕЛЕНИЕ

Христианское служение (1 год)

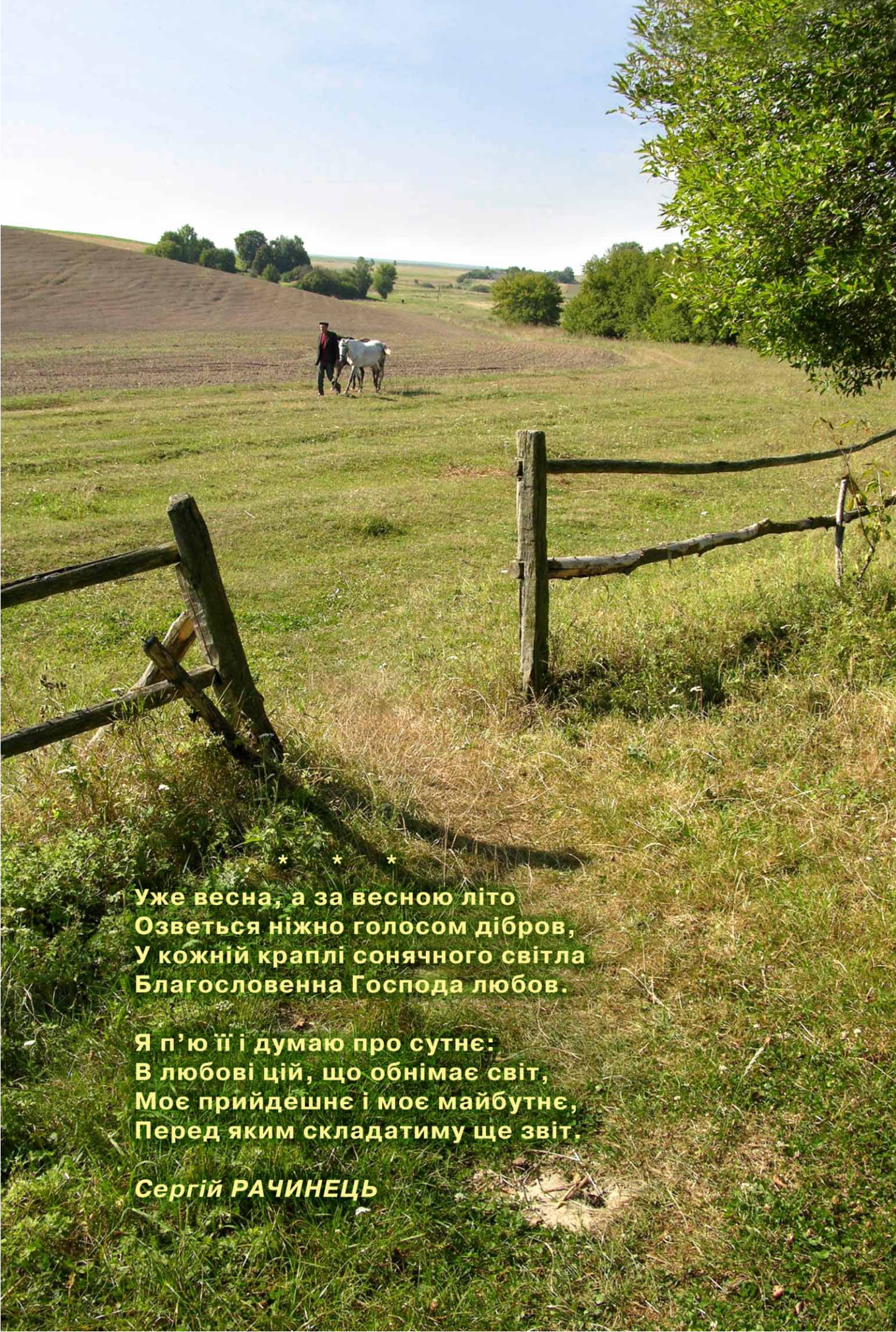
Бакалавр христианского руководства (3 года + 1 год практики)

специализация: **1.** Пасторское служение

2. Молодежное служение

3. Миссионерское служение

Бакалавр христианского образования (3 года + 1 год практики)

* * *

Уже весна, а за весною літо
Озветься ніжно голосом дібров,
У кожній краплі сонячного світла
Благословенна Господа любов.

Я п'ю її і думаю про сутне:
В любові цій, що обнімає світ,
Мое прийдешнє і моє майбутнє,
Перед яким складатиму ще звіт.

Сергій РАЧИНЕЦЬ